

1 FUTBOL MAÇI 22 YALNIZ KADIN

HEIDI

Futbol Akşamlarının Yalnız Kadınlarına 22 Öykü

1 Futbol Maçı 22 YALNIZ KADIN

Futbol Akşamlarının Yalnız Kadınlarına 22 Öykü
Derleyen: Hikmet Zahir
Öyküler
170 sayfa

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2012, H. E. İ. D. İ
www. kafekitap.com
iletisim@kafekitap.com

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık
İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul
0212 615 22 99

ISBN 978-605-5249-02-1

Baskı: Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Taksim Cd. Yoğurtçu Faik Sk. No 3 Taksim Beyoğlu İstanbul

Futbol Akşamlarının Yalnız Kadınlarına 22 Öykü

1 Futbol Maçı 22 YALNIZ KADIN

ANUŞKA ŞAHİNER - AYCAN TÜRK - AYÇA BİLGE -
BESTE YURTKAL - DENİZ BÜYÜKUYSAL - DERYA
DUMAN - EMİNE EBRU - ESRA E. KUTENGİN - ESRA
MERCAN - FİLİZ SELİM - GÜL NAZ - GÜLDEN
AŞÇIOĞLU - GÜLSER ERÇEL - NURCAN ONARAN -
ÖZGE ÖZTÜRK - PEMBE AKGÜN - SELCAN TÜRK -
SELMA MAY - SELMA ALTINTAŞ BURSALIOĞLU -
ŞEBNEM ATILGAN - YELDA KOŞAN - ZEYNEP ZİŞAN

1875 - Kalelere üst direk konulması ve topa kafayla vurulmasına izin verilmesi.

1876 - Korner kuralının kabulü.

1879 - Futbolcu getirilerek profesyonellik yolunun açılması.

1882 - Futbol kurallarında değişiklik yapmaya yetkili "International Board"un kurulması.

1885 - Profesyonelliğin İngiltere'de resmen kabulü.

1886 - Ofsayt kuralının kabulü.

1889 - Danimarka ve Hollanda'da futbol federasyonlarının kurulması.

1890 - Futbol maçlarında tam yetkinin hakemlere verilmesi.

1891 - Penaltının kabulü.

O gece

Gün geceye dönmek üzereydi. Serap dizüstü bilgisayarını kapattı ve uzun süredir oturduğu sandalyeden kalkarak derin bir oh çekti, sonunda raporlarını bitirmişti. Bütün günü yarın sabah gideceği Amsterdam Üniversitesi ziyareti için hazırlanarak geçirmişti. Bavulunu erkenden yapmıştı ama sanat tarihi üzerine vereceği konferans için dosyalarına son birkez göz atmak bütün akşamını almıştı. ilk kez yurtdışında bir konferansa katılacağı için çok heyecanlıydı.

Biraz hava almak ve heyecanını yatıştırmak için pencereye yaklaşarak camı açtı. O anda sokağın karşısında, tam kendi dairesine denk düşen dairedaki ışık yandı. Murat salona giriyordu. Genç kadın gözetlemeyi seven biri değildi ama kafasını dağıtmak için ünlü sayılabilecek futbolcu komşusunu izlemeye kadar verdi. Pencereyi kapatarak ışıkları söndürdü ve cam kenarındaki berjer koltuklardan birine yerleşti.

Murat sporculara özgü kaslı vücudu, esmer teniyle hoş bir erkekti. Bakımlıydı, traşını asla ihmal etmez, saçını hep kısacık kestirir, kılık kıyafetine çok önem verirdi. Sahada başarılı olmak için yaşı biraz geçkince olsa da düzgün

aile yapısıyla basında adı geçer, mankenlere taş çıkartan güzellikte eşi ve oğluyla boy boy fotoğrafları yayımlanırdı. Üstelik yeni bir restoran açmıştı ve sık sık camiadan ünlüleri konuk ederek son zamanlarda adından daha çok söz edilmesini sağlamıştı. Serap onu üstünde sadece daracık bir sliple görünce biraz şaşırdı ama bu merakını daha çok uyandırmıştı.

Murat ise bu akşam çok mutluydu, sonunda kendini biraz olsun özgür hissediyordu. İstediklerini yapmış olmanın güveni ve sersemliğiyle karşıdan Serap'ın onu gözlediğini fark etmeksizin kendini sere serpe geniş kanapeye bıraktı. Sandıktan bozma ahşap sehpanın üstündeki dergilerden birini alarak karıştırmaya başladı. Bir spor dergisiydi bu, içinde kendisiyle yapılmış bir röportaj vardı. Röportajını belki yüzüncü kez gururla okurken gözü karısı Esin'in fotoğrafına takıldı. Çok güzeldi, alımlı ve iyi niyetli bir kadındı, her şeyiyle ona uygun bir eştı. Zaten onunla bu nedenle evlenmişti. Ailesinin ve çevresinin neden evlenmiyorsun baskısına daha fazla dayanamadığından, biraz da kendi gerçeğinden kaçmak için... İçini çekti. Hayatını, ailesine ve işine kurban ettiğinin farkındaydı ama bunu bozacak bir şey yapmaya artık cesareti olmadığını biliyordu.

Bu hafta sonu karısına kampa gideceğini söylemişti. Esin de oğlunu annesine bırakarak bir kız arkadaşıyla birlikte Sapanca'daki yazlıklarına gitmeye karar vermişti. Belli belirsiz gülümsedi

Murat. Bütün bir haftasonu evde tek başına kalacaktı ve bunu iki kişilik mutlu bir yalnızlığa dönüştürmeyi planlamıştı. İşte o gece bu geceydi.

Tam o sırada içeriden, yatak odasından hafif bir ses geldi... Yoksa o uyanmış mıydı? Aynı anda gözü açık perdeye kayd, kapatması gerektiğini düşünerek kalkacak gibi oldu ama ses kesilince gülümseyerek yine dergiye döndü. Karşı dairede ise Serap aniden geriye doğru bir hamle yapmış ama gecenin ona verdiği bu küçük keyiften vazgeçmek istemediği için yerinden kalkmamıştı.

Murat telefonu çaldığında telaşsızca açtı, karısının adını görmüştü. Uyumadan önce kendisini son bir kez kontrol etmek istemiş olabileceğini düşündü. Serap ise artık kayıtsızca izliyordu. Sıradan bir ev halini gözlediğini düşünerek sıkıldı.

Oysa o anda Murat'ın içinde fırtınalar kopuyordu. Beş yüz kilometre ötede olduğunu sandığı karısı eve dönmekteydi. Sapanca'daki evde ısıtma ile ilgili bir sorun çıkmış ve kalamayacaklarını anlayınca arkadaşıyla birlikte geldikleri gibi geri dönmeye karar vermişlerdi. Arkadaşını evine bırakan Esin, sokağın köşesini dönen arabasından kocasını arıyordu.

Murat telefonu elinden fırlattı, telefon duvara çarpıp yere düştü ama bunun önemi yoktu, hızla salondan içeri doğru koştu.

Serap ayağa kalktı ve endişeyle pencereyi sonuna kadar açarak başını dışarı uzattı.

Murat yatak odasına girerek, uyuyan Bora'yı sarstı.

- Uyan Bora, Esin geliyor.

- Nasıl yani, gitti dememiş miydin?

- Öyleydi ama bir şekilde geliyor işte, bunu ona asla açıklayamam, çabuk kalk.

Bora... Yirmi yedi yaşında sarışın, uzun saçlı, kızların bayıldığı kaleci Bora, Murat'la aynı takımda oynamaya başladığında, onun da kendisinin zevklerini paylaştığını kıvrak zekasıyla hemen anlamıştı. Dışarıdan hiçbir şey belli etmeyen Murat, gizli yaşantısını şimdiye dek en mahrem şekilde yaşamış ve ailesi dahil kimsede şüphe uyandırmamıştı. Belki eşini biraz ihmal ediyordu ama bunu yoğun antrenmanlarına bağlayarak göz ardı etmesini sağlıyordu. Daha önce asla bir erkek arkadaşını eve getirmemiş, farklı semtlerdeki otellerde gizlice buluşmuştu ama bu kez farklıydı. Bora onun için herkesten önemliydi ve buna değerdı.

Konumu ne olursa olsun, içinde bulunduğu toplumun dışında yaşamıyordu ve sırf bu yüzden evliliğe katlanmış, bitirme cesaretini bulamamıştı. Şimdiyse karısına gecenin bu saatinde yatak odası dağılmış bir şekilde, yerde boş içki şişeleri, takımının genç kalecisiyle evde ne yaptığını açıklayamazdı.

Aceleyle odayı toplamaya koyuldu. Karısı sanki neden daha önce aramamıştı, gelmesi uzun sürmezdi.

Bora'nın düşünceleri ise farklıydı. Ağırdan alarak giyiniyor, adeta Esin'in gelmesini bekliyordu. Murat denen züppeden hiç hoşlanmıyor ama onunla ilişkiye girerek kendine futbol dışında da para kazanma kapısı açmayı umut ediyordu. Boşanırsa ona daha çok zaman ayırır, böylece kendisini yeni açtığı restorana ortak etmesini sağlayabilirdi. Mesleklerinden dolayı Esin'in bir rezalet çıkarmadan olayı örtbas ederek boşanacağını tahmin ediyordu.

Serap artık pencereyi kapatmayı düşünürken park etmekte olan arabayı fark etti, genç bir kadın inerek bavullarla apartmandan içeri girdi. Esin'i hemen tanıdı.

Bu sırada Bora dışarı çıkmak için daire kapısını açmış, asansörün katta durduğunu görmüştü. Murat apar topar kapıya Bora'yı geçirmeye geldiğinde ise ona kucaklayarak sarıldı, dudaklarına yapıştı ve yüksek sesle onu karısından daha fazla sevdiğini, her zaman yanında olacağını, asla ayrılmayacaklarını söyledi.

Murat gözleri kocaman açılmış bir şekilde Bora'nın omzunun üzerinden, onları izleyen karısına bakakalmıştı. Hareket edemiyordu. Karısı da öyle. Bora ise her ikisine de pişkin bir şekilde sırttıktan sonra asansöre bindi. Esin ve Murat kapının önünde öylece kalakaldılar.

Serap apartmandan çıkan genç adama bakarken birden o sesi duydu. Bir düşme sesi, ardından bir çığlık... Kadın sesi mi erkek mi anlayamadı, apartman boşluğundan mı gelmişti merdivenler-

den mi bilemedi, isteyerek atlayan biri miydi itilmiş miydi göremedi. Dairelerinden çıkan komşuları duyduğunda dayanamayarak pencereyi kapattı. Artık hiçbir şey görmek ve bilmek istemiyordu, salona en uzak odaya gidip kapıyı sıkı sıkı kapatırken polis ve ambulans sireninin sesleri geliyordu.

Ertesi sabah uçakta, gazetede futbolcu ve güzel karısının başına gelenleri okuduğunda bir daha kimseyi gözetlememeye yemin edecekti.

ANUŞKA ŞAHİNER

Yeşil saha mektupları

Atletik Adana'nın kaptanı Tardu Kuran ile bir süredir aynı iş yerinde çalışıyor olmamızdan dolayı tanışıyorduk. Kendisi artık 'Oyun Kuran' lakabına sahip. Ben ise kulüpte sekreterim. O da 3 sene önce Süper Lig'e çıkan bu Anadolu yıldızını son iki senedir üst üste şampiyonluğa taşıyan yeni süperstar. Kısa sürede takım kaptanı olan ve şampiyonluğa ulaşan Tardu, benden iki yaş büyük. Geçen yıl muhteşem bir düğünle evlendi. Ailesinin bulduğu bir kızla dünya evine girdi. Ancak, mutsuz olduğu söylentileri de kulüp içinde dolaşıp dururdu.

Kendisine, kulübe ilk geldiğim günden beri ilgim vardı esasen. Benim çalışmaya başladığım sene, o da PAF takımından A takımına yükselmişti. İlk görüşte çok hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Ama kulüp, onun A takımına çıktığı sene Süper Lig'e yükselince, takımdaki tüm oyuncular gibi onun da havası bir anda değişti. Bana artık bakmaz, dedim. Derken, ertesi sene gelen şampiyonluk ve haliyle tarihe geçen başarı, sadece oyuncularını ve yöneticilerini değil, hepimizin ayaklarını yerden kesti. Tardu da sanki benden biraz daha uzaklaşmıştı. Ve zaten şam-

piyonluk kutlamalarından bir hafta sonra da aniden evlendi.

Bu evlilik meselesi falan gündemde hiç yoktu, ama Tardu'nun ailesi, sanırım, oğulları yoldan çıkıp paraları abuk subuk kadınlarla yemesin ya da akbabalar etrafını sarmasın diye hemen tanıdıkları bir (namuslu) kız bulup oğlanı baş göz ettiler. Ve tabii, benim ona olan ilgim de yerini umutsuzluğa bıraktı. Hâlâ içimde ona karşı bir şeyler vardı, ama artık kendimi yırtsam o iş olmayacaktı. O defter artık kapanmıştı. Gene de arkama bakmadan edemiyordum.

Derken, geçen aylarda başkanımız, bir deplasman maçına benim de gitmemi istedi. Bu yolculuk sırasında Tardu ile epey bir arada olma fırsatım oldu. Nedense, onun da bana ilgisi olduğunu fark ettim. Maçtan galip ayrıldıktan sonra Adana'ya dönerken benimle özel olarak görüşüp görüşemeyeceğini sordu. Yani, bir yerlerde buluşup bir şeyler içme ve sohbet etme teklifinde bulundu. Ben ise evli bir adamla yalnız buluşmanın uygun olmayacağını söyleyerek onu reddettim.

Günler sonra, evdeki durumlarım yüzünden üzgün olduğum bir sırada benim durumumu fark edip mesaj attı. Halimi hatırlamı sordu ve iyi olduğumdan emin olmak istediğini belirtti. Ben de yüzeysel olarak canımın sıkkın olduğundan bahsettim. Akşam ben çıkarken o da idmandan çıkıyordu. Kulüpten çıkıp birkaç metre ilerlemiştim ki, arabasıyla yanımda durdu ve beni eve

bırakmayı teklif etti. Tamam, dedim. Ama eve gitmedim. Bir süredir yapmak istediği şeyi yaptık ve baraj gölü kenarında bir restorana gidip bir şeyler yiyip içtik.

Bu görüşme, beni tedirgin eden bir şeydi zaten. Ve korktuğum başıma geldi. Aslında, korktuğum gibi de olmadı. Ben, ona olan ilgimi fark ederek benden yararlanmaya çalışacağını düşünürken o, gayet duygusal ifadelerle, bana olan ilgisinden bahsetti. İlk başta bunun bir taktik olduğunu düşünsem de, günlerce yaşanan gizli buluşmalardan, onun da bana gerçekten boş olmadığını anladım. Türkiye'nin konuştuğu bu adam, gökyüzünde parlayan ama yapayalnız bir yıldızdı. Evliydi, ama mutsuzdu. Ünlüydü, ama yalnızdı. Parası vardı ama, keyifsizdi. Neye yarardı? Ve benim bir bakışım, bir gülüşüm ona küçük mutluluklar yaşatıp büyük keyif veriyordu ve benim yanımda geçirdiği zamanlarda müthiş huzur buluyordu. Ve bir gün hiç yapmamam gereken bir şey yapıp, evine gittiği bir saatte ona olan duygularımı tüm şiddetiyle ifade eden bir mesaj yazdım.

Mesajı attıktan sonra “Ne yaptım ben!” diyerek telaşa kapıldım. Bana çok kızdığını düşündüm, çünkü cevap gelmedi. Karısı gördü, yuvaları yıkıldı zannettim o kafayla. Çaresizlikten ne yapacağımı şaşırdım. “Neye kalkıştım ben böyle? Adam sana bir de cevap mı yazacaktı karısının yanında?” dedim. Kendime kızdım. Ve kafa dağıtmak için bilgisayarın başına oturup elekt-

ronik postalarımı kurcalarken, ondan gelen şu cevabı görünce, şaşkınlıktan ve mutluluktan deliye döndüm:

“Kendini frenleme diyemem. Sana hiçbir söz verebilecek bir halde değilim. Senden de bir talepte de bulunabilecek halde değilim. Karşıma ıkardığın her gzelliikle yetinmeye ve kıymetini bilmeye çalışıyorum. Büyük resmi düşünmemeye çalışıyorum. Sadece fırça darbelerine odaklanıyorum. Ve her darbede ben de daha acayip karşıyorum, alacalı bulacalı bir hal alıyorum.:)

Sen ne kadar kırılmaktan korkuyorsan, ben de o kadar üçbuçuk atıyorum merak etme. Ama, bu sadece kendimi korumak değil. Benim de kırmamak konusunda gayet zenim ve dikkatim var. Bil yeter.

İki insanın; adı, şekli, derecesi ne olursa olsun, duygusal, tensel, veya her ne haltsa, birbirine yakın olması; hayatın hırpalayacılığına, hatta evrene bir meydan okuyuştur. Bir ocukluktur, Don Kişot'luktur. Zaman her şeyle alay eder, çoğunlukla kırar döker. Ama "alınmış bir öpücük", sarılıp sarmalanarak ruhun çekmecelerinde saklanan, bize insan olduğumuzu ve her şeye inatla meydan okuyuşumuzu hatırlatan bir fotoğraf, bir simge olarak kalır.

Yani, her şey bu kadarıyla kalsa da çok güzel

benim için. Daha fazlasını istemediğim ve istemeyeceğim için değil. İstiyorum, pek çok şey istiyorum, ama senin de yapmaya çalıştığın gibi kırıp dökmeden, güzelliğini yaşayarak, sakın gitmeye ikna ediyorum kendimi. ”

Birkaç gün sonra yatağıma girerken onu hayal ettim ve içimden gelen, kalbimden akan duyguları kısa bir mektup şeklinde yazdım. Ama göndermedim.

Ertesi gün, ona yazdığımı, ancak çekindiğim için göndermediğim mektuptan bahsettim. Bana kızdı. Çekinmeden gönderebileceğimi söyledi. Ben de ertesi gece gönderdim o mektubu:

“Uyku dost olacak bu gece bana. Sen isimli prensin yaşadığı rüyalar ülkesine doğru çıkacağım yol olacak uyku. Beni sana ulaştıracak. Denizine kavuşan nehir gibi kabarcacağım mutluluğun deltalarında seni görünce. Sen de uyu bebeğim. Buluşalım rüyalar ülkesinde bu gece. İyi geceler sevgilim

Seni Seviyorum. ”

Ertesi sabah posta kutumu açtığımda, ondan gelen mektupla ayaklarım yerden kesildi:

“Tabiri caizse o, çekingen, utangaç kız çocuğu gitmiş; yerine duygularını aynı fütursuzlukla sergilemekten çekinmeyen, ama söyleyeceklerini

ölçüp biçerek, narin ve dokunaklı sözlerle ifade etmeyi yeğleyen, duygulu bir kadın gelmiş. Gerçek, olgun ve gece gibi derin...

Su değil, nehir değil; bendine sığamadan taşan bir sel gibi geliyor üstüme. Deltasını patlatarak karışıyor denizine; yarasından inceden sızan kan gibi, kırmızı toprağıyla akıyor köpürerek, fersahlar boyunca kendi rengine boyayarak mavi suları. Besliyor, zenginleştiriyor, hayatı armağan ediyor. Deniz de usulca içeri yürüyor birleştikleri noktadan içeriye; balığıyla, yosunuyla, tuzuyla. Karışıyorlar.

Bakıyorum da yazdıklarının şiddetine, bana hissettirdiklerine, bir erkek olarak öyle mutluluk ve onur verici ki... Ve kendimi tamam hissetmemi sağlıyor. Özellikle, bu sonuncusunu çok önemsiyorum.

Bu nokta, sözün bittiği yerdir. Gerçekten ne diyebilirim ki sözünün üstüne?

Ancak, yanında olabilirim, yakın olabilirim, seninle olabilirim... ”

O akşam evde iyice düşündüm. Ateşle oynuyordum. Evli bir adamla birlikteydim. Her gece gidip başka bir kadının koynunda uyuyordu. Evet, bana karşı sular seller gibi çağlıyordu ama ben onu başka birisiyle paylaşıyordum. Seven insan buna nasıl katlanırdı? Ya o? Bana karşı böyle şeyler hissederken nasıl olup da başka bir kadının yatağında uyuyabiliyordu?

Ama, insan duygularına söz geçiremiyordu işte.
Şu cümleler döküldü elimden:

*“Kimseye diyemediğim bir sırrım var
İçimde tuttukça kalbime batar
Kimseye söylemediğim bir sırrım var
Yakıyor beni volkanlar kadar*

*Sen farkında değilsin ama gözlerin ateş gibi.
Baktığım her an içimi yakıyor alev alev. O yüz-
den yanına geldiğimde yüzüne bakmaktan çeki-
niyor veya garip bir ifadeyle bakıyorum sana.
Kendime kalkan yapıyorum bir bakıma. Yan-
mamak, oracıkta tutuşup da herkese rezil olma-
mak için... Sırrımızın ortaya çıkmaması için...*

*Seni her gördüğümde üzerime bir hafiflik geliyor.
Ayaklarım yerden mi kesiliyor? Pamuk gibisin.
Ruhumu sarıp sarmalayan pamuk... Bir kadının
seni çok sevmemesi mümkün mü?*

*Bana dokunduğunda dünya duruyor sanki. Saç
köklerimden ayak uçlarıma kadar tüm vücudu-
mun titrediğini hissediyorum. İçimden lav ır-
makları akıyor; sen de yanacaksın diye korkuyo-
rum.*

*O sözler, o yazılar, o konuşmalar... Bana sundu-
ğun her bir güzellik beni başka bir boyuta taşı-
yor, başka bir insan yapıyor. Sen kendini ta-*

mamlanmış hissediyorsun ya, ben ise ikiye, üçe, dörde katlanıyorum. Bir sürü ben oluyor.

Sen derimin altına girmek istiyorsun ya, ben ise kalbime hapsetmek istiyorum seni. Hiç çıkmasan oradan, hep kalsan... Arada sırada elini uzatsan kalbimden dışarı, bana dokunsan, gerekli hal-lerde de çıksan dışarı, beni yine kollarına al-san...

Gülüştün, beni görünce yüzüne takındığın ifa-de... Onu göremediğim gün kuşların susacağı gündür. Güneşin bir daha hiç doğmayacağı, yeni şarkıların söylenmeyeceği ve yeni aşkların filizlenmeyeceği gündür o gün.

Sensiz geçirdiğim her dakika ziyan gibi geliyor, inan. Çok zor böyle yaşamak bu duyguyu. “Keş-ke” demekten öylesine yoruldum ki şu kadar kısa zamanda... ‘Keşke’lerin olmadığı bir aşk yaşa-mak isterdim. Ama işler öyle gelişmedi ne yazık ki.

Hep özlüyorum seni. Yanındayken bile... Özle-memek için telkin ediyorum kendimi, ama olmu-yor. Sakat doğmuş bir bebeğimiz var ve sakat doğacağını bile bile onu dünyaya getirdik. Gü-nahıyla vebaliyle bakmak zorundayız ona. Boy-numuzun borcu...

Kafamda bir sürü soru işareti var ve bunları buraya yazsam 1 milyon tane soru işaretini yan yana yazmam gerekir. Onları da sormamın zamanı gelsin diye bekliyorum. Belki verecek cevabın yoktur. Belki vardır ama dillendirmek istemezsin, ona da saygı duyarım. Kesinlikle seni hiçbir şekilde yargılamam, ama sorularıma alacağım cevaplar seni daha iyi tanımamı sağlar. Belki sen de bana milyon tane soru sormak istersin. Ben tüm açık yürekliliğimle cevaplarım.

Şimdilik daha fazla yazamayacağım. Sana konsantre oldukça çıldıracak gibi oluyorum. Öpüyorum...”

Aşkımız, her ne kadar ağır gitmek istesek de, tam gaz ilerliyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda saatler nasıl geçiyor, anlamıyorduk. Artık, maçları en ön sıradan izliyor, her deplasmana gidiyordum. İdman çıkışlarında buluşuyorduk sık sık. Ve bazen karısını ekip tüm akşam benimle birlikte oluyordu. Karısına karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Birkaç kez, evli olmasının canımı çok acıttığını ve beni nasıl bir duruma katlanmak zorunda bıraktığını söyledim. Bana katlanmak zorunda olduğum hiçbir şey olmadığını söyledi. Bunu duymak bana yetmişti. Ve ben de ona şöyle bir mektup yazdım:

“Belki bu maili gecenin karanlığında, sessizlikte okursun. Ve belki de fonda yanık bir aşk şarkısı çalar.

Ateşe basarak yürüdüğüm bu yolda bana hiç korkmadan eşlik ettiğin, düşmeyeyim diye elimi tuttuğun için teşekkürler. Ben de sana cam kırıkları üzerinde yürürken aynı derecede yardımcı oluyorumdur umarım. Elimi sakın bırakma. Bırakırsan camlar ayağını yaralar, ateş beni yakar. Kanayarak ölmek mi kötü, yanarak mı, sen karar ver. İkisinin de çok acı vereceğini düşünüyorum. Bu cam kırıkları da bu ateş de bir gün bitecek. Yollar da tükenecek bir gün. Farkındayım. Tutacak bir el olmayacak o gün. Buz tutacak ellerimiz. Sıcaklığımız yok olacak, sen belki alışkın olduğun ılık yuvaya döneceksin, ben de alışkın olduğum soğuk yatağa... Ne sen kalacak bizden geriye, ne ben. Biz kalmayacak ki geriye. Hiç olmayan ve hiç olamayacak biz...

Ama, üzölmüyorum artık. Hiçbir şey senin olmuyor. Olamıyor. Sadece olduğunu sanıyorsun. Sadece, tapusu senin sanıyorsun. Ne bileyim, bir adamı sevip sahipleniyorsun, mesela ama o, senden daha çok sevdiği kariyeri için arkasına bakmadan çok ama çok uzaklara gidebiliyor. Ya da kaza geçiriyor, ölüyor ansızın. Ya da severek evleniyorsun ve aşık olduğun adam seni aldatıyor. Evet, hiçbir şey senin olamıyor. Sen benim değilsin, biliyorum. Ama, sen de benim senin

olmadığımı biliyorsun, bunun ne demek olduğunu anlıyorsun en azından.

Senin için dalgalı, fırtınalı hayatında sığınacak sakın bir limansam, suları neden bulandırayım ki? Sen de benim mendireğim ol, dalgalar dövmesin beni. Merak etme. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Yani, beni koruyup kolla, zor anımda yanımda ol, sarıp sarmala, demiyorum. Bunları yapamayacağını en başından beri biliyorum. Evine gittikten sonra sen aramadan veya mesaj atmadan asla iletişime geçmiyorum seninle. Bu böyle devam edecek. Bir ayağım çukurda olsa, çaresizlikten arayabileceğim tek kişi olsan da bu değişmeyecek. Senin ancak üvey bir ‘sevgili’ olabileceğini biliyorum.

Sana, cam kırıklarıyla dolu bu yolda kolaylıklar diliyorum. Kendime de ateş üstünde yürüdüğüm bu yolda bir nebze serinlik... ”

Onu olduğu gibi kabullendiğimi söylesem de, defalarca kavga ettik. Çünkü, onu çok kıskanıyordum. Başka bir kadınla bir hayatı olması, benim bilmediğim bir özel hayatı olması beni mahvediyordu. Her şeyini benimle paylaşan adam, özel hayatını paylaşmadığı için, hayatının bir kısmı benim için bir sırdı. Ve o bilinmez perdesi, canımı çok acıtıyordu. Ben de bu acıyla, onun canını acıtmak istedim çok ke-reler. O da yaşasın, hırpalansın istedim. Ve bir

gün, buna daha fazla katlanamayacağını söyleyerek beni terk etti.

Çok pişman olmuştum. Gitmemesi için çok yalvardım. Ama beni dinlemedi. Yapabileceğim tek şey, arkasından ağlamak ve ona içimden geçenleri yazmaktır:

Ben Tardu'yu çok sevdim. O benim için bir idol. O da beni çok sevdi, biliyorum. Biz birbirimizi çok sevdik. Yeşil sahalar aramızı yaptı. Ama gerçek hayat bizi ayırdı. Gözümün önüne hep gol attıktan sonra oturduğum tribünün önüne gelip diz çöküşün geliyor. Onu çok özleyeceğim. Ve onun gibi bir insan daha tanımayacağım, biliyorum.

“Beni sarıp sarmalayan, içimi ısıtan ve bana nazık davranan insan... O sensin bebeğim, canım...”

Beni bırakıp gittiğin için öyle üzgünüm ki, bu satırları yazarken dinlediğim şarkı senin gidişini anlatıyor. Ve ben bağıra bağıra ağlıyorum. ‘Bu, aşk olmalı ama bitti. Çok güzeldi ama işte kaybettim sonunda. Tüm istediğim oydu ama şimdi onsuz yaşamak zorundayım.’

Seni çok seviyorum asi ve zor adam. Burası bitiş. Çıkış. Suların akmaktan vazgeçtiği, rüzgarın esmeyi bıraktığı, kuşların sustuğu yer. Burası, o coşkunun nehrin artık denize kavuşamayacağı

yer... Burası, seni sevmemi artık istemediğin yer. Oysa burası, benim seni olduğun gibi sevdiğim yer aynı zamanda. Burası, sensiz olmayacağımı ilan ettiğim yer. Burası, sensizliğin ben mahvedeceği yer.

*Ve işte o hayal canlanıyor gözümde. Kumsalda-
yız. Üstümüzde tiril tiril uçuşan kıyafetler... Biz
el ele. Diğer ellerimizde sandaletlerimiz... Gün
batımına doğru yürüyoruz birer ayağımız suyun
içinde. Gülüşerek... O an hiç bitmesin istiyoruz.
Sonra öyle bir şaka yapıyoruz ki birbirimize,
gülmekten katılıyor ve yürümeye bir an ara veri-
yoruz. Sonra, göz göze gelip birbirimize sarılıyor
ve dudaklarımızı birbirine hapsediyoruz.*

Gitmesen olmaz mı?

Dünya durmaz ki.

Gitmesen ölür müsün?

Gidiyorsun her şeye rağmen.

Ve ben ölüyorum.

Sığınağımdı kalbin.

Korkularımdan saklandığım yer.

Gidiyorsun.

Ve ben eriyorum..

Gitme

GİTME!”

Bu ayrılıktan sonra barıştık. Bir kere ayrılmanın eşiğine geldik. İki kere daha ayrıldık ve barıştık. Son ayrılışımız ise onun beni kıskanması yüzünden oldu. Benim kıskandığım

adam, artık beni deliler gibi kıskanıyordu. Ben bekardım. Özgürdüm. Onu aniden bırakabilir ve beni daha çok mutlu edebilecek, yasal bir ilişki yaşayabileceğim, benden hiçbir şeyi esirgeme-yecek, istediğim zaman görüşebileceğim ve kim-seden saklamak zorunda kalmayacağım bir adamla birlikte olabilirdim.

Ama, kıskançlık yüzünden beni üzdüğüne çok pişman oldu. Ve benden özür dilemek için bana bu mektubu yazdı. Aslında doğrudan özür dile-mese de, pişmanlığı her kelimesinden akıyordu:

“Geçmişte bir kaç sefil şey yaşadım sadakat ko-nularıyla ilgili. Özellikle, bir iki tanesi bende derin iz bırakmıştır. Bunu kendime haklılık payı çıkarmak için yazmıyorum. Reaksiyonumun kaynağını ve şiddetini anlatmak için...”

Bazen bu yaşadıklarımın sade bir ‘karma’ işleyişi sonucunda, bana dönen günahlarımın bedeli olduğunu da düşündüm. Hak etmiş olabilirim.

Ama, böyle düşünmek de açılan yaraların daha az acımasına, veya daha hızlı kapanmasına yar-dımcı olmuyor.

Hatta, yukarıda söz ettiğim derin izlere ‘Frodo’nun Yarası’ derim. Hatırlarsın belki, Yü-züklerin Efendisi’nde hikayenin başında Frodo’nun aldığı bir yara asla iyileşmez, hep sıızlar. Hikayenin sonunda Elflerle gemiye binip

*uzak dünyalara gider (sembolik ölüm).
N'aparsın; hayatta herkes yükünü taşımak zorunda.*

Bu tahrişin sonucu, içimdeki kıskanma duygusu derinde uyuyan bir yaratık gibi. Tetiklendiğinde göğsümü yırtarak başını çıkarveriyor. Öfke ve korkunun birbirine karıştığı bir durum. 'Kriz' diyelim.

Bu krizi yaşamaktan hoşlanmıyorum. Hem bana hem de karşımdakine çok kötü, karanlık duygular yaşıyor gördüğün gibi. Yaz günü günlük güneşlik bir havada dışarı çıkıyorum ve gece karanlığını hissediyorum.

Hatta, bir zamanlar kendime 'Bundan sonra sadece kıskanılmayacağım ve de kıskanmayacağım bir ilişkinin içinde olacağım' diye bir söz vermiştim. Bakıyorum da, dünya barışını veya ölümsüzlüğü dilemek gibi bir şey. Yani böyle bir şey pek olamıyor gerçek hayatta.

Tabii ki bu kadar kompleks bir duygunun kaynağını, sadece aşk hayatında yenen bir kaç kazığa bağlamak sığ bir bakış olur. Çocukluğumdaki izler, ailemdeki ani ölümler, yaptığım iş... Geçmişten akan pek çok şey bu havuzu dolduruyor. Ama, ne olmuşsa olmuş ve bu canavar girmiş içime.

Samimi olarak söylüyorum, hayatımda neredeyse ilk kez bu kadar cesaretle karşısına geçip de bakma gücünü kendimde buldum. Tahlil etmeye çalıştım. Niye böyle oluyor? Nasıl hissediyorum. Neden yapıyorum bunu? Vs. vs.

Sonuçta, haklısın: Seni dinlemeden ani tepki verdim, ağır bir ithamda bulundum, belki başka duyguları bunun üstüne yansıttım...

Ama beni de bir dinlemen ve anlamam lazım.

Aslında söylemek istediğim başka şeyler de var. Devam ederiz sanırım, belki de konuşarak... ”

Çok kırgındım. Karısını hiç çekinmeden aldatan bu insan, benden yüzde yüz sadakat bekliyordu. Kişi, başkalarını da kendi gibi sanırmış. Aynen bu cümleyi ve birkaç ağır ithamı dayanamayıp yazdım kendisine. Artık sinirimi tepeme getirmişti iyice. İlişkinin başında, ona neler yaşattığımı anlamıştım aslında biraz da. Ortada bir şey yokken beni suçluyor, kafasında yazdığı senaryolara inanıyor ve beni üzüyordu. Ama, onun buna hakkı yoktu. İkili hayat yaşayan, ona hayatını adamış bir insanı aldatan ve benimle olan ilişkisi yüzünden o insanı üzen oydu. Sonra da benden, karısına yaptığını ona yapmamamı istiyordu. Birisine çuvaldız batırıyordu, ama kendisine iğnenin ucu bile değmesin istiyordu.

Ona yazdığım ithamlardan sonra bana biraz daha açıklama yapma ihtiyacı hissetmiş olacak, bu mektubu döşendi:

“Boşluğa düşerken göğsünde bir kopma olur ya... Öyle tuhaf geliyor her şey. Elimde olsa seninle pek çok yere gitmek isterdim. Denizlere, mağaralara inmek, el ele tutuşup paraşütle atlardım. Çünkü, bunu yapma arzusu getiriyorsun bana. Elimde olsa istediğimiz her gece birlikte uymak... Yaz gecesi altında sabaha kadar içip oracıkta otun böceğin içinde birlikte sızmak isterdim.

Sana bildiğim birşeyleri öğretebilmek, bilmediklerimi senden öğrenmek... Senden esirgenmiş şeyleri sana verebilmenin mutluluğunu yaşamak isterdim.

Seninle gecen zamanları seviyorum çünkü. Benzer şeyleri yapmaktan zevk almak... Keyfe keder olmak... Merakla, eğlenerek gezmek-keşfetmek... Birlikte sarhoş olabilmek...

Gönderdiğin mektubu okuduktan sonra yazıyorum bunu. Çünkü, kötü şeyler yazıyorsun. İçimdekileri yazmak istedim. Yersiz şeyler yazdıysam kusuruma bakma.

Biliyorum; hayat, zaman her şeyle dalga geçiyor. Herkes, her şey bir şekilde ayrı düşebiliyor. Bun-

ların olmasını istemiyorum. Ama, beni öyle bir yere koydun ki yazdıklarında... Bakıyorum da, bir canavarım sanki.

Her ölüm zamansızdır demiş şair. Ama, bizimki böyle olmamalı.”

Üstünden birkaç gün geçtikten sonra birbirimize iyice bağlandık. Sımsıkı kenetlendik sanki. Takım tekrar şampiyon oldu. Atletik Adana, tüm dünyada ses getiren bir başarının sahibiydi. Röportajlar, haberler peş peşe geliyordu. Kulüp binası gazetecilerle, yabancı menajerlerle dolup taşıyordu. Yaklaşık on gün kadar, kalabalıktan ve bu tempodan başımız döndü, bunaldık.

Sonra, ikimizin de çalışmadığı bir günü, ama bütün bir günü beraber geçirdik. Sabahtan gece yarısına dek... Aslantaş Barajı'na gittik. Adanava kalıntıları arasında gezdik. Kirlara uzandık. Gölgelede seviştik. Konuştuk. Akşamüzeri baraj gölü kıyısında bir balık lokantasında balık yiyip rakı içtik, saatlerce sohbet ettik. Birbirimizi doyasıya yaşadık. O gün hiç bitmesin istedik.

Hayatımın en güzel günüydü. Ertesi gün bana şu mektubu gönderdi:

“Dün akşam ve bu sabah bulut oldum. Normalde bundan azını içip, leş gibi olup, bet bet sızarım. Tabii ki açık havada içmek, mezesiyle balığıyla

layıgınca yavaş yavaş demlenerek içmek falan filan... Bunların katkısı vardır. Ama, önemli olan ertesi sabah nasıl uyandığın. Çünkü efkarı dağıtmak için içmenin bir faydası olmuyor. Hele ki benim gibi sporcu adama hiç olmuyor. Tam tersi biraz pişmanlık, biraz suçluluk, biraz da eksiklik duygusuyla kalkıyorum ben çoğu zaman. Diyeceksin ki, takımın Süper Lig'e yükseldi, iki kez şampiyon oldun, tarihte eşi görülmemiş bir başarıya imza attın, takımın kaptanı oldun, evin, araban, paran, her şeyin var. Nasıl eksik hissedersin kendini? Mal, mülk, para pul, insanı tamamlayamıyor ne yazık ki. Ruhum eksik, ruhum. Bu sabah uyandığımda hâlâ epey sarhoştum, ama içimde yukarıdaki kara hislerin hiçbirisi yoktu. Sadece bir hafiflik, bir tam olma hali... Hayatın içi kazandığı anlamla doluyor çünkü. ”

Ben de ona şöyle cevap verdim:

“Seni birkaç gündür mutlu edebildiğimi görmek çok güzel. Geçenlerde durduk yerde ikimizi de üzdün ama şimdi çok daha iyisin. Şampiyon da oldunuz. Görevinizi de yaptınız. Ben çok mutluyum Tardu. Çünkü, birini mutlu etmek için gösterdiğim çaba boşa gitmiyor. Senin, bu çabaların kıymetini bilmen, bu yaptıklarımı takdir edebilmen çok önemli. Beni esas mutlu eden şey bu. İlk kez birisinin yanında kendim olabildiğim için kabul gördüm. Benim uğraşlarımı boşa çıkarmaman çok kıymetli bir şey. Çünkü, zaten beni

anlayabiliyorsan sen de beni tek bir kelimeyle bile sevindirebilirsin. Bunu düşünebilmen ve benim bunu bilmem önemli olan. Gerisi boş. İnsanın kendini değerli hissetmesi kadar güzel bir şey yok.

Ve senin sözün: Kendini tam hissetmek. Hepimizin ruhu aç, hepimizin ruhu yarım. Hep başkalarında arıyoruz ruhumuzun gıdasını. Çünkü, sahip olduğumuz şeyler bir süre sonra yetmemeye başlıyor. İzlediğin filmler, okuduğun kitaplar, gezdiğin memleketler, sahip oldukların bir süre sonra o açığı kapatamaz hale geliyor. Ama, günün birinde biri çıkıp, o koskoca boşluğu bir kaç yalın kelimeyle doldurabiliyor. Başkasının, binlerce kelimeyle dolduramayacağı boşluğu...

Seni, hayatımdaki pek çok boşluğu doldurduğun ve ruhumu besleyebildiğin için seviyorum.

İyi ki varsın, iyi ki sevmişim seni. ”

Bu mektuplardan sonraki gece ay tutulması oldu. Bana mesaj attı:

“3 dilek tut. Biri kendin için, biri benim için, biri de bizim için...”

Kendim için bol kazançlı güzel bir kariyer, onun için daha büyük başarılar, bizim için de mutlu bir birliktelik diledim.

O ise benim için mutlu bir hayat, bizim için sağlık ve huzur, kendi için de sıkı bir transfer dilemiş olacak ki, bir sonraki hafta gazeteyi açtığımda şu haberi görüp yıkıldım:

“Tardu artık Fenerlisaray’da”

Bu haberden sonra ona ulaşamadım. Telefonlarım cevap vermedi. Mesajlarıma, mektuplarıma yanıt yazmadı. Bana hiçbir şey yazmadı. Beni aramadı. Birkaç gün sonra yeni takımıyla Almanya’ya kampa gittiğini okudum. Artık İstanbullu olmuştu ve beni gözün bile kırpmadan arkasında bırakmıştı.

AYCAN TÜRK

Ten rengi çimenler

Bir kadın için futbolun ilk yılları ya fanatik olabilecek babasının futbolu aşılması ile ya da ilkokul yıllarında sınıfta erkeklerin tuttuğu kulübün tezahüratlarının dinleme salaklığında geçer. Futbol hegemonyası bir ülkede kadınlar için pek başka seçenek yoktur... Biz kızlar farkındalık yaşlarının başlarında pek anlamayız ama ilk flört dönemlerimde bu futbolu anlamak lazım demeye başlarız, sonuçta ucunda erkeklerin ilgisini çeken bir konu vardır.

Fenerbahçeli bir evlat olarak doğdum; kız olmam önemli değildi önemli olan babam tarafından fanatik fenerli olarak yetiştirilmektir ama... olmadı. Babacığım ne kadar zorlansa da bu futbol işine uzun süre aklım yatmadı. Ofsayt veya 4-4-3 olaylarını felsefi bakış açılarından yıllarca anlatsa da benim için futbol sadece bir erk kavgası olarak kaldı.

Velhasıl bu takım tutma sevdası erkek dünyasına ilk adım attığım yıllarda da yaşandı. Bazı erkekler çocukluğunu anlatmayı severdi bazıları futbolu, bu birinci seçenek ne kadar değişken olursa ikinci seçeneğin futbol olma ihtimali yüksekti. Yavaş yavaş bu flört dünyasını çözmeye

başladığım zamanlarda br erkeği etkilemek için futbolu kullanmanın akıllı bir hareket olduğunu sezmeye başladım... Bir kere bir kız çocuğu hasta fenerli babasını bile fanatik fenerli olduğuna inandırabiliyorsa herkesi inandırabilirdi. O ara yok FIFA'dır yok UEFA'dır, Alex'tir, Schumeicher'dir popüler ilgi odağı olan alanları sonradan kullanılmak üzere ilgi bankasına depolama başlamıştım bile nede olsa sonunda sekse rahat açılan bir kapı vardı...

Seksle ilk tanıştığım zamanlarda bende kalan tek futbol ilgisi erkek etkileme aracı olmasıydı. Ve işe yarıyordu O yaşlarda sekse düşkün her genç kızın erkek egoman bir dünyada dağarcığını genişletmesi gerektiğini keşfettim çünkü bu dünyada baş element futboldu ve her erkek bu muhabbete kanardı. Süperrrr bi dünyaydı bu; orda burada karşına çıkan her “şans”a hangi takımı tutuyosun demen yeterliydi, ben zaten çoktan tuttuğu takımın fanatığı olmayı kabullennirdim, hatta çok fanatik çıkarsa (eğer) yatakta futbolcuların isimleri saymak rakip takımın kalesine gol atan bin forvet gücü yaratıyordu.

Bu benim için bir aydınlanma dönemi oldu, acaba annem bu yüzden mi fenerliydi?.. Kesin.

Bu hayatım boyunca kullanılabilecek en eğlenceli kozdu, hem erkeklerin en zayıf yönlerine olmayan bıyığımın altından gülebiliyordun hem de bu saflıklarını en güzel anlarında kullanabiliyordun.

Anladığınız üzere ben seksi seviyorum, bağımlı değilim ama güzel bi el yakaladığımda ondan vazgeçemiyorum. Bazen abartıyor muyum diye düşünürdüm ama yaşım ilerledikçe hayatta beni mutlu edebilecek tek şey olduğu gördüm. Çok taraftarla beraber oldum, çok takım değiştirdim, deplasmana çıktım, hatta yedekte bekledim ve maç seyrettim...

20'li yaşlarımın sonunda babam bu düşkünlüğümü fark etmeye başladı. Aramızda geçen en komik olay benim eve geç geldiğim bi saatte gömleğimin düğmelerini neden yanlış iliklediğimi sorması olmuştu, bi süre sonra artık evlenmen lazım muhabbetleri başladı ki bu artık bi mecburiyet haline gelmişti. Aslında ilk eşimle bu sebeple evlenmiştim. İlk deneyimimi yaşadığım Kemal'le zaten beraber gibi bi şeydik, en azından o böyle sanıyordu, en azından Fener'in maç kazandığı her gece muhteşem galibiyetler yaşıyordum, bu Fener böyle giderse bu uzun geceler daha da devam edebilirdi. Zaten benim için evlilik tamamen seks üzerine kurulmalıydı. Bir gün biterse sıradakine geçilmeliydi. Ki hala da öyle. Düşünürseniz dünyada bedava olan en muhteşem an, orgazm anı, kim ne derse desin, alınan pırlantalar, kürkler, paralar hepsi kasada durur, bir kadını tek mutlu eden şey içinde hissettiği orgazmdır. Kendiyle tek paylaştığı an. Hiçbir kadın bunu bir erkekle paylaşmaz, kendi yaşar, erkek sadece amacına ulaşmak için kul-

landığı bir penistir ve bu an için bir kadın her şeyi yapar.

İşte futbol böyle bi seçenektir. Yoksa hiçbir kadın futbola ilgi duyamaz.

İlk eşimle ligin ilk sezonunda Fenerbahçe lider gidiyordu, pahalı transferlerin ve her iyi maçın gecesini ben ofsaytla kapatıyordum. Allahtan zengin bir takım tutmuşum diye düşünmeye başlamıştım, ta ki ikinci sezon Galatasaray'ın üstünlüğü başlayana kadar. Oysa kemal hem iyi bir insandı hem de iyi bir hayat yaşıyordum gerisinin benim için hiçbir önemi yoktu. Gazetenin spor sayfasını okuyarak olaylara göre hazırlanmak benim için çok kolaydı.

O sezon fener için hüsrarla devam ediyordu fenerin üstündeki negatiflik evimin her yerine sıçramıştı. Mutsuzdum. Hayatla ilgili diğer her şey muhteşem geçiyordu ama yenilgiye her uğradığı gece daha da içkiye sarılan ve sızan bir Kemal çıktı karşıma. Her gece fileleri seksli gecelerin ardından, golsüz bir sezon beni hüsrana uğratmıştı.

Ne kadar bir erkek için karşı takıma geçmek zor olsa da bir kadın için çok kolaydır, dayanamadığımı anladığım ilk gece zaten küçük bir yalana kanabilecek Kemali'mi kötü giden Feneri ile baş başa bırakıp hemen bir bara koşmuştum.

İşte Beşiktaş'ı o gece sevmeye başladım.

Erkeklerin gece sonunda egolarını buldukları ilk kadına bile galibiyet madalyasını takabilecekleri tek yer o geceki derbi maçının yayınını

yapar yerdir. Birahane bile olsa süperdir, küfre-
den terlemiş, hırstan gözleri fırlamış, güç bende
artık diyen erkeklerin diyarı. Sevişmeye susamış
her kadın kendini cennette bulabilir. Bende
kendimi öyle bir barda bulmuştum.

Murat Beşiktaş'ın ilk golünde sandalyesinde
tepinmeye başlamıştı ki onu fark ettim. Cey-
da'yla ben bakakalmıştık, yapılı, yanık tenli,
kumral, çubuklu formasının altından altı göbek
kasını birden fark edebileceğim bir güzelliktey-
di. Ceyda'yla aynı anda derin bi nefes alıp iki-
mizde ekrandaki skora baktık. Hımm bizim ta-
kım iyi gidiyordu, işte beni sevindirebilecek
galibiyetlerden bi tanesi dedim kendi kendime.

Yakın bi arkadaşım olan Ceyda'yı akşamüstü
arayıp hadi bi bara gidelim demiştim ki onun da
benden altta kalan bi yanı yoktu, yani süper
görünebilecek bi orgazm için takımını iki daki-
kada satardı. Evlenmeden önce rakip takımlı
sahalarda çok top koşturmuştuk, her türlü top ile
eğlenebilirdik, biraz alkol biraz kokain zaten her
topun bizim kalemize girmesini sağlayabilirdi.
Sonuç muhteşem eğlence. Beşiktaş maçına mı
takılsak dedik, hımm olabilir dedi Ceyda, ba-
gajdan hemen siyah beyaz forma, şal ne varsa
üstümüzü değiştirmeye başladık, popoyu ortaya
çıkaran skinny bi jean ve üstüne dar V yakalı bi
forma. Çok abartmaya gerek yoktu, ama ne
önemli koz iç çamaşırı rengini tutturmaktı...
Etiler'de dolanmaya başladık, kapıdaki lüks
arabaların çokluğuna göre bir bar bulduk.

Çapulcularla takılmamaya dikkat ederdik. Adam ne kadar zenginse yatakta da o kadar kendine güveni vardır bu adam milletin... hem lüks otel ve şampanya içmenin zevki ayrı oluyor. Evet otelden başka yerde takılmazdık, beladan uzak durmanın birinci şartı bilmediğin yerlere gitmemek. Benim favorim Swisotel Japon sütiydi, ya da arka kapıdan gözükmeden kaçabileceğim her otel.

Çok geçmeden "Gördün mü," dedi Ceyda, zaten çoktan fark ettiğimi ve üzerine hayaller kurduğumu biliyordu. Belli ki oda beğenmişti yoksa onayımı almazdı. "Görmez miyim," dedim.

Ceyda uzun boylu, güzel popolu, bebek suratlı bir hatundu, her erkek fark ederdi, o yüzden en iyi arkadaşımdı. Ben ne kadar çekici olsam da her ortamda iki fıstık daha da dikkati çektiğini düşünürüm, ki tam sarışının adı kumralın tadı oluyorduk.

Murat'ı fark ettiğim ilk golün iki dakika sonrası bara doğru yürümeye başladı, hızla yanımda belirdi ama daha bizi fark etmemiştir ve dirseklerini bara dayayıp barmenden çok soğuk bir bira istedi, birayı alıp kafasına dikmeye başladı, soğuk bira yudumları boğazından yavaş yavaş aşağıya doğru inerken kendimi onu ağzım açık bir şekilde seyrederken buldum. Zaman zaten benim için yavaşlamıştı, birde bu muhteşem anı ağır çekimde izliyordum. Şişenin yarısına doğru yudumları biterken birden kafasını bana çevirdi, hemen yanında ayakta dikiliyordum ki Allahtan

o gece en fetiş ve en yüksek topuklu ayakkabılarımı giymiştim, bi nevi burun burunaydık. Kendimi toparlayıp -iyi bi goldü, inşallah defans böyle devam eder dedim-, tek kaşını havaya kaldırdı, bu bir erkeğin ilgisini çekmeyi başarmakla eş anlamlıydı. Beşiktaşlısın yani dedi. Ellerimle vücudumu göstererek -Tabii ki yoksa bu halde bu yerde ne işim var- dedim. Güldü. Kafasından geçenler muhtemelen şöyle idi, vuuuuuu....

İddaa etmiyorum ama bi fanatik maç iyi giderken birde muhteşem bi fıstık ile karşılaşır ve bu olay ikinci yarının sonlarına doğru yakınsa, kendini çok şanslı hisseder ve Murat o anda dünyanın en şanslı erkeğiydi.

Kendini şanslı sanan erkek iyidir, o şansın bir cin tarafından yerine getirilmiş dilek olduğunu düşünür, o şans onundur ve her anı zevkle kullanılmalıdır. 'Kullan beni,' dedim içimden.

Ben tüm bunları düşünürken "Evet aldık artık maçı," dedi.

Beşiktaşlı gururum ile "Evet ya bu gece ne yap-sam yeridir artık," dedim... Uzun bi süre güldü, lafımı yanlış anlamadığını belli etmeye çalıştı ama olmadı.

"Yanlış anlama sadece kutlamak adına..." dedim ve ikimizde gülmeye devam ettik, birasından bi yudum daha alıp - gelsenize şurda iki arkadaşım ile seyrediyoruz, böyle barda durmayın, bizim masada yer var dedi.

"Daha tanışmıyoruz bile," dedim. "Bunda ne var zaten hepimiz Beşiktaşlıyız, ben Murat," dedi elini uzattı, hemen bi isim bulmalıydım alalecele ağzımdan "Lale" çıktı.

Ceyda'yı kolundan tutmamla birlikte masanın yolunu tuttuk. Bizi arkadaşları ile tanıştırdı sevimli iki üniversiteli çocuktuk, zaten Ceyda hemen muhabbete girip birini kafaladı. Bu beni rahatlatmıştı Murat her türlü benimdi.

Maç Bursa Spor'laydı aslında tehlikeli bi maçtı, son 15 dakikada Beşiktaş'ın bi gol atması için dua etmeye başladım. Futboldan anladığımı her lafta belli etmeye çalışıyordum. Arada bir murat küfür edince bende ediyordum ki küfürden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayayım, benim için yatak rakibini önceden tanımak önemliydi ki her adımını takip edebiliyim.

Benim asi taraftar durumlarım hoşuna gitmeye başladı. Ve Beşiktaş 80. dakika golü koydu, herkes ayaklandığı anda Murat beni kucakladı, havalandırdı, bu coşkuyla aşağıya bırakırken gözlerini gözlerimden ayıramadı, ohh içim rahatlamıştı gecenin sonu muhtemelen belliydi. Şampiyon bendim.

AYÇA BİLGE

Milli ma

Öylece evde oturuyordu. Canı sıkılmış onu keyiflendirecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu, hoş her yaptığı artık sıkıcı bir hal alıyordu... Ayaklarını sehpaye uzatmış ellerini birbirine kilitlemiş sanki ölü gibi öylece oturuyordu... Ta ki bir telefonun sesiyle!!! Onun bu donuk halinden tekrar hayata dönüşünün anlamı oldu bu ses. Telefondaki eski iş arkadaşı Elif'ti... "Naber canıkom" Gözde "İyidir ne olsun, evdeyim oturuyorum salak salak" Elif; "bak ne diyeceğim hadi Durock bara gidelim milli ma var, bira içer seyrederiz maçı". Gözde "Valla iyi olur sıkıldım hem Durock barda ma izlemek zevkli oluyor." Gözde ile Elif yıllardan beri maçları birlikte izlerlerdi. Komik olan farklı takımları tutmalarına rağmen derbilerde bile aralarındaki o saygı ve sevgiyi korurlar asla birbirlerini laf atmazlardı.. Nede olsa kadınlar her daim erkeklere göre birbirlerine daha anlayışlı olurlar. Gözde yukarı odasına çıktı, beyaz en sevdiği renkti ve onu daha hoş gösteren beyaz elbisesini giydi., biraz rimel biraz allık birazda ruj sürdü. Aynaya baktı gördüğü görüntü hoşuna gitti, kendini seven bir kadındı her zaman. Evden çıkarken köpeğine mamasını verdi biraz okşadı ve kapıdan çıktı, dolmuşa bindi ve beş dakika artık Durock'taydı.

Her zamanki gibi insan istifi gibi doluydu... "off" dedi "yer de ayırtmadık umarım buluruz TV'ye yakın bir masa". Esas çok sık gittiklerinden garsonlar tarafından tanınan insanlardı, her zaman bir masa bulurlardı onlar için. Sanki oranın maskotu gibiydiler. O an bir garson arkadaşı onu görüp gülümseyerek yanına geldi... " O Gözde Hanım sizleri göremedik iki haftadır nerelerdesiniz" Gözde; içinden off çekerek, yapmacık bir gülümsemeyle "Yaa evdeydim pek çıkasım gelmiyor, maçıtan maça biliyorsun" diyerek lafı geçiştirmeye çalıştı. Garson anlamsız bir gülümsemeyle hemen bir yer ayarladı tv nin tam altında. Elif daha gelmediğinden Gözde masaya oturdu bir bira söyledi tabi ki yanında salatalık turşunu. Birayla en çok sevdiği çerez mahiyetinde salatalık turşusu idi. Bir yudum bira aldı ve çevresine bakmaya başladı... Hep merak ederdi bu kadar insan neler yaşıyor hayatında... Neler mutlu ediyor, neler üzüyor, neler konuşuyorlar. İnsanların yüzlerine baktıkça onları anlamaya çalışırdı her zaman, baktıkça yorumlar sonra kendi hayatı hakkında bilgilerle birleştirdi bunları... Bir an bir masaya ilişti gözü. Uzun boylu, enine toplu bir adam karşısında esmer sıska bir kadının konuştuklarını gördü. Konu ne bilemiyordu fakat ikisinin de surat ifadeleri kızgındı: Kadın bir asabiyetle birşey anlatıyor adam kaşlarını çatmış dudaklarını büzmüş sinirli sinirli dinliyordu. Onları böyle karamsarlaştıran, kızdıran, birbirlerini mutsuz eden ne olmuştı acaba!!! Gözde, gülümsedi nede olsa hayat böyle değil

miydi... Kızgınlıklar, sevinçler, mutluluklar, tartışmalar, bunlar hayatın tuzu biberi idi. Dalmış o çiftti izlerken bir eli omzunda hissetti ve bir an toplandı. Elif gelmişti "Naber şekerim, biraz geç kaldım kusura bakma" Gözde; "Olsun canım, ben de seni beklerken başladım biraya, maçın başiamasına beş dakika kaldı hadi otur, söyle biranı" Elif, Gözde'nin hemen karısına oturdu bira söyledi ve başladılar sohbete. Uzun zaman görüşemediklerinden dedikodular birikmişti. Ne yaptıklarından, erkek arkadaşlarından, iş yerindeki olaylardan bahsederken maç başlamıştı bile. TV'nin sesinin açılmasıyla kendilerine gelip maç'a kitlendiler. Evet şimdi hazırlardı artık oyuncuların çalımlarını öyle bir yorumluyorlardı ki, sanki usta bir futbol yorumcusu gibi gülüşerek birbirlerine naçizane bilgilerini paylaşıyorlardı. "ooo tanırmmm bu penaltı olamaz, adam resmen kendini yere attı, eli değmedi bile, hay senin gibi hake-min ben..... " Bu yorumlar öyle hararetle olurdu ki çevrelerinde birileri var mı pek umursamazlardı. "Heyyyy pres yap, presss deli misin sen be adam" İlk yarı sonucu onları pek memnun etmemesine rağmen tekrar iş hayatı aşk hayatı ile ilgili konuşmalara kaldığı yerden devam etmeye başlamışlardı bile. Sanki evde oturuyorlar çevreleri bomboşmuş gibi davranıyorlardı. Kıkırdamalar bazen on saniyelik derin düşüncelere girip kendi deneyimlerini paylaşırlardı. Evet, maç başlamıştı yine konsantrasyon yine TV'ye yöneldi. Bu sefer goller atılacak ve bundan keyif alacaklardı ve

aniden Elif ayağa kalkarak "gooooooooooooooooooooo seviyorum seni adamım" demesiyle bir heyecan bombardımına girmiş bulunmuşlardı. Elif bir an bir barda olduklarını hatırlayıp yüzü kızararak yerine oturdu, mahcup gözlerle çevresine bakarak, "Ayyyyy bir an kendimi kontrol edemedim," dedi. Hoş Gözde'nin farkı yoktu bundan. Ya Gözde ya Elif bir gol halinde sanki kendileri gol atıyormuş havasında yerlerinden fırlarlar, kendilerini sahada bulurlardı. Maçın bitmesine son elli saniye kala bir golle ikisi birden kendilerini havada bulmuşlardı yine.. Evet, biz yenmiştik mutlu ve gururluyduk. Maçın bitmesiyle kritikler yapmaya başlamışlardı bile. Tam o sırada otuzlu yaşlarla saçları kıvrıcık bir adam yanlarına gelerek; "Pardon rahatsız ediyorum, özür dilerim fakat söylemeden geçemeyeceğim. İnanın hayatımda sizin gibi bayanlar görmedim! Bu kadar kendinizi vererek akıllıca yorumlar yaparak şaşırttınız beni, maç süresince sizi dinledik, gerçekten ben kendimden utandım bir erkek olarak. Bunu söylemek istemiştim size tekrar rahatsız ettiğim için özür, iyi geceler. "Gözde ve Elif birbirlerine bakarak kıkırdadılar... "Kim demiş kadınlar maçtan anlamaz diye, Kadının fendi erkeği yine yendi" bu demek işte"...

BESTE YURTKAL

Bir spor etkinliği

Size futbolla ilgili klasik kadın söylemini söylemeyeceğim. Hani şu 22 tane aptalın top peşinde koşmasını. Farkındayım söylemiş bulundum. Her kadın gibi benim de futbola bakış açım bu, topun peşinde koşan erkekler. Fakat bir gün ben de futbolla ilgilenmeye daha doğrusu, futbola ait olan bazı bilgileri öğrenmeye başladım.

Erkek arkadaşım ile ilk çıkmaya başladığım dönemde onun bir takım tuttuğunu biliyordum. Sonrasında düzenli olarak o takımın maçlarını izleyeceğini de öğrendim. Bir gün bana: “bugün maç var sevgilim, ben gelemem” dediğinde, onun hayatındaki futbol gerçeğiyle yüzleştim. Nasıl olsa sürekli olmaz bu maçlar diye düşündüm, fakat her hafta olmaya başladı. İlişkinin ilk günleri herkes gibi ben de sürekli görmek istiyordum sevgilimi bu yüzden bu maç izlenen haftanın bir gününe dahil olmak istedim. Velhasıl ilişkinin ilk zamanları olduğu için saf erkek arkadaşım da “gel aşkım” gibi bir yanıt verdi.

Dört, beş arkadaş ile barda bira içerek yapılan bu spor etkinliği (evet, gerçekten spor sayılır, çünkü her an ayağa kalkıp, oturabiliyorlar) kadınlara için sıkıcı bir ortam sayılabilir. İlk futbol

izleme deneyimimde sevgilimin çıkardığı garip sesleri algılamakta güçlük çektim. Bu ortamda konuşma söz konusu olmadığı için bari ben de maçı izleyeyim dedim. Fakat yanlış kaleye bakıp, gol atıldığında sevinince masada bir sessizlik oldu ve sevgilim kulağıma eğilip sessiz olmamı söyledi. Maçın sonuna kadar “acaba beni mi daha çok seviyor, yoksa o takımı mı?” diye düşündüm durdum. Sonra ki günler tabii ki bu spor etkinliğine katılmadım. Ama bizzat telefonla dahil oldum. Tabi ilk 45 dk. ’dan sonra aramaya özen gösterdim. İşin tuhaf tarafı ya da benim hala içinden çıkamadığım yanı şu; sevgilimin tuttuğu takım yenilmişse sesi çok kötü geliyor sanırsınız ki en yakını ölmüş. Duyarlı bir sevgili gibi davranıp ona “ama bak bir gol atmışsınız” ya da “ne var ki berabere kalmışsınız” gibi teselli cümleleri kurarken, onun daha çok sinirlenmiş bakışları ile karşılaşılıyordum. Günler bu şekilde geçip giderken ilişkimiz bir buçuk seneyi devirmek üzere, bu futbol etkinliğini artık kanıksamış, kabullenmiş gibi davranıyorum. Maç zamanlarını önceden öğrenip o akşam kendime başka bir program yapıyorum ve onu 22 tane erkekle baş başa bırakıyorum. Bir kadın olarak bazen Avrupa maçlarını izlemek eğlenceli olabiliyor fakat bunu gayet sessiz bir şekilde yapmakta fayda var.

Futbol muamması aslına bakarsanız, erkeklerin arabalarıyla cinsel organlarını özdeşleştirmesi gibi egosal bir durum. Kadın için ise, içine dâhil

olamadığı, kendi dışında başka bir ilgi alanının da bulunduğu bu yüzden de kıskanılası bir durum. Her iki taraf için bir iktidar ve ego meselesi. Ama inanın tüm bunlara gerek yok, bırakın 22 kişi top peşinde koşsun ve sevgiliniz garip sesler çıkararak bu 22 kişinin kendisini duyduğunu zannetsin. Sonuçta siz onu böyle de sevmeye hazırsınız.

DENİZ BÜYÜKUYSAL

Ofsayt mı?

Derli toplu minik mutfağın yarı açık balkon kapısı, içeri sonbaharın nazlı güneş kıvrıntılarıyla hafif bir serinliği buyur ediyordu. Bir el radyosunun kâh haber okuyan kâh şarkı söyleyen huzurlu sesi mekânı mırıltılarla doldurmuştu. Mercimekli pirinç pilavının altını kapattı. Kapakla tencere arasına ikiye katlanmış bir gazete kâğıdını yerleştirdi. Tencerede ılımaya bırakılmış muzlu pudingi kâselere paylaştırdı. Mert'in puding çeşitleri arasında en sevdiğiydi muzlu puding.

Cacığın hazırlıklarına başlıyordu ki sokak kapısının açılıp kapandığını duydu. Saate baktı: 17.15. Mert'in geliş saati. Okuldan geldiğinde genellikle yaptığı gibi kapıyı çalmayıp anahtarıyla kendi açıyorsa o gün bir şeylerin ters gitmiş olması muhtemeldi.

-Mert!?

Cevap yok. Yıkadığı salatalıkları tezgâhın üstüne bırakıp antreye gitti.

-Hoşgeldin oğlum.

Mert annesiyle göz temasından kaçınmaya gayret ediyor, kafası önünde, sol ayağındaki ayakkabısının burnuyla sağ tekinin arka kısmına bastırarak ayakkabılardan kurtulmak istiyor, o

uğraştıkça sanki bağcıklı pabuçlar ayağına iyice yapışıyormuş gibi çıkmamakta direniyordu. Anenin sessiz bakışları karşısında oflaya puflaya ayağındakileri bağcıkları çözmeden çıkarmayı başardı. Sırt çantasını kollarından sıyrıp öylece yere bıraktı. Mavi önlüğünün önünde bir sağa bir sola sallanan beyaz yaka, Mert'in takınmaya çalıştığı ciddi ifadeyi sabote ediyordu adeta.

Hızlı ve kısa adımlarla salona geçti; televizyonun karşısındaki kanepeye oturup eline televizyon kumandasını alarak rastgele basmaya başlayan küçük adamın arkasından Sevinç de salona seğırtti.

-Ne oldu canım oğlum? Canın sıkılmış.

Oturduğu çekyattan ayakları sallanan Mert'e yaklaşıp çocuğun gözlerinde öfkeyle karışık bir kederle karşılaştığında bir üşüme hissiyle titredii. Yaşıtlarına göre ufak tefek sayılabilecek bu 9 yaşındaki güzel çocuğun ela gözlerinde belli belirsiz yaşlar vardı. Dudakları sinirle titrerken sanki hırsını televizyon kumandasının program tuşundan çıkarıyordu.

Sessizce yanına oturan kadının yüzüne bakmadan,

-Babam yok diye beni sevmiyorlar!, deyiverdi. Kadının gözleri şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir refleksle büyüdü.

-Nasıl yani? Neden?, diyebildi Sevinç sadece.

Mert'in babası dört sene önce, Mert'in anaokuluna başlayacağı sene ölmüştü. Bir devlet daire-sinde memur olan babası, iş arkadaşlarının söy-

lediğine göre öğleden sonra durup dururken masaya yığılıvermişti. Doktorlar kalp krizi demişti, daha 42 yaşındaydı babası. Eşinin ölümünden sonra şehrin banliyösündeki toplu konutlardan aldıkları katın kredi ödemeleri Sevinç'i çok zor durumda bırakmıştı. Otomobillerini satarak ve düğününden beri satmaya direndiği altınları bozdurarak kredi borcunun bir kısmını kapatmıştı. Dul aylığı kredi borcunu kapatıyordu; ama kalan parayla ay sonunu getirmek kolay değildi. Sevinç de dışarı dikiş dikeyor, dantel ve iğne oyası yaparak satıyordu. Mert'in cevabını beklemeden kendini toparladı. Oğlanın kumral kafasına şefkatle dokundu. Yüzünü yüzüne yaklaştırarak gözlerini yakalamaya çalıştı:

-Kimse babası yok diye sevilmez. Kimseden de babası yok diye nefret edilmez oğlum. Nereden çıkardın bunu?

-Sen bilmiyorsun işte! Kadınsın sen.

Bunları söylerken Mert'in sesi hafifçe çatallanmış, sergilemeye çalıştığı maço hallerle pek bir tezat oluşturmuştu. Sevinç gülmek için dudaklarını kenetledi. Bu ilk kez duyduğu bir itham değildi. Zaman zaman umutsuzluğa kapılsa da tek başına bir erkek çocuğu yetiştirmenin ne demek olduğunu öğrenmeye başlamış ve zorlu merhalelerin hepsini, şimdiye kadar, başarıyla tamamlamıştı. Belli ki bir tanesi daha yaklaşılmaktaydı.

-Anlat öğreneyim o zaman. Hadi, dinliyorum seni.

Annesinin bu halden anlayan tavrı Mert için her zaman işleri kolaylaştıran ve annesiyle partner olmalarına izin veren bir yaklaşımdı. Okulda olanları anlatmaya başlamasıyla dili adeta çözüldü. Bugün teneffüste sınıf arkadaşlarıyla masaların üzerine oturmuş evvelki geceki maçı konuşuyorlardı. Hayatta neredeyse her şeye futboldan daha fazla ilgi duyan Mert muhtemelen arkadaşlarını dinliyor; arada sırada da onama sözcükleri söylüyordu. Kızları aralarına almayan bu küçük adamlar, bir araya geldikleri zamanlarda sadece erkekleri ilgilendiren önemli meseleleri tartışıyorlardı. Bu meselelerin en başta geleni futboldu. Aslında bir ikincisi olduğu da şüpheliydi ya... O gün de dün geceki maçın değerlendirmesi yapılıyordu. Mert'in böyle zamanlarda coşkulu bir futbol hastası taklidi yaptığıнын farkında olan Ferhat birazdan hayatının golünü atacak, hem son zamanlarda Mert'le fazla vakit geçirmeye başlayan Burcu'nun hem de oğlanların gözünde lider konumunu pekiştirecekti.

-Ne diyosun Mert? Ofsayt mıydı değil miydi?

Mert üzerinde birhayli eğreti duran bu futbol fanatizminin ona sağladığı yeri kaybetmenin paniğiyle heyecanla haykırmıştı:

-Bence de! Hakan topu ofsayta attı.

Bu coşkulu tespiting ardından konuşma olağan temposunda devam edecekti ki Ferhat herkesi

susturmakta atik davrandı. Bir şeyler döndüğünü anlayan millet suspus olmuş tiyatroyu izlemeye hazırды:

-Topu ofsayta attı? Topu ofsayta attı?

Ferhat Mert'in hatasını duymayan kalmasın diye söylediklerini gözlerini belerte belerte, her bir heceyi vurgulaya vurgulaya tekrar ediyordu. En sonunda korkulan soru gelecekti:

-Ofsayt ne demek lan?

Mert sanki öğretmen çalışmadığı yerden sormuş gibi kısık sesle bir şeyler gevelemiş, sonuçta erkeklik sözlüsünü geçememişti. Çünkü ofsayt sandığı şeyin aslında taç atış olduğu anlaşılmıştı.

Ferhat'ın beklediği top gelmişti sonunda. Topu hızla defansa doğru sürüklemeye devam etmişti:

-Oolum bi git la! Daha ofsaytı bilmiyosun... Öğren de gel!

Ve gol! Bundan sonra arkadaşları Mert sanki orada değilmiş gibi futbol tartışmasına devam etmiş, ağzını bıçak açmadan süklüm püklüm oturduğu masanın üstünde Mert'e teneffüs hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

Son teneffüste ise sınıfın erkekleri sözsüz bir işbirliği içinde aralarına Mert'i almadan çıkıp gitmişler, sınıfa son ders başladıktan 10 dakika sonra üstleri başları dağılmış, yüzleri kızarmış olarak girmişlerdi. Belli ki havası inmiş topla bahçede kıyasıya bir futbol maçı gerçekleşmişti. Öğretmenin oğlanları azarlaması Mert'in üzüntüsünü hafifletmemişti.

Sevinç, oğlunun kahküllerini şefkatle düzeltirken sakın sesiyle sordu:

-Bütün bunların seni baban olmadığı için sevmeleriyle ne ilgisi var tatlı oğlum?

-Babam olmadığı için futbolu öğrenemiyorum. Futbol bilmiyorum diye beni istemiyorlar işte!

Bir süre ne diyeceğini bilemeden nemli gözleri, öfkeyle birbirine kenetlenmiş dudakları, çatılmış kaşları izledi. Bir çocuğun duygularını yoğun yaşadığı böyle bir ânı ilk kez görmüyordu; ama bu manzaraya şahit olduğunda hissettiği o şaşkınlık her seferinde ilk kez yaşanan bir duyguydu sanki.

İlk şaşkınlığı attıktan sonra derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Bu gibi kriz anlarında okuduğu psikoloji kitaplarının yazarları gibi düşünmeye gayret eder; ama her zaman duygularının ve sağduyusunun ona önerdiği şekilde hareket ederdi. Gene öyle oldu:

-Mert, baban hayatında bir kere bile maç izlemedi oğlum. Şimdi hayatta olsaydı da izlemezdi. Hatta ben bile ondan daha ilgiliydim futbolla.

Bu yalanı ne zaman uydurduğuna şaşırıp kaldı! Aslında Mert hiç şahit olmamış olsa da babası futbola Sevinç gibi mesafeli değildi. Arkadaşlarıyla sosyalleşmek için kahveye ya da stadyuma maç izlemeye gittiği oluyordu.

Oğlan ne diyeceğini bilemeden dudakları hafif aralık, iri iri gözlerini annesine dikmiş bakıyordu. Acaba ne düşünüyor, diye geçirdi içinden Sevinç. O minikliğiyle tezat oluşturan düşünceli

kafanın içinden neler geçiyordu? Oğlanın mimiklerinden hâlâ bu konuşmayı nasıl karşıladığı belli değildi. İlgisini çekmişti ama belli ki.

-Eğer tek başına izlemekten zevk almıyorsan beraber izleriz. Ben de kaç zamandır izlemedim. Kurallarını da beraber gözden geçiririz. Ne dersin?

-Ama kadınlar maç izlemez ki!

Son “ki”yi uzatarak söyleyen Mert’in sesinde şimdi yılgın bir umutsuzluk hissediliyordu.

-Aşkolsun Mert! Bana inanmıyorsan Canan Ab-la’nı da mı hatırlamıyorsun?

Canan Abla geçen seneye kadar üst katlarında oturan komşuları Hatice Teyze’nin futbol fanatigi ortanca çocuğuydu. Mert’ten beş yaş büyük olan Canan, abisi ve erkek kardeşiyle maç izler, hatta bazen onlarla mahalle maçlarına katılır, berelenmedik yerini bırakmazdı.

Mert yenilgiyi kabul etmiş gibi sus pus oldu.

-O zaman bu akşamdan itibaren başlıyoruz. Bütün spor haberlerini, futbol programlarını izleyeceğiz. Pazartesi okula gittiğinde sen de arkadaşlarından geri kalmamış olursun. Hadi şimdi sofraya. Ellerini yıkamayı unutma!

Sanki bir yandan her şeyi unutmaya ve bu güzel Cuma gününün zevkini çıkarmaya can atıyordu, öte yandan da erkeklik gururu meseleyi biraz daha uzatmaya niyetliydi. Ama mutlu Mert galip gelmişti. Yemeğini ve pudingini afiyetle yedi, yemekten sonra Mustafa ve kardeşi Esra’yla sitenin bahçesinde biraz oynadılar. Akşam

Mert’i bir sürpriz bekliyordu: Annesi spor karnallarından birini gösteren televizyonun önündeki kanepeye oturmuş Mert’i bekliyordu. Televizyon da kanepede böyle bir olaya ilk kez şahit oluyordu herhalde. Kadının kurutulmuş meyvelerden yaptığı meyve suyu sunulduğu rengârenk bardakların içinde çok lezzetli görünüyordu. Mert heyecanla kanepedeki yerini aldı. İçeceklerini yudumlayarak spor programını izlemeye başladılar. Programda birinci ligin belli başlı maçlarının önemli dakikaları gösteriliyordu. Bir süre ikisi de yorum yapmamayı tercih etti. Sonra pozisyonları, penaltıları, faulleri tartışmaya başladılar. Mert, bir kadının futboldan anlamayacağını söylediğinde annesine haksızlık yapmış olduğunu hissetmeye başlamıştı. Çünkü annesi kendinin hiç aklına gelmeyecek yorumlarda bulunuyordu. “Gördün mü Mert, şu hücum oyuncusu açığı kaçırdığı için topu fileye gönderemedi.” demişti mesela. Bir kere de teknik direktörün oyuncu değişimindeki kararına karşı çıkmış ve Mert’in hiç anlamadığı şekilde sebebini açıklamıştı. Annesi birçok şeyi bildiği gibi futbolda da iyiydi anlaşılan.

Haftasonu asla talep etmeyeceği kadar futbolla dolu geçti. Mustafa’larla ve Melihanım Teyze’nin torunu Doğan’la biraz oynayabilse de annesi uzun bir futbol programı listesi çıkardığı için özellikle Pazar günü televizyonun karşısındaki kanepede heba oldu gitti. İki gün öncesine göre Mert futbola daha hâkimdi; ancak daha

ilgili olduğu söylenemezdi. Televizyonun karşısında git gide sallanmaya başlayan yüzünden de belli oluyordu bu durum.

Pazartesi günü yeni yıkanmış ve ütülenmiş önlüğünü, pantolonunu giydi; yeni kolalanmış bembeyaz yakasını taktı ve her zaman okula giderken yaptığı gibi annesinin hazırladığı kuşluk öğününü atıştırmak üzere mutfağı gitti. Bugün annesiyle gideceklerdi okula. Sınıfın yenilenen perde ve masa örtülerinin dikiminde öğretmeni annesinin yardımını istemiş, kadın da birkaç günde bu işin üstesinden gelmişti. Perdelerin teslimini gerçekleştirmek için okula giderken oğluna eşlik edecekti bugün.

Pazartesi töreninden yarım saat önce okula vardılar. Sabahçılar çoktan dağılmış, bahçeyi dersden önce oyun oynamak için erkenden gelen öğrenciler doldurmuştu. Yerlere bırakılan sırt çantaları, suluklar, resim dosyaları ve beslenme çantaları bahçenin muhtelif yerlerinde öbekler oluşturmuştu. İrili ufaklı çocuk gruplarının bazıları bahçede koştururken bazıları hararetle birbirlerine bir şeyler anlatıyordu.

Okulun bahçesinden giren ana-oğulun çevresini Mert'in koşturmacalı oyunlardan birini oynamakta olan arkadaşları sardı. Burcu, Merve, Alya, Denizcan ve Melis'i gören Mert'in gözleri parladı; aralarına katılmak için sırt çantasını omzundan sıyırmaya başlamıştı bile, ki arkasından seslenildiğini duyup döndü. Ferhat'ın başını çektiği 8-9 kişilik erkekler grubu birkaç metre

ötede durmuş Mert'e bakıyordu. Ferhat'ın elinde bu sefer gerçek bir futbol topu vardı. Sarı-kırmızı renklerle bezenmiş pırıl pırıl topu yerde sektirirken Mert'e seslendi:

- Mert! Sen bizim takımın kalecisi oldun oğlum! Hadi gel, maça başlıyoruz.

Mert, bu tekliften duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye gerek görmediyse de hangi gruba katılacağı konusunda kısa bir tereddüt yaşadı. Başını kaldırdı, annesiyle göz göze geldiler. Sevinç oğluna şefkatle gülümsedi. Mert bu gülümsemenin anlamını biliyordu. Sırt çantasını yere bıraktı. Kızlı-oğlanlı grubun arasına neşeyle katılırken “Ne oynuyoruz?” diye soruyordu.

Sevinç bir süre arkalarından baktıktan sonra okul binasına doğru yönelirken yüzünde engelleyemediği bir gülümseme vardı. İçinden bir ses üç gündür gizli gizli çalışarak edindiği futbol bilgilerinin bir daha karşısına çıkmayacağını söylüyordu.

DERYA DUMAN

Ofsayta düştük

Sabah olmuş, gün ışığı perdenin arasından tam da gözüne girerek uyandırmıştı, yatağının kenarındaki boş şarap kadehi ve yarılanmış sigara paketine baktı, yine yeniden saçma sapan ve bomboş bir gecenin sabahında uyanmıştı içi burkularak.

Birden telefonunun sesini duydu, apar topar kalktı yataktan, telefon bir yerlerde çalışıyor ama bulamıyordu, kitapları, gazeteler, çorapları, su şişesi, sehpadaki içki döküntüleri.. etraf o dağınıktı ki, açık kalan televizyonun mırıltısı da üstüne eklenince bastı küfürü kendi kendine.

Boğuk ve kısık sesiyle açtı uzun uzun çalan telefonu.

-Alo.

-Ali Bey'le mi görüşüyorum?

-Evet benim.

-Net Mimarlık Limited Şirketi insan kaynaklarından Funda ben. Göndermiş olduğunuz cv niz dikkate alınmıştır, mülakat için bugün saat 13.00 de sizi şirketimize bekliyoruz Ali Bey.

İncecik bir sesteki Funda, kaybolup gitti sesinin derinliğinde. Toparlandığında evet, elbette diyebildi.

Saatine baktı dokuzu geçiyordu, hızla banyoya oradan mutfığa geçti. Bir şeyler atıştırdıktan sonra yatağının kenarındaki sigarasından aldı, yaktı ve bir nefes çekti. Bir nefes daha derken yarım bırakarak söndürdü ve dişlerini fırçaladı. Gönderdiği özgeçmişinde neler yazdığını düşündü, adı, soyadı, bitirdiği okullar, bildiği diller, iş tecrübeleri hepsi tamam. Hobiler kısmına ise futbol ve kadınlar diye yazdığı aklına gelince güldü, dürüst olmak için öyle yazmıştı ve dikkate alınmıştı.

Ne hobisi vardı ki zaten, hayatı boyunca kombi- ne biletlere ve kızlara para harcamıştı. Bir olta alayım balık tutayım, gitar öğreneyim Akdeniz akşamlarını söyleyeyim gibi çabası olmamıştı.

Arkadaş çevresi de farklı değildi, maç akşamları toplanır, bolca bira ve çerez eşliğinde söverlerdi hakeme, karşı tarafa, ebeye, amcaya, bacıya.. Gardrobunda 2 gömlek olmasına rağmen Fener bahçenin 12 farklı forması 8 çeşit atkısı vardı.

Dolabındaki iki gömlekten birini giyerek, altına da ütülü bir pantolon geçirerek yola çıktı.

Şirkete geldiğinde Funda hanımla ön görüşme yapacaktı. Beyaz koltukların olduğu ferah bir odaya alındı. Özgeçmişindeki tüm bilgiler kısaca geçildikten sonra konu hobilerine geldiğinde kendini kaybetmişti. Funda'nın mini eteğinden sütun gibi görünen bacakları, elleriyle saçını atışı, kalemiyle notlar alışı ve mevzunun futbol oluşuyla nasıl kendinden geçemezdi ki!

-Messi sol açıktan topu nasıl sürmüştü öyle, ynadığı son 10 maçta 13 gol atmış, Barcelona tarihine adını altın harflerle kazıyor.

Bunları konuşurken Funda'nın yüzündeki şaşkınlık, anlamaz ifadeyi görünce utandı kendinden, konuyu kapattı.

Funda gülümseyerek onu içeriye müdürün odasına aldı.

Çıktığında şirketin yeni mimarı olarak başı dik, göğsü kabarık, aklında Funda'nın bacakları, kalbinde Fenerbahçe sevgisi, yüzünde hadi be oğlum kim tutar seni ifadesi, gözlerinde Ronaldo bakışıyla çok mutlu görünüyordu.

Funda ile birlikte, şartları, ücreti, işe başlama tarihini, sosyal haklarını, iş etiğini konuştuğundan sonra şirketten çıktı. Bir sigara yaktı ve Merve'yi aradı.

-Bebeğim napıyorsun?

-Hiç işte, napayım derken sümüğünü çeken Merve'nin pek de iyi olmadığını anlamıştı.

-Gelsene akşam bana..

-Ne demeye gelecekmişim, sen maç izlerken yanında durmam için mi?

-Yok hayatım, işe alındım, onu kutlarız.

-Çok sevindim ama gelemem, aslında bir daha hiç gelemem, beni bir daha aramasan ikimiz için de iyi olacak.

Telefon görüşmesi oldukça uzun sürmüş, Merve'nin burnunu beynine kadar çekişini defalarca duymuştu. Ama onu kararından vazgeçiremedi,

yeni işinin heyecanını bastırarak kadar da umursamadı aslında.

Günler geçiyordu, hikâyenin buraya kadar olan kısmında her şey normal de Funda'nın beynini kalbini bu kadar meşgul edeceğini hiç düşünmemişti. Ona her yaklaştığında aralarındaki mesafe artıyor gibiydi. İşe bu derece bağlanma, akşamları erkenden yatıp da sabah iş yerine koşturarak gelmesinin büyük sebeplerinden biri de Funda idi. Onun hakkında fazla şey bilmesine rağmen öğrenme çabaları da boşa çıkıyordu. İlk kez bu kadar zorlanmıştı. Her gün görüşemiyorlardı ama onu görebilmek için takla atmadığı kalıyordu. İşin ilginç de Funda'yı gördüğünden beri başka bir kadınla beraber olmamış, hiçbirisine çıkma teklif etmemişti.

Çoğu zaman düşünüyordu, neden bu kadar umut dolu bir insana dönüştüm, neden iç huzurumu yıllar sonra tekrar sağlayabildim, neden ılımlı hayaller kuruyorum, düzen içinde yaşamak arzusu neden bu derece ayyuka çıktı, bir anda kendiyile alakalı bu kadar çok şey nasıl da değişiverdi diye. Bunun tek sebebi gün boyunca saatlerce aklından çıkmayan Funda olmalıydı. Sevmek insanı iyileştiriyordu.

Ona açılacaktı, tüm kalbiyle.

Funda bir erkeğin başını döndürebilecek güzellikte olmasına rağmen etrafında sevgili anlamında biri yoktu.

Aylardan sonra Funda ile görüşmeye başlamışlardı, dışarıda, evde, iş yerinde pek çok zamanı beraber geçiriyorlardı.

Bir maç akşamıydı, arkadaşlarıyla eve toplanmış, Funda'yı da davet etmişti.

Funda'nın futboldan anladığı şeyler bir elin parmaklarını geçmiyordu. Top var, çimenler var, aynı renkte giyinmiş insanlar var, topun peşinde koşan adam sürüsü var, siyah giyen 2-3 kişi var, onlar pek sevilmiyor ve bu koşuşturmayı izleyen yüzlerce insan var.

Erkeğin bir şekilde var olmasını ister kadın. Onun var olduğu anlardan birini yaşıyordu Funda. Kendi halinde oluşu, içinden geldiği gibi davranması, maç izlerken arkadaşlarıyla olan asabi ya da komik diyalogları.. Bu arada yanındaki kadın batan bir unsur olmasına rağmen, küçük sürprizler yapması, ona ofsaytı anlatması, ara paslardan aldığı zevki hissettirmesi de onu çekici kılıyordu.

Birkaç yıl sonra kendilerini nikah masasında imza atarken buldular, çok sevmenin ötesi o imzaları atmaktı. Birbirlerinin gözlerinde kendilerini buluyorlar, ben iken biz oluyorlardı, hayatın mucizeviliğine inanıyorlar, kendi derinliklerinde kayboluyorlardı, ateşli, sıcak birleşmelerin ardından tek vücut uykuya dalıyorlardı.

Aynı iş yerinde çalışmanın karı-koca için zor olduğu düşüncesinden yola çıkarak Funda işi bırakmaya karar vermişti, bu arada eşi de şirkete ortak olmuş, iş yoğunluğu artmıştı. Akşamları

geç geliyor, olası vakitlerde ise televizyonda maç yorumlarını izliyordu. Derbi maçlarından başka yere gitmez olmuşlardı.

Futbol erkeklerin bir şeylerin peşinden koşma içgüdülerinden yola çıkarak çok sevdikleri bir faaliyet olsa gerekti. Yüzyıllar önce de Homo Erectuslar bir şeylerin peşinden koşmamışlar mıydı? Tek bir farkla.. Avlanmak, doymak ve hayatlarını idame ettirmek. Oysa şimdi ki Sapienler bir topun peşinden koşuyor, maddi manevi pek çok şeyini ortaya döküyor, toplumsal yaşamlarına zarar verecek derecede fanatik oluyorlardı.

Hayat, Ali ve Funda için bu şekilde ilerlerken iki kişilik yaşamlarında bir şeylerin eksikliklerini hissediyorlardı. Özellikle Funda, işi de bırakmasıyla boşluğa düşmüştü. Aşklarının o inanılmaz, heyecanlı halleri de kalmamıştı artık. Ali yoruldu diyerek eve geliyor, evde tek zevki futbol programlarını izlemek oluyordu. Funda ise yüzlerce parçalı yapbozuyla vakit geçiriyordu.

Aralarında koca bir ekran ve salonun ortasını parselleyen yapboz parçaları vardı. Eşinden aldığı yegane hediye bilmem kaç parçalı küçük yapbozlar ve tek tük kitaplardı.

Beraber vakit geçiremediklerinden, evde sürekli spor programlarının izlenmesinden, konuşamadıklarından dolayı serzenişte bulundukça da kocası daha fazla dışarıda kalıp, geç saatlerde

eve gelmeye başlamıştı. Nerde olduğunu sorunca da maç izledik Mustafalarla diyordu.

Funda yalnız kaldığı akşamlarda komşu, arkadaş, akraba muhabbetleri yapsa da, dışarı çıkıp tiyatro, sinema gibi etkinliklerde boy gösterse de, kitaplarının içine dalıp yüzse de, yaptığı yapbozları çerçeveletip odasında asacak yer kalmasa da yüreğinin derinliklerindeki yalnızlık, çaresizlik hissinden kopamıyordu.

Yapacak bir şeyleri olmalıydı.

Ama düşündü de ne çok şey yapmıştı bugüne kadar, eşiyle beraber vakit geçirebilmek için..

Maç akşamlarında davet vermeler, anlamadığı sevmediği halde onunla maça gitmeler, hediye olarak fener bahçenin şapka, atkı, anahtarlık, forma ve bilumum araç gereçlerini almalar, hatta iddia bile oynuyordu onunla beraber.

Sevmek böyle bir şey işte, sınavdan sınava sokar insanı, dayanma kabiliyetini ölçer, gözyaşları ile beslenir, çelik kadar güçlüdür, ufacık bir hayal kırıklığına bile dayanamazken dünyaları yıktıracak gücü verir sana. Aynı zamanda acı çektirir işte, aslında mutluluklar içinde olunması gerekirken.

Funda, çıkmazdaydı. Çok sevdiği eşiyle aralarında böyle sorunların olmasından hoşnut değildi.

Ya ayrılacaktı ya da onunla birlikte futbol fanatigi olacaktı.

Futbolu seven kadınlar adı altında bir site kurmaya karar verdi.

Eşlerinden gizli olarak yapılan etkinliklerde aslında futbolu bir yaşam biçimi haline getiren erkekleri baş tacı etmemiz gerektiğini, bu sayede iş yerinde, sokakta, plajda, kafede kadın gören erkeklerin hayvanca düşüncelerle bakmalarına -sadece futbol girdiğinde araya-engel olunabileceğini, maç izlemeye giden erkeklerin tüm sinirini orda boşaltabileceğini, eve geldiğinde daha ılımlı olabileceğini, kadın matinelelerinin, topluca buluşmaların maç günlerine endekslenebileceğini, hakemin dallamalığundan bahsederken önünden geçen dünya güzeli kadınları görmezden geleceklerini, bu sayede aldatmaların azalacağından falan bahsederek tüm kadınları bu etkinliklere davet etme çabasıyla başlayan süreçte çok da geçmeden bir çok üyeye ulaşılmıştı.

Üstelik erkeğinin sürekli sevişmek istemesinden dem vuran kadınlar maçlar sayesinde bir nebze nefes alıyorlardı.

Ve bu kadınlar, tüm futbol tarihini okuyarak, maçları izleyerek, yorumları dinleyerek kocalarından daha fazla bilgiye ulaşıp onları şok etme yetisine sahip oluyorlardı. Fanatizm de ise onlardan geri kalmayıp argoyu sökmüşlerdi. Küfürün biri bin paraydı.

Futbolun, kadınları koruyan ve kollayan spor olması yolunda çalışmaları hızla ilerletiyorlardı.

Ali, Funda'nın kendine oyalanacak bir şeyler bulmasından oldukça memnundu. Artık evlerinde yağmurda çamurda, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, sıcakta soğukta, her türlü desteği takımından esirgemeyen karı-kocadan oluşan seyirciyle maçlar başlıyordu. Funda yer yer defans blokları oluşturuyordu sarı, lacivert iç çamaşırlarıyla. Ali ise ofsayt taktiklerini sağlı sollu koşularla aşmaya çalışıyordu. Sahada oynanan bu dostane maçın golleri de mükemmel oluyordu.

Funda gittikleri maçlarda sahaya atlıyor koca koca pankartlar açıyordu, ona dur demenin imkânı yoktu.

Yaşamını futbola adayan yurdum insanı gibi konuştukları şeyler de futbol terimlerinden ibaret, haber izlerken Ali, ermeni soykırımını Amerikan dış işlerinin kabul etmesinden bahsedecek olsa Funda, hakem lehimize düdük çalmadı diye yorum yapıyordu.

Ali, sıkılmaya başlamıştı. Hayatlarında tek zevk haline gelen futboldan biraz uzaklaşmaları gerektiğini düşünüyordu. Funda'nın karşısında yapboz yaparak kafasını kaldırdığındaki gülümsemesini özlemişti. Siyah iç çamaşırlarını daracık bluzlarını özlemişti. Karşısına sürekli forma giyerek çıkan kadını çok da benimseyememişti. İlk zamanlar hoşuna gitse de..

Ona yeni kıyafetler almakla çıktı yola, dantel çoraplar, topuklu ayakkabılar.. Yemeğe çıkarı-

yordu, dans kursuna yazılmışlardı, sinemaya, tiyatroya gidiyorlardı.

Funda ikinci baharını yaşıyor gibiydi. Vazgeçmeşişinin ödölünü almıştı. Çok sevdiği kocasıyla yeni bir hayata merhaba demişti.

Şimdi aralarında bitmemiş bir yapboz ve izlenmemiş maç kadar mesafe varken birbirlerini her daim özölüyor ve seviyorlardı.

EMİNE EBRU

Kırmızı kart

Kadın boş gözlerle televizyona bakıyordu. Derbi başlayalı birkaç dakika olmuştu. Ekranı bakmasına bakıyordu ama, düşünceleri bambaşka bir yerdeydi. Derhal kalkmaya hazır mışçasına kaykıldığı kanepeden bir ayağını sarıktırarak, terliğinin üzerine basıyordu.

Gözlerini hafifçe kıstı, öfkeli olduğu zamanlardaki gibi.

“Bunu bana nasıl yaptın şerefsiz! Nasıl beni bu duruma düşürebildin? Nasıl yüzüme bakabildin, yalancı! Ne zaman başladınız fındırmaya? Hoş, sana sorarsan aranızda hiçbir şey olmadı ama yalan, külliyen yalan! Hiç inanmadım söylediklerine ama elimde kanıt yok ki, Allah kahretsin! Yemeğe çıktıklarını ben kıskanmayayım diye söylememiş sözüm ona. Bu kaçınıcı yalanın senin ahlâksız adam! Onu affetmemeliydim, bir daha hiç eve geri dönmeliydim, hiiiç...”

Adam, kadının uzandığı kanepenin yanındaki koltuğa serilmiş, televizyondaki maçı izliyordu. O da boş boş ekrana bakıyor gibiydi. Parmakla-

rının arasından hızlıca kaydırđıđı tespihin şaklaması, maç yorumcusunun hararetli sesini bastırıyordu. Bir süre sonra salonun duvarlarında yankılanan sadece bu ses oldu: ŞAK! ŞAK! Şak! Tedirgindi.

Kadınla barışalı bir ay olmuştu ama, aralarındaki buzlar bir türlü eriyememişti.

Bir itirafta bulunur gibi hızlı hızlı konuştu:

“Sana çay koyayım mı hayatım?”

Eskisi gibi çıkmıyordu sesi, çıkamıyordu. Daha korkak, titrekti. Adam, yüzüne zorlama bir gülümseme koydu.

Kadın boş bakışlarını adama çevirdi. Ansızın derin bir uykudan uyanmış gibi, çizgi olmuş gözlerini birden açtı. Dudaklarına sahte bir tebessüm yerleştirdi ve sözcüklerine, yüreğinde kalan birkaç sevgi kırıntısını katmaya çalıştı:

“Aaa, elbette tatlım. Ne iyi akıl ettin, çok güzel olur.”

O andan sonra mantıkla açıklanamayacak şeyler oldu. Futbol oyuncularını oldukları yerde durdular. Başlarını çevirip kadınla adama baktılar. Tribünlerdeki onca seyirci tezahüratlarını bir bıçak gibi kesti ve sandalyelerine çöktü. Başlarını ekrana doğru uzatmış, sanki o evin salonunda neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Sunucu sustu. Hava birden karardı, daha da karar-

dı, ortalık toprak karası oldu... Gök gürüldemeye ve şimşekler ardı arkasına sahaya düşmeye başladı. Yağmur azgın bir nehir gibi tüm stad-yumu kapladı. En son, ekranda sadece bir el, ve o elin ucunda kırmızı bir kart görüldü.

ESRA E. KUTENGİN

Sabah sabah ofsayta düşen kız

Bir sabah uyandığımda başımı bir futbol topuna dönüşmüş buldum. Saç yerine upuzun yemyeşil çim, deri yerineyse meşin hissi veren bir maddeyle kaplanmıştı. Vücudumun geri kalan kısmı normal görünüyordu, boynumdan yukarısı içinse cadılar bayramına hoş geldiniz denebilirdi. Önce hala rüyada olduğumu sandım. Daha önce rüyamda hiç böyle başımın ağrıdığını hatırlamıyordum. Rüyada eğer aksiyon varsa ne bileyim kurşun, tekme yediysem ya da kaza geçirdiysem ufak da olsa bir şeyler hissedirdim ama acı çektiğim vaki değildi. Sanki sabaha kadar kafamı El Clasico için kullanıp geri monte etmişler gibiydi. Ayna bulsam iyi olurdu ama o esnada kapı çaldı. Daha yüzümü yıkamaya fırsat bulamadan kapıyı açmış olan Seda, “Semih geldi, nerdesin?” diye holden bağırdı.

Şu halde görmek isteyebileceğim son insan sevgilimdi. Yatağımı toplayıp erkenden evden çıktığım izlenimi oluşturmaya karar verdim vermesine de, nereye saklanacaktım. Kapının arkasındaki askının dibi en uygun yer gibi gözükü-

yordu. Askının üstündeki kıyafet yığının içinde beni göremezdi. Yarım saat oldu olmadı Semih'in sesi yaklaşmaya başladı. O kadar uzun süre nasıl olur da beklerdi ve hiç merak etmezdi beni. İçerde muhabbet koyu olmalıydı ya da bunların hepsi benimle dalga geçmek için yazdıkları koca bir senaryonun parçasıydı. Bu kadar gerçekçi yapılabilir miydi? Ben de ölü gibi mi uyumuştum acaba? Bana ne içirdiler ki?

Kapının kolu kımıldadı, nefesimi tuttum. Önce kapıyı usulca araladı, sonra kafasını uzattı, etrafa bir göz gezdirip sessizce geri döndü. Konuşmalarını duyuyordum ama dedikleri anlaşılmıyordu. Bir şeyler döndüğü muhakkaktı. Daha önemlisi şimdi ne yapacaktım! Buraya taşınalı daha 3 gün olmuştu, bu ülkede tanıdığım ve güvenebileceğim iki insan da içeride kendi hallerini konuşmaya dalmıştı. Bir an ne olacaksa olsun diyerek yanlarına gitmeyi düşündüm ama ya onların bununla bir alakaları yoksa. Şu en beter halimle sevgilim sever miydi beni yine, yine de oynar mıydı benimle. Belki de zaten oynuyordu. O kadar da değildi canım. Görünce sana müstehak derdi kesin. Bir defasında derbiye denk geldiği için unuttuğum doğum günü yüzünden bir hafta konuşmadı benimle. Bu tür şeylerde kız tarafı alınırdı halbuki. Bıkmıştı benim futbol sevgimden. Normal kızlar gibi ofsaytı bilmemem gerekirmiş, bu ilgi neyin ne-siymiş. Bir boş zamanında çocukluğuma incekmiş. Çok bilmiş! Kafam allak bullaktı ve

kesin çatlayacaktı. Yatağa uzandım. Çantam gözüme ilişti. Telefonumun şarjı bitmiş, kapanmış. Bir tane ağrı kesici buldum. Su yoktu, zor yuttum. Çantamda ayna da vardı bir baksa mıydım kendime? Yok ama henüz o kadar cesur değildim. Dün geceyi düşünmeliydim.

Sabah kafedeydik. Seda ve Semih'in arkadaşlarını bu akşam için bize davet ettik. Burada yeni olduğum için beni ortama adapte etmeye çalışıyorlardı. Tuhaf tipler vardı. Mesela o kimyacı kızıl çocuk, B. Ondan hiç hoşlanmamıştım. L. fena değildi sanki, kız arkadaşı da iyi birine benziyordu. Selin miydi, Pelin miydi, Melis? Şarkıcı. Biraz entel miydi neydi ama özünde iyi kızdı.

Sesin başlı başına bir karakteri var bence. Tek tek tonlardan bahsetmiyorum, bütün seslerin oluşturduğu o genel sestten. Gürültü ya da müzik fark etmez. İkisinin de insan beyninde bir karşılığı olduğunu ve ona göre hareket ettiğimizi düşünüyorum. O bütünlüğü duyduğumuz anda bizi kodluyor ya da biz farkında olmadan şifremizin tuşlarını giriyor. Kendimizi olmayacak hallerde, olmayacak şeyler yaparken buluyoruz. Eski sevgilimizi aramak aklımıza geliyor falan. Hahaha Kız ciddi ciddi haklı gibiydi. Zekası da hoşuma gitmişti. L. konuşmasa da onaylar gibi başını sallayıp hayranlıkla gülümsüyordu. Ne acayip bir histi. Etraf çekiciydi, yeniydi, her tarafı didik didik inceleyesim vardı. Mimari soğuktu, yurdum insanlarıysa birkaç yıl içinde oturdukla-

rı kabın yalnızca şeklini değil, dokusunu, yapısını almış, yeni bir insan formuna girmiş gibiydiler. Fakat işte aklımı ne kadar zorlarsam zorlayayım çocukluktan kalma bir oyun ruh halimi değiştirmeye yetiyordu.

Melis'i mutfakta fasulye kıran annesine yardım etmek için tencere başında soğan öldürmekle meşgul bir ev kızı olarak düşünmekten kendimi alamıyordum. Mesela L.'nin mahalledeki çocuklarla maç yaptığını, B.'yi ise sırf topun sahibi olduğu için oyuna dahil ettiklerini düşünüyordum. Sevgilim olsa olsa bu takımın menajeri olurdu. Onun bu tür oyunlarla işi olmazdı, futboldan nefret ederdi, hatta benim spora olan ilgimi eleştirip sosyopsikolojik çıkarımlarla etiketlemeye çalışırdı. Böyle zamanlarda kendimi çaresiz hisseder, dediklerini kabullenir gibi yapardım. Onunla tek anlaşılamadığımız nokta bu olurdu. Duymayan birine sesi anlatamazsın ki.

İşte mesele orda başlıyor diye girdim söze. Yanlış anahtar yanlış kilitleri açar. Kaynağını bilmeden yapacağı etkiyi bilemeyiz ama kaynağını keşfetmek için bir sürü paradigmanın içinden kendimize uygun olanı seçmek gerek. Ki bu da imkansız. Bizim doğamıza uygun olmayan şey, şu araba sesleri, fabrika sesleri, teknolojik aletlerden gelen her tür ses. Evrimleşiyoruz, teknoloji harika tamam da depresyonun zirveye çıktığı başka bir çağ var mıydı?

Ne yani çiçek çocuk mu olacağız? Ot çekip gezeriz hahah dedi B.

Senden olsa olsa kaktüs çocuk olur dedim, bozuldu şapşal. Önemli olan yapay seslerden kendimizi korumak. Tabii iyi olmak istiyorsak. Bir stadyum dolusu insanı ve onların hep birlikte yaptığı tezahüratı düşünelim. Sonra o insanların oturduğu koltuklara mp3 oynatıcılarımızın hoparlörlerini yerleştirelim ve kaydettiğimiz sesi aynı anda çalalım. Benzer etkiyi bulabilir miyiz? Bulduğumuz gürültü veya depresyondan başka bir şey olmaz.

Oradan ayrılırken olağandışı bir şey hissetmedim. İsteke mağduru beyaz topun çarptığı ve kendine uygun bir delik ararken yuvarlanıp duran, üstü memleket plakasından numaralı tipler gibiydik. Yine bir başka masada, dün akşam birlikteydik. Gevezelikler edildi, memleketler kurtarıldı, yenildi, içildi, eğlenildi. Herkes deliğine çekildi. Başka? Gerisi bomboş. Ne yaşandıysa silinip gitmiş. Sadece beyaz tebeşir tozlarıyla işaretli ağırlar uçuşuyor zihnimde. Biraz daha iyiyim.

Dış kapının kapanma sesi ile birlikte ilk hedefimi banyo olarak belirleyip odadan çıktım. Seda ortalarda yoktu. Banyoya girdim. Işığı açtım. Yeni aklıma geldi ki bu kötüye işaretti. Rüyalarda böyle şeyler olmaz. Işık yanınca uyanır insan. Uyanmadım. Aynanın karşısına geçmeden önce gözlerimi kapattım. Sakin ol dedim kendime, olumlu düşün, eskiyi, güzel yüzünü düşün. Şu saçma kuantum pıtırıcığı kitaplarındaki gibi kendimi iyileştirmeye çalıştım. Elle-

rimle yüzüme dokunduğumda yine o aynı plastik his. Saçlarım yine aynı. Kaçış yoktu. Gözlerimi açtım. Üç, iki, bir, bummmm! Gülmeye başladım. Katılana kadar güldüm, gözümünden yaşlar geldi, karnıma ağrılar girdi. O kadar güldüm ki içimden ağlamak geldi. Yaşlar yüzümdeki maskeyi eritiyor banyo fayanslarına pembemsi renkler akıyor, üstüm başım pembeye bulanıyor, hafızamın taşları yerine oturtuyor. Gece herkes gittikten sonra Seda Güzellik Merkezi'nde geçirdiğim seans aklıma geliyor, içimi çeke çeke hıçkırıyorum.

Postişleri çıkarıp banyoya giriyorum. Saçlarımın yeşili akıyor. Cadılar bayramı bitiyor. Evimi özlüyorum.

ESRA MERCAN

Kapıyı çarptı ve gitti

Kapı çaldı. Islak ellerini artık üniforması gibi olmuş mutfak önlüğüne silerek kapıyı açtı. Son misafirleri de gelmiş, kadro tamamlanmıştı. Selim salona geçmeden önce kocası ve diğer arkadaşları “Oğlum, nerede kaldın! Son on bir açıklandı, hadi acele et!” diye tükürür gibi bağıyorlardı. Filiz, Selim’in montunu aldı, vestiyere asarken, Selim, “Seni yine rahatsız ediyoruz. Ama biliyorsun bizimkini, çok ısrarcıdır, hayır demek, imkânsızdır! Lütfen yorulma bizim için fazla,” dedi. Filiz ise bu kadarına bile alışık olmadığı düşünceli tavır karşısında, gülümseyip, içeri geçip rahatına bakmasını söyledi. Yalnızlığın insansızlık demek olmadığını evde kalmamak için evlendiğinde anlamıştı Filiz. Yalnızlık, içeride homurdanan, zaman zaman bağırان televizyonun sesinin çatısında, mutfakta olmaktı onun için. Önceleri evin, anne ve babasının kızı, şimdi de evin hanımı, kocasının karısıydı, sadece bu kadar... Kocasının deyiimiyle “anne” olmayı bile becerememişti. Aylarca gittiği doktorlardan birisine bile kocası yanında gelmediği için, yanlış neredeydi asla bilemedi ve bilemeyecekti... Kadın olmak, anne olmak istedi, ama olmadı... İsteyip, hayal edip de ba-

şaramadıklarını sıraya dizse, en başa bu gelirdi büyük ihtimalle.

Onu Filiz olduğu için seven, değer veren kimsesi yoktu. Hiç aklına getirmezdi neden hiç dostu olmadığını. Küçüklüğünden beri “en iyi arkadaşım” diye niteleyebileceği kimsesi olmamıştı. Hep uzakta duran, en arkada sessizce etrafı izleyen kız olmuştu. Arkadaş edinmek fikrine bile sahip olmamıştı. Çünkü ne anlatacağı ne de paylaşacağı bir şeyi yoktu; daha doğrusu paylaşmayı düşüneneceği bir anısı, isteği, hayali olmamıştı. Aslına bakarsa en iyi dostu bu mutfaktı işte, her anına tanıklık eden, her durumda orada olan, asla gitmeyen... Evlenmenin ona getirdiği tek kazanç buydu... Dışarıda arkadaşlarıyla vakit geçirme sebebi bile, bu mutfak dolaplarının içinin dolmasıydı. Onun içindeki boşluğu dolduracak ne kimsesi vardı ne de bir amacı...

Son günün az öncesiydi. Yarını düşünerek geçmiş; ama yarınsız ve yalnız bir hayatı yineliyordu. Bira şişelerinin sahip olduğu açacağı bile kıskanıyordu. Yoktu işte, onu kapatan kapakları, duvarları açacak biri... Mutfağın loş ışığında, sigarasının dumanının altında bunları düşünüürken, Selim geldi. İçerdekiler atılan golle keyiflenmişler, bira istiyorlardı. Selim ise yormak istemediği ev sahibesine yardıma gelmişti. Filiz buzdolabındaki şişeleri hayatının yükünü taşıyıcı gibi masaya doğru kaldırırken, Selim yükünü taşımasına yardıma gelmişti. Şişeleri ve kuru-

yemişleri hazırlayıp tepsiyi alırken, Filiz’e döndü “Her hafta yüzündeki neşe biraz daha azalıyor. Hem gelip seni yormaktan korkuyorum, hem de seni merak edip gelmek istiyorum. İyi misin?” dedi. Filiz gülümsedi ve “Sen değilsin beni yoran. Hiç kimse değil buna sebep. Hatta bu beni düşünen halin iyi bile geliyor bana, emin ol. Boş ver sen beni, içerdekiiler söylenmeden götür hadi yemlerini” dedi gülerek.

Devre arası verildiğini anlamıştı. Boşalmakta olan bağırtılar yerini aniden spor yorumcularına bırakmıştı. Filiz bu sırada tam elinde tepsiyle salona girecekken, Selim de boş şişeleri mutfağa getirmek için kalkmıştı, kapıda çarpıştılar. Filiz gülümsedi, geriye döndü. Şişeleri çöpe, kirlileri de makineye yerleştirirken, Selim yanına gelip, belinden kavradı Filiz’i. Şoke olmuştu; ama kurtulmak da istemiyordu bir yanı. Bu şefkate ihtiyacı vardı. Selim saçlarını koklayarak “Sana yardım etmek, hep yanında olmak istiyorum. ” dedi. Filiz histerik bir gülümsemeyle “O halde akıttığım bulaşıkları makineye yerleştirebilirsin,” dedi ve yavaşça kollarından kurtuldu. Biraz sonra içerden Selim’i çağıran sesler geldi ve Filiz’in yanağına kondurduğu bir öpücüğün ardından içeriye gitti.

Filiz yavaşça masaya oturdu. Bir sigara yaktı. Sadece birkaç insana ait olabilecek duyguları aynı anda yaşıyordu. Çocukluğundan beri böyle olmuştu zaten hep... Hangisi kendisi, hangi duygu kendisine ait bilememişti. Gerçekten

hissettiği şey arzu, tutku muydu yoksa saçma bir intikam arayışı mıydı? İçerde yirmi iki tane adamın koşuşturmasıyla boşalan kocasından intikam mı almak istiyordu? Yoksa bu kadar basit değil miydi? Hayat mıydı acı çektirmek istediği...

O akşam ki hiçbir fırsatı kaçırmayan Selim, hızla mutfağa girdi ve Filiz'i öncekinden daha cesur bir tavırla kollarına aldı. Selim'in her dokunuşunda, içerde hayatının yarısından fazlasını futbol maçları ve onların saatlerce süren yorumlarıyla geçiren kocasından öğ alıyordu. Sadece bu da değildi, kendisini o koltuğa tercih eden, onu daha fazla isteyen bir erkeğin kollarındaydı ilk kez. Hem de mutfaktaydı ve ilk defa burada olmasının başka bir sebebi vardı. Onu şimdiye kadar yok sayan kocasından, erkek egemen hayatından ilk defa intikam alma fırsatı geçmişti eline, hem de hapishanesinde, en yakın dostunun yanında, mutfakta... Tüm bunlar duyduğu haz ve suçluluk karmaşasına da engel değildi. O anda Selim'e son bir öpücük verip, salona gitmesini rica etti. Birazdan maç bitecekti; çünkü doksan dakikaydı.

Biraz sonra maçın bitme düdüğü çaldığında, dışarıda yağan yağmuru izleyerek bir sigara yaktı. İçerdekiler maçtan daha uzun sürecek olan yorum maratonuna başlamışlardı. Kendileri oynasalar daha iyi olacağını bildikleri vuruşlar hakkında yorumlar yapıyor ve seçtikleri programı izliyorlardı. Sakince yerinden kalktı, odasına

gidip birkaç parça eşyasını bir el çantasına koydu. İçerdeki homurdanmaları kısa bir süre dinledi. Onun için de maç bitmişti artık. Doksan dakika biteli bir hayli olmuş, çoktan yorum faslı da sona ermişti. Sanki hiç burada yaşamamış gibi hissediyordu. Son bir kez etrafına baktı, eşyalara dokundu; ama hiçbir şey hissetmedi. Gözünden akan yaşları bile hissetmiyordu. Acı acı gülümsedi. Paltosunu giydi. Kapıyı çarptı ve gitti.

FİLİZ SELİM

Son 10 dakika aşkım

Bu akşam da diğerleri gibi sıradan, öylesine bir akşamdı. Aylin mutfakta çatal bıçak seslerinin arasında ve kirli bulaşıklarla olan rutin buluşmasını gerçekleştiriyordu. Yemek yapmak ve bulaşıkları makineye yerleştirmek, yemek sonrası dağılan mutfakı toplamak bir ritüeldi onun için bunu her gün her akşam akşamdan yapmak ona verilmiş ilahi bir görevdi sanki. Belki de bir arınma biçimiydi bilemiyordu, mutfakla arasındaki ilişki bir türlü tanımlanamamıştı. Annesi, anneannesi ve etrafında gördüğü bütün kadınların mutfakla arasında görünmez bir bağ vardı sanki.

Salondan İlhan'ın sesi geliyordu. "Hadi be oğlum," diyordu, "bu gol kaçır mı..." İlhan'ın arada bir çatallaşan, boğuklaşan sesi ona halen çekici geliyordu. Geriden gelen bu sesler artık kendisi için pek çıkmasa da yine de eskiden olduğu gibi onu ürpertmeye yetiyordu.

Bir ara kafasını salona doğru uzattı, İlhan, geniş beyaz koltukta her zaman ki o kendinden emin, etrafına yaydığı o kendine has güçlü tarzıyla yayılmıştı...

Kocasının bu hallerini seviyordu aslında arada bir şu ayağa fırlayıp, çığlık atmaları da olmasa

sevimli bile bulabilirdi bu durumlarını, hoş hiç anlamamıştı ya bu durumu sadece diğer haller de olduğu gibi bu hallerini de kabullenmişti o kadar...

Televizyonun sesi oldukça yüksekti, bu duruma ne kadar dayanması gerektiğini görmek için kolundaki saate baktı. Daha yarım saat vardı maçın bitmesine. Salonun bir köşesinde üç yıl önce aldığı tv koltuğu duruyordu. Aslında onu İlhan'ın daha rahat maç izlemesi için almıştı. Satıcı baba koltuğu demişti birde arkaya doğru yatıyordu. Aylin görür görmez hemen almıştı. İlhan'ın maç saatlerine gösterdiği özen onu bu koltuğu almaya itmişti.

Koltuğu görmek onda farklı düşüncelerin uyanmasına yol açtı. Anne koltuğu da var mı demişti satıcıya. kadınlar, kocaları maç seyredirken ne yapıyordu, nasıl vakit geçiriyorlardı? diye düşündü.

Birileri düşünse ne iyi olurdu dedi. Şöyle kocaman kalp şeklinde olabilirdi, rengi de kırmızı olsa tüylü, içine gömüldüğümde tüylerin beni okşadığının hissetsem,,

Bu kadınca düşünceler aslında onu rahatsız ediyordu, utandı yine kendinden neden kırmızı, neden tüylü diye düşündü. Sıradan basit bir koltuk olsaydı ya, tüylü, taşlı kırmızı olması gerek miydi yani... Bir de kalpli diye düşünmüştü.

Bu kadınların bitmek tükenmek bilmeyen romantizm, aşk sembollerinden hoşlanmıyordu

aslında. Kendine söz vermişti özellikle şu son bir yılda kendini yeniden keşfetmiş, bu romantizm zırvallıklarının kadınları daha güçsüz kılmak adına geliştirilmiş komple teorisi olarak görüyordu.

Ama ne olursa olsun bu düşüncelerde, yine kendisinde son buluyordu, gerçekte yer edememişti ne kendinde ne etrafındaki kadınlarda... Bir nevi sigara gibiydi bu romantizm tutkusu kadınlarda yada vazgeçilmez, arsız, tutkulu, acı veren çapkın bir sevgili gibi.

İlhan'ın gür sesiyle irkildi daldığı düşüncelerden, bu konuya nasıl geldim diye düşündü. Ah bu kadınlar erkek, kırmızı, aşk denkleminde bir çarpılıp, bir bölünüyorlardı. Sanki dünya bu üç kelimedenden ibaretti. Ama en etkili ERKEK Kelimesi diye düşündü. Erkeğini seyretmek onun maç ritüellerine ortak olmak onda değişik hazlar uyandırıyor. Onun çocuksu hallerini bu maç saatlerinde görebilmek sevdiği adamın öncesi hakkında ona birtakım ipuçları veriyordu.

İlhan'ın her bağıırışı Aylin'de uyarılmalara yol açıyordu, onu yeniden keşfediyordu, en çok böyle zamanlarda arzuluyordu İlhan'ı onun maçla olan buluşmasını zihninde kaç kez bölmüştü hatırlamıyordu.

Bazen İlhan'a bakarak dudaklarını yalıyordu, onu fark etmesini, ona oracıkta beyaz koltuğun üzerinde sahip olmasını, çığlıklarının sesinin maçtaki diğer sesleri bastırmasını düşünmüştü hep.. Sanki maç esnasında seks yapmak onda

yeni bir zafere imza atmak gibi bir şey olacaktı. Ama bunu şimdiye kadar başaramamıştı..

Hatta geçen gece kırmızı geceliğini giymiş ve kapıdan arzuyla İlhan'a bakmıştı. Bu gece olacak demişti, hangi erkek bu hale kayıtsız kalabilir ki diye düşünmüştü. İlhan ona arzuyla bakmıştı, gözlerinde beliren şehveti görmek Aylin'in kendine olan güvenini bir kez daha ortaya çıkardı. Ama İlhan yeniden başını maça çevirip 'son on dakika aşkım hemen geliyorum ' demişti. Aylin'in duyduğu hayal kırıklığı öncekilerden ne eksik ne fazlaydı...

Maç ve İlhan bir bütün gibiydi sanki. Bu durumu kabullenmiş gibi görünen halleri aslında Aylin'i çıldırtıyordu. Hangi kadın 22 adamla yarışabilirdi ki. Bir tanesiyle bile bunca gel-git yaşarken 22'siyle karşı karşıya gelmek, onlara meydan okumak yürek isteyen bir durumdu. Başlarda yani nişanlılık dönemlerinde Aylin her kadın gibi şöyle demişti arkadaşlarına; 'göreceksiniz gözü benden başka kimseyi görmeyecek İlhan diğer erkekler gibi değil'....

Bu söz aslında genç kızlar arasında bir yemin gibiydi. Tutkulu, modern, kariyer yapmış şehirli kızların kanun hükmünde söylemleriydi bunlar. Hepsi kendinin sevgilisinin çok farklı olduğunu, birazda bakımlı, akıllı, güzel bir kadınsa kendisinin yaşamının asla diğer kadınlar gibi sıradan olmayacağına, arkadaşlarının önünde söz verirdi. Bir nevi yemin töreniydi bu kızlar arasında

Belki de evli olanlar içten içe gülüyorlardı bu acemi, toy hallere, ama kimse ses çıkarmazdı. sanki ağızbirliği etmişçesine herkes haklısın, sen bilirsin işini gibi birtakım aslı olmayan cümleler kurardı.

Artık eskisi gibi kaybolmuyorlardı birbirlerinde, son zamanlarda bir şeyler değişmiş, aralarındaki o görünmez perde aralanmıştı sanki. Eskisi gibi karışmıyordu bedenleri...

GÜL NAZ

Futbol ve feminist irade ya da bu da mı gol değil be!

Küçükken futbola yeteneğim vardı. Hem de epey hatırı sayılır bir derecedeydi. Ama kadın olduğum için ciddiye alınmamakla beraber, kırılmayayım diye de süttten oyuncu olarak alınırdım mahalle maçlarına. Düşündüğüm tek şey vardı, o da; bu oyunu erkeklerle oynamak zorunda oluşumdu. Futbolu neden kadınlarda oynamazdı? Neden bir kadın kurallarını bilerek, futbola ilgi duyduğunda ucube olmak durumundaydı... Bu sorulara rağmen mahalledeki maçlarda yerim hep hazırды.

Gün geçtikçe çalımlarımın hızına, akıllıca yaptığım paslara ve zor toplardaki fiziksel mücadelelere girmekten çekinmeyişıme şaşırıp kalıyordu bizim çocuklar. Derken defanstaki yerimi almış, ortasahaya yardıma bile gidiyordum. Bu durum onları hem eğlendiriyor hem de sinirlendiriyordu. Sayemde birçok çatışmanın ortasında buluyorlardı kendilerini. Ve ben erkekleri daha çok tanıma fırsatını buluyordum. Gerçekten çocuk gibiydiler. Birebir maçta onları çalımladığımda gizli bir kompleks duyuyorlardı. Başka mahalleye maç yapıldığında ise korunan, gurur

duyulan özel oyuncuydum. Ama karşı takımdan biri: “Başka adamınız yok mu? Biz kızlarla oynamayız” dediğinde bizimkilerden kimi beni savunurdu, kimi ise karşı takımdaki gibi cinsiyetçi olduğundan benden utanırdı. Erkeklerin kişilik problemi olduğunu düşünürdüm. Benim için ise tek önemli olan şey, o sahaya çıkıp oyunumu göstermekti. Ama kendimi kabul ettirmek için daha az feminen olmalıydım. Hatta feminen olmamalıydım. Aksi halde bir kız çocuğunun yeri evcilikti ya da ip atlamak falandı sokakta. İki taş gördüğü yeri kale sanmak yerine, takılıp düşmeyeyim diye kenarda durmalıydı. Çünkü düşmek yalnızca erkek çocuğuna makbuldü. Sözde korumacılığın altında ötelemek vardı kadını. Yol erkeklerin koştuğu, zevk aldığı, ihtiyaçlarının karşılandığı, rahatça davrandıkları bir yerdi. Yolun kenarındaki kadın ise edilgen ve izleyendi. İşte futbolun bizim ülkemizdeki resmi de bunun özetiydi.

Futbol erkek tekelinde duran bir spordu. Ve sen bu sporu yapmak için asimile olmalıydın: yere onun gibi tükürmeliydin örneğin... Kadının iş hayatındaki yeri de böyle başlamadı mı? Ya da sahneye ilk defa erkek kılığında çıkması gerekmedi mi? Var olabilmek için savaşılarak edinmek zorunda kalan hep kadındı. Ben bunun hep farkında olan bir çocuktum. Belki de benim çocukluğumda kadınlar ligi olsaydı, profesyonel bir futbolcu olabilirdim. Olmadığım için üzülüyorum ama futbol oynamak için erkek dünyasında

erkeksi davranmak zorunda kalışıma üzüliyorum. Sanırım yine de bir kadının da iyi futbol oynayabilitesini göstermiş olmaktan gurur duyuyorum. Amaç edinmek gerektiğini düşünüyorum bazı ideallerin aktarılabilmesi için. Ve de göz önünde bulunmak, göze sokmak ve inadına yapmak gerektiğini...

Altı üstü bir spor/oyun oynanacaktı; ama cinsiyetçilik hep çarpıp duruyordu çocuğun hayatına. Dolayısıyla o yaşta idrak etmişim, faşizim ile futbolun yakın arkadaş olduğunu. Çünkü futbol, gerçekten bu zihniyeti elinde tutan ve ekmeğini bunun üzerinden yiyen bir mekanizmaydı. Spor değildi artık, ötesiydi; kapital iradelerin güç savaşıydı bu. Ben bunu anladığımda takım tutmaktan vazgeçmişim. Doğacak çocuklara dikte edecek bir rengim yoktu. Lisanslı ürünlerle hava atacak kadar da tutkuyla bağlı değildim birlerinin para kazanmasına ve bonservislerin, fiziksel sağlığın, yeteneklerin alınıp satılmasına. Sermayenin az olduğu takım yetenek satın alamayacak, kapital gücü elinde barındıran ise sonuçları önceden bilecekti. Bu adaletsizlik beni ondan soğutmuştu sanırım. Derken bu kirlenmişlik spordan, ideolojiden, taraftarlıktan çıkarak küçük bir dünya resmi olacaktı. Bu dünyanın Ortadoğu'su ise kadındı: Kapitalizmin göbeğinde koca bir meta olarak...

Nitekim bir kız çocuğunun fa-solu vuruşu doksana değil, kendi bacak arasına kaçacak, mahkûm edildiği edilgenliğine gol atmak ola-

caktı. Ama bak, burada dur ADAM! Senin için
ofsayt düdüğü çaldı.

GÜLDEN AŞÇIOĞLU

Tutku

Necati futbol tutkunu çılgın bir adamdı. Kafe işletmecisiydi. İzmir Bornova'da şirin mi şirin, otantik kendine özgü bir kafeydi bu. Kafenin hemen yakınlarında bulunan iki odalı bir evi, çok sevdiği Cemile ile paylaşıyordu. Birbirlerini çok seven ve üç yıldır birlikte olan bu çift her defasında kendilerine tartışacak konu bulmada üstattılar. Bu bazen küçük bir vazo, bazen gece kedilerin çıkardığı sesler, bazen yorgan, bazen annesinin daha güzel yaptığı yemekler, bazen kafede asılı duran tablo ve çoğu zamanda futbol maçları oluyordu. Cemile için çekilmez olan deli futbol hastası olan sevgilisinin bin bir çeşit halleriydi. Necati çok uğraşsa da sevgilisine bir türlü futbolu sevdiremedi.

Arkadaş grupları ile hemen hemen her derbi maçı seyretmeye gidilir ve futboldan hoşlanmayan cemile için bu durum çoğu zaman işkenceye dönüşürdü. Yine böyle bir günde toplanılıp bir Gassay-fenev karşılaşmasını izlemek için arkadaşlarla sözleşilmiş ve maç başlamadan iki saat öncesinden mekana gidilip dev ekrana en yakın masa seçilmiştir. Heyecan had safhalara yükselirken cemile o günün muhasebesini yapmakla meşgul olur.

Yılda birkaç kez gerçekleşen bu derbi maçları, futboldan başka bir anlam kazanır taraftarlar arasında. Maçın başlamasına dakikalar kala, futbolcular sahada yerlerini almaya başlamıştır. Misafir takımın oyuncularının sahaya çıkmasıyla birlikte tribünlerde müthiş bir gürültü yayılır. Maçı kafede izleyen Necati ve arkadaşları arasında da gerginlik belirtileri başlar, her ne kadar maç izlerken keyifler yerinde olsa da, derbi mücadelesinin stresi iyiden iyiye herkesi germiştir. Tezahüratlar yapılır. Biralar yudumlanır. Maç başlar ve dikkatler çekilir.

Gassay'ın birinci golü yemesi ile Necati yerinde duramaz. Cemile köşede oturur ve Necati'nin hiçbir zaman alışamadığı bu durumlarını sessizlikle ve sinirle izler. Sivrisinek muamelesi görmekten de kurtulamaz. Tatsız golün ardından her Ofsayd ve Faul durumlarında Necati üzerinde ne varsa çıkarmaya ve sinirden yerlere kapaklanmaya başlar. Akabinde ise karşı takım oyuncularına küfürler yağdırır.

“Cemile a. kodumun çocuklarını görüyor musun? Faulü vermedi. ”

“Görüyorum Necati. Biraz sakın olur musun?”

“Olamıyorum Cemile. Bana sakın ol deme. Bir halttan anladığında yok!”

“Göz göre göre yedi faulü, satılmış bunların hepsi görüyorsun dimi?”

“..... Sessizlik ...”

Maça döner;

“Haydiii Aslanlarım! Haydiii kaplanlarım! göreyim sizi!”

Cemile her an kavga çıkabilecek endişesi ile sızlanır durur.

Maçın sonuna gelinilmiştir. Yenilen takım Cassay, oyuncuları üzgün, taraftarları üzgün ve sinirli. Necati’de ise durum biraz daha farklıdır. Necati hem üzgün, hem sinirli, hem de kinlidir. Bu yenilgi hayatında derin izler bırakmıştır. Bir yanda Kafede bulunan fenevli bir grup sevinçle marşlarını söylerken Necati durumu hazmedemez ve gruba laf atar. Akabinde atışmalar yaşanır, sesler yükselir, küfürleşmeler başlar.

“

“

“

“

Tam bir kaos ortamı... İsabetsiz yumruklar havalarda uçuşur. Cemile bir köşede “durun yapmayın, durun!” diye çığlıklar arasında yatıştırmaya çalışsa da pek başarılı olamaz.

Derbi maçı birkaç dikiş ve bir parça incinme ile sona ermiştir. İki sevgili için hayat biraz daha zorlaşmıştır ve yenilginin yerini günler süren huzursuzluklar ve kavgalar almıştır. Cemile’nin, Necati’nin bu tutku dolu dünyasını bir türlü kabullenememesi ve sorunlar çıkarması, Neca-

ti'nde sürekli futboldan konuşması, maçlardaki yenilgileri hazmedemeyerek vahşileşmesi, her yerde olaylar çıkarması, işleri içinden çıkılamaz bir hale sokmuştu.

Cemile ve Necati nereden bilebilirdi ki futbolun yollarını ayırabileceğini?

GÜLSER ERÇEL

Uzatmaların Sonucu: 0-0

Tek katlı evlerinin penceresinden tek kale ma yapan çocuklara bakıyordu genç kadın. Mutsuz yüzü ve dalgın bakışları ile pek de bakıyor denemezdi aslında. Sadece oradaydı. Arada bir yanındaki koltuğun üzerindeki kediye gözü takılıyor, ama mışıl mışıl uyuduğunu görünce yine dalgın gözlerini pencereye dayıyordu. İki yıl önce tanışmışlardı Sedat’la. Üniversitenin bahçesindeki kantin sırasında. Alev’in elinden uçan tost parasının arkasından Sedat panter gibi atılmış, sıradaki herkesin alkışları eşliğinde Alev’e parayı teslim etmişti. Birlikte içtikleri ilk çayın ardından hiç ayrılmamışlardı. Alev tek otobüsle okula ulaşıırken, Sedat Erkek Yurdu’nda kalıyordu. Son döneme geldiklerinde Sedat Alev’e evlenme teklif etmiş ve Alev de büyük bir heyecanla kabul etmişti.

Tüm sorunlar ailelerin tanışma safhasında başladı. Sedat, kk bir kasabadan gelmiş başarılı bir öğrenciydi ama ailesi Sedat kadar kültürlü değildi. Ayrıca Sedat ailenin büyük erkek çocuğu olduğu için tüm geleceklerinin onun üzerine kurmuşlardı. Alev ise doğduğundan beri İstanbul’da yaşamış ve ailesi de birkaç nesilden beri İstanbul’daydı.

Söz için Alev’lerin evine geldiklerinde, Alev’in annesi mutfakta baygınlık krizleri geçirmiş ve kızını bu işin olmayacağına dair ikna etmeye çalışmıştı. Ama Alev seviyordu. Sedat’ın ailesi ile bayramlar ve önemli günler dışında görüşmeyecekti nasıl olsa.

Artık evlilik hazırlıkları başladığında Sedat’la bir gün Piyer Loti’ye çıktılar. Sedat’ta bir şey vardı ama anlayamamıştı. Uzun bir sessizliğin ardından Sedat, evlediklerinde İstanbul’da geçinemeyeceklerini ima eden bir konuşma yaptı. İkisi de yeni mezundu ve ailesinin durumu da belliydi. Karısına kendi parasıyla bakmalıydı. “Ben de çalışacağım nasıl olsa,” dedi Alev ama Sedat’ın yüzündeki ifade daha da sertleşti. “İkimizin kazanacağı para ile ancak kiramız ödenir, farkında değil misin?”

Ama Alev seviyordu, Sedat her şeyiydi ve evleneceklerdi. Konuşmanın devamında Sedat kasabasına giderlerse oradaki toprak gelirlerinin onlara destek olacağından bahsetti. Ayrıca küçük yerlerde okumuş kişiler olan saygı ve sevgi farklı olurdu. Sedat bunu biliyordu.

Evlendiler. Alev’in ailesi buruk bir şekilde nikahta kızlarını izledi ve bindikleri otomobilin arkasından gözyaşları döktüler. El bebek gül bebek büyütüp yetiştirdikleri kızları artık yanlarında olmayacaktı. Hatta aynı şehirde olmayacaktı.

Alev küçük kasabaya yaptıkları yorucu yolculuğun ardından “yeni evi” ne geldiğinde ne diye-

ceğini bilememişti. Kapının önü bir hayli kalabalıktı. Kim olduklarını bilmediği her yaştan bir sürü kişi ya elini öptürüyor ya da onun elini öpüyordu. Davullu zurnalı kalabalıklı karşımanın ardından kendini odasına attı. Sersemdi. Beyni uyuşmuştu. Biraz dinlendikten sonra odadan çıktığında asıl şokun onu karşılayacağından habersizdi.

Salona geçtiğinde, bir sürü kişi aniden ayağa kalktı. Sedat karısının yanına gelip, “Sevgili Alev, sana kardeşlerimi tanıtayım,” dedi. “Büyükten küçüğe isimlerini sayayım ama nasıl olsa zamanla öğrenirsin. Şu anda aklında kalmaz. Ahmet, Mehmet, Ali, Hasan, Hakkı, Selim, Süleyman, kız kardeşlerim Elif ve Hatice. Amca oğullarım Hüseyin, Fırat ve Adem de bizimle kalıyor.”

Alev, Selim’den sonra Sedat’ın dedikleri duymamıştı bile. Zaten yolculuktan dolayı sersemlemiş beyni daha da kötü olmuştu. Bunca zaman flört ettiği, sevgilim dediği Sedat’a neden kaç kardeşsin diye sormamıştı acaba? Ya da Sedat neden ona kalabalık olduklarından bahsetmemişti? Karşısında dizilen gençlere baktı bir daha... Kocası ile birlikte tam 11 erkek. Antrenörün karşısında dizilmiş bir futbol takımı ciddiye-ti ile ona bakıyorlardı.

Aynı avlunun içerisinde tek katlı ve bahçeli evlerine geçtiklerinde Sedat onu sakinleştirmeye çalıştı. Onu kaybedeceğinden korktuğundan, nasıl olsa aynı evde oturmayacakları için de

sorun olmayacağını düşündüğünü anlattı. Alev dinledi, dinledi ve sustu. Seviyordu Sedat'ı. Zamanla alışırım dedi.

Ama alışamamıştı. Tek alıştığı kişi Sedat'tı. Sedat hiç değişmemişti ki. Kantin kuyruğunda onun parasını kurtaran Sedat'tı. Kasabanın toprak stadında yaptıkları maçlarda da ailesinin kalecisi O'ydu zaten. Kasabadaki diğer takımın nadiren gelen toplarını da O kurtarıyordu.

Hamile kaldığını anladığında Alev bebeği istememiş, ama tesadüfen öğrenen Sedat şiddetle kürtaja karşı çıkmıştı. Biraz para kazandıklarında İstanbul'a gideceklerdi nasıl olsa. O zamana kadar bebek de büyür, onlar da karı koca çalışırlardı. Ama Alev bunalımdaydı. Bir gün ev işlerini bitirdikten sonra bebeğini düşürdü. Ve bir daha hamile kalamayacağını doktor genç çifte söylediğinde duvarlar üzerine yıkılmıştı. Sedat, gol yemişti ve karısının yüzüne bile bakmıyordu. Asıl golü yiyenin Alev olduğu aklına bile gelmemişti.

Mahalledeki dedikoducu komşuları ile de görüşmüyordu. Sedat'ın küçük kız kardeşleri ile ilgileniyordu ama kayınvalide "Soğuk Geli-ni"nden pek memnun değildi. Kızları da kendisine benzetir diye fazla göndermiyordu ona. Hep yanlızdı. Kedi ile konuşuyordu sıklık.

Bu bunalımı Sedat'la olan ilişkilerine de yansdı. Artık eskisi gibi gülerek karşılayamıyordu kocasını. Kocasının komşu bebeklerine bakışını

gördüğünde içi burkuluyor ve saatlerce odasında ağlıyordu. Sedat’la diyalogları da azalmıştı.

“Aç mısın?” “Hayır, annemde yedim.” Ya da “Evet ama az koy.”

“Ben kahvede maç izleyeceğim. Geç gelirim, beni bekleme.”

“Bu gece maçımız var. Ardından biralarınız sanırım. Sen kapıyı kilitle ve yat.”

Genç kızken kurduğu hayalleri neredeydi? Neden mutsuzdu? Beyaz atlı prensi onu alıp kendi sarayına getirmişti. Daha ne istiyordu ki?

Bir sabah ne istediğine karar vermişti. Bavulunu topladı. Sadece kendi getirdiği ve hala giyilebilecek gibi olanları ufak bir bavula yerleştirdi. Sedat eve gelmemişti o gece. Avluya baktı. Dolanan iki horoz, gölgede uyuklayan küçük köpekten başka kimseler yoktu. Bahçe musluğundan akan damlaların sesi bile yankı yapıyordu sanki Alev’in yalnızlığında.

Kâğıdı kalemi eline aldı ve başladı yazmaya:

“Sevgili Sedat. Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? O gün panter gibi bir atlayışla karşı takımın ilk atağını kurtarmıştın. O gün başlayan maçımız devre arasında bebeğimizi kaybettiğimiz için moral bozukluğu yaratmış ve ikinci devre temponun düşmesine sebep olmuştu. Kim bilir kaç kere ofsayta düştün ama ben bunları göremedim. 90 dakika bitti. Uzatmalardaydık ama sen fark etmedin. Uzatmaların dakikalarını sen bildirecektin. Sessizdin. Ve ben deplasman-

daki son düdüğü çalıyorum. Elveda aşkım. Skor 0-0.”

Baba evine döndüğünde, bembeyazdı yüzü. Annesine bir tek şunu söyleyebildi. “Anneciğim ne olursun bana soru sorma. Sadece şunu bil ki uzatmalar sona erdi. Ve skor da 0-0.”

NURCAN ONARAN

45. Dakika

"Futbolun 22 adamın topun peşinden koşması olduğunu düşünmenin, kemanın telden ve yaydan, Hamlet'in kağıt ve mürekkepten ibaret olduğunu söylemekten bir farkı yoktur."

John Boynton Priestley

8. dakika.

Küçüktüm. Kadınlar küçükken de kıskanç ve çekilmezdir bir kadın için. En yakınımdaykiler, bu sebeple genelde erkekti. Bir topun peşinde, farklı isimlerle ve peşinde koşan sayısı sabit olmayarak, koşar dururduk.

21. dakika.

Peşinden koştuğun ne? Amacın ne? Elinde onca seçeneğin, becerin varken, seçim yapıp kazanmak bu kadar mı zor? Hata yapmaktan korkmadan yaşamak neden seçeneklerinde yok? Şu anda karşımda oturmuş maç izlerken yaşadığın boşalmayı, benimle konuşarak yapmayı neden düşünmüyorsun. Rakiplerinin hamlesini takım

arkadaşlarıyla beraber karşılamıyorlar mı? Yü-
züme bak! Bırak yardım edeyim sana.

36. dakika.

O top geleceğimiz gibiydi. Büyümeye koşuyor-
duk. Gülüyorduk halimize. Hatalarımız önlene-
bilir, denenebilir ve çözülebilir eğlence kaynak-
larımızdı. Kalp yaraları daha diz yaralarının
yerini almamıştı. Seçeneklerimiz, korkularımız
değil, lükslerimizdi. Seviyorduk, çabalıyorduk;
pes etme hakkımızı sonuna kadar kullanıyorduk.

42. dakika.

Büyümenin büyüyen bir bebeğin kemiklerinin
acıması gibi sancılı olduğunu bilmezdik. Işığın
nerede? Bana heyecanla bakan gözlerinin yerini,
takım arkadaşına pres yapan bir rakibini sakat-
lamaktan çekinmeyen oyuncuyu savunan, öfkey-
le bakan bu gözler mi aldı? Seni tanıyamıyorum.

Devre arası.

Mücadeleci, kendine güvenen, sonuna kadar her
eyleminin ardından duran hayat arkadaşım mı
şu anda karşımda bira kutularının arasında na-
ralar atan? Temkinliydin. Gerektiğinde yedek
kulübesinde oturup doğru zamanı beklemeyi

bilirdin. Bazen nadasa bırakmanın gerektiğini söyledin. Öfkelenmez, sakince sürecin doğru ilerlemesini isterdin. Küfretmek için Pazar günlerini bekleyen, yaşadığı boşalmayla beni bile unutacak kadar şuursuzlaşan bu adam sen misin? Öncemizi hatırlıyor musun? Şu anda on dakikada olsa omzunda ufalmak isterken ben...

17. dakika.

Düşe kalka öğrendik şimdiyi. Kaldırımlarda yüksekte durduk, aradığımız bir renkti, arkadaşımızdan kaçtık; ama sonra kahkahalarla çıktık karşısına, en yakın arkadaşımız çelme takmak istedi; ama sonra leblebi tozuna boğduk birbirimizi. Hırstan, yalandan, riyadan, apaçık saklanmaktan uzaktık. Samimiydik, sevmeyi o zaman öğrendik Sonra... Unuttuk. Unuttun.

28. dakika.

Sürekli düşerdim. Dizlerimdeki sayısız yara izini hatırlıyorsun değil mi? Onlara bakarak ne kadar yaramaz olduğumu düşünmüştün. Tüm izler, birkaç damla gözyaşı ve biraz şefkatle yok olurdu. Büyüdükçe konuşmayı, uzun uzun konuşmayı öğrendim. Sense her geçen gün susmayı öğreniyorsun.

39. dakika.

Gözlerinden kırık ışıklar çıkıyor, başkalarına öfkeleniyor, bana susuyor, ekrandaki parmak kadar adamlara bazen küfrederek, bazen de harika olduklarını çılgınlıklarıyla gösteriyorsun. Hâlbuki ben burada ağzından en kısık sesinle çıkacak birkaç kelimeyi bekliyorum. Korkuyorum, inancımı kaybediyorum.

44. dakika.

Fayans yüzlerinde arıyorum kendimi, seni. Duruyorum, uzun uzun bakıyorum gözbebeklerinde görüneneye. Ben miyim o? Hayır, kim bu? Tanımıyorum. Biraz aşağıda hadsizce yorumladığım bir burun. Onun altında da bir ağız. Hareket eden dudaklar. Sadece hareket eden. Duymuyorum. Islık seslerini karıştırıyorum konuş(ama)malarımıza. Ve yanıtsız. Ve sessiz. Bir suskunluk. Bir durağanlık. Gitmemenin durağanlığı. Gidememenin.

ÖZGE ÖZTÜRK

Ali ile Ayşe

Salona giren genç kadın, kendisini iyi hissetmiyordu. Bir süredir başı dönüyor, midesi bulanıyor, evdeki camların çoğunu açmış olmasına rağmen, içerideki hava ona yeterli gelmiyordu. Son bir gayretle eğilerek, kanepede oturan adama elindeki bira şişesini uzattı. Adamın ağzından çıkan homurtudan “adolesan dönemine” dönüş yaptığını anladı; usulca ayak altından çekilip yeniden mutfığa yöneldi, zaten aklı az önce tezgahın üzerine bıraktığı çikolatalı pudingde kalmıştı. Mutfağın kapısından içeri girmiş, ağzına puding dolu kaşığı büyük bir iştahla sokmuştu ki içeriden bir kez daha adamın kendisini çağıran sesini işitti:

-Ayşe!.. Ayşe yine açmamışsın bunu, neyle açayım, dişimle mi?

Sinirle tezgâhın üzerinde unuttuğu tirbuşona attı elini, hızla dönüp yeniden salona gitmek istedi, fakat beline giren sancı hareket etmesini engelledi. Derin nefesler alıp vererek acıyı ötelemeye uğraşırken gözleri; elini dayadığı ahşap tezgahın üzerindeki bir noktaya, eski bir sigara yanığına kilitlenip kaldı. Bu iz, adamın beş altı ay önce balık pişirmek için ocağın başına geçtiği gün olmuştu. Balığa da o gece balkonda yapmayı

planladıkları sohbele de limon sıkılmış, konu komşuya pazar pazar magazin malzemesi olmuşlardı. Oysa ilk oturdukları evde hiç böyle şeyler için tartışmazlardı. Akıllarına bile gelmezdi bunları dert etmek. Yıllarca da gelmemişti... Şimdi gözünün önünde o günlere ait binlerce görüntü uçuşuyor, arada bir o anlardan kopup bugünün aklıyla düşünüyor ve kendine; neden bu aralar sık sık o günleri hatırladığını soruyordu?!

Üniversitede ikinci yılları bitmek üzereydi, aynı evde yaşamaya karar vermiş, kırık dökük birkaç parça eşyayla kendilerine bir yuva kurmuşlardı. “Bir kırlangıç yuvası, çerden çöpten.” böyle söylüyorlardı soranlara, gözlerinin içine bakarak ve daha da sokularak birbirlerine. Arkadaşlarının günün her saati rahatça girip çıktığı, dökülenin saçılanın aranmadığı, bira şişelerinin tırbuşon yerine sehpanın kenarıyla, anahtarlıkla, çakmakla açıldığı yıllardı... Eski bir radyonun uzaktan sohbetlerine, uzun uzun şiirlerin okunduğu akşamlara eşlik ettiği, daha televizyon denilen heyulanın salonlarının, hayatlarının başköşesine geçip yerleşmediği yıllar... Derin bir iç çekti, içeriden kendisini çağıran adamın sesini işitti yine. Düşünmek istemediği şeyleri zihninden uzaklaştırmak istediğinde hep yaptığı gibi; elini kaldırıp başının önünde birkaç kez sağa sola hızla salladı...

Yaptığı ani hareket canını yakmış, yeni bir sancı dalgası sarmıştı vücudunu. Aldırmadı, tezgaha,

duvarlara, kapılara tutunarak, ufak adımlarla, fakat sık nefes alışverişlerle salona doğru ilerledi. Bu sırada elinde tuttuğu tirbuşon koridordaki pahalı duvar kağıdında enlemesine bir yırtık açtı. Heyecanla kağıdı düzeltmeye, eski haline getirmeye koyuldu; tükürüğüne zımk muamelesi yapıp kağıdın arkasına sürdü, fakat beklediği sonucu alamadı. Birden yaptığı şeyin anlamsızlığını fark etti! Arızalanınca tepesine vurulan radyolar, televizyonlar gibi, yırtılan yeri tükürükle yapıştırmaya çalışmak da bir tür “toplumsal genetik” herhalde diye düşündü kendisiyle alay ederek. Adam içeriden tekrar seslendi; kadın komut almış bir hayvan gibi hemen kağıtla uğraşmayı bırakıp, karnını tutarak, fakat yırtılan yeri kapatacak bir çözüm de üreterek aklında, aceleyle salona yöneldi.

İşte yine yapmıştı. İçindeki bu hizmete hazır, bu itaate meyilli kadından nefret ediyordu!.. Evlendiklerinin kaçınıcı yılında fark etmişti bunu bilmiyordu... Bildiği tek şey; adamın bunu kendisinden çok daha önce fark etmiş ve kullanmaya başlamış olmasıydı. İşin daha vahim yanı ise; fark ettiği bu tutumunu değiştirmeyi başaramıyor olmasıydı. Oysa yıllarca bu işin eğitimini almıştı... “Terzi kendi söküğünü dikemez” dedikleri şey bu olsa gerekti, ki belinden karnına, oradan da bacaklarına vuran sancıya rağmen, yine de adamın isteğini yerine getirmeye çabalıyor, herhangi bir hadise çıkarmadığı gibi, yardım da istemiyordu.

“Bu Ali’nin kabahati değil” diye dūřundū koridorda ilerlerken. Her zaman yaptığı gibi çuvaldızı önce kendisine batırdı.- O, kimi atasözlerini özellikle böyle, yani bile isteye, kelimelerin yerlerini değiştirerek kullanırdı ve bunu hangi atasözüne uygulayacağını o andaki duygu durumu belirlerdi. Bunun kendisine acımanın başka bir yolu olduğununsa henüz farkında değildi. - çuvaldızı bu kez o kadar da derinine batırmadı, iřin doğrusu; kendi kendisiyle zihninde yaptığı ezbere bir konuşmaydı bu ve aynı ezbere düşünüş, iğneyi çoktan muhayyilesindeki annesinin etine sokmuştu bile...

“ğrenilmiş çaresizlik” tanımını geçti aklından, evet, durumunun en iyi zeti buydu. Acaba aynı tanımını Ali için de kullanmak mümkün müydü? “Düşünsene!” dedi kendi kendine; bu ülkede adamın bu tipte bir erkek olmaktan ve böyle davranmaktan başka kaarı var mı? Yok!.. Sonra fikrini değiştirip sinirle; “saçmalama Ayşe!” dedi. “Böyle davranmayan nice adam var bu topraklarda yetişmiş...” Ali hakkında düşünürken seçtiği sözcükler birden komik geldi kendisine; sanki bir bitki ya da alg türünden söz ediyormuş gibiydi. Kasığına saplanan ağrı dudaklarındaki gülümsemeyi dondurdu... Kesik kesik nefesler alıp vererek duvara yaslandı, soluğunu bir süre içinde tutarak acının geçmesini bekledi... Usulca yere çömeldi, tıpkı niversite yıllarındaki gibi, tıpkı Nazım’ın şiirinde söylediği gibi duruyordu şimdi...

Uzun zamandır bir hapishanede hissediyordu kendisini, bir açık hava hapishanesinde. Böyle hissettiğini bile bile dokuz ay önce aldığı kararla da iyice cendereye sokmuştu kendisini, bunu neden yaptığını ise gerçekten bilmiyordu. Belki çoğunluğa uymak, onların binlerce yıldır yaptığını yapmak, bir bildikleri olduğuna inanmak istemiş, belki tepelerine sonsuz aşkla dolu bir nur inecek sanmış, belki de artık aykırı olmaya çalışmaktan yorulmuştu... Velhasılıkelam daha pek çok şey söylenebilir, bir dolu yorum yapılabilirdi bu tutumuna. Bildiği tek şey; bir gün mutlu olacağı zannıyla çok uzun zamandır beklediğiydi... Birden üniversitedeki o çılgın, o gözü pek, o erkek arkadaşlarının; “feminist” diye takıldıkları kız gelip oturdu karşısına... Geldiği gibi çabucak da kayboldu ve yerini annesine benzeyen bir kadın aldı yine. Bir hüznün çöktü içine. Bunca zamandır çatışıp durduğu, her seferinde ona benzememek için kendisine söz verdiği annesi, birlikte geçirdikleri onca yıl içerisinde usul usul ruhunun derinliklerine nüfuz etmiş, saklandığı yerden ortaya çıkmasınayla bir imza yetmişti. Elit bir muhit, bu özel tasarım eşyalar, şu şıkırtılı avizeler, bembeyaz halılar, vitrini süsleyen, kullanılmayan onca tabak çanak; eşin dostun, kaynana kayınpederin birkaç çift sözü, iması, beklentisi yetmişti. “Kimi zaman safrasını Ali’ye kustuğum, içimde büyüttüğüm bir yaratık gibi ” dedi kendi kendine ve

bunu düşünürken hissettiği derin suçluluk duygusuyla karnına dokundu...

Ne kadar süre böyle kaldığını bilmiyordu, ama ağrı geçmişti, duvardan tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Bacakları uyuşmuş, ayaklarının altı karıncalanıyordu. Yine de ilerledi. Salon kapısına yaklaştıkça adamın televizyonun sesine karışan homurtularını, yükselip alçalan heyecan dolu nidalarını daha net işitiyordu. İçeri girdi, oturduğu kanepeye yöneldi, bir eliyle belinden destek alıp, dizlerini bükerek yana doğru eğildi ve elindeki tirbuşonu adama uzattı. Gözünü televizyondan ayırmayan adam tirbuşonu alıp, önünde duran kültablasını uzatarak:

-“Şunu da bir boşaltıver be güzelim! Haydi birtanem” dedi kadına. Ardından da telaşla; “çekil çekil çekil!” diye bağırarak yanından uzaklaştırdı. Avucunun ortasında duran ve ölü bir balık gibi yatan kültablasına bakarak, adamın oturduğu kanepenin ardında kalakaldı kadın! İçi acıyordu... Balayında gittikleri o güzelim sahil kasabasını, bu minik, denizkızı şeklindeki mavi kültablasını aldıkları günü hatırlamıştı... Dayanılmaz bir öfke kapladı birden bedenini, sırtından aşağıya doğru bir ter boşandı, fakat aynı anda üşüyormuşçasına da titredi. Gözlerinden çıkan ateşin yanaklarından, boyundan, kulaklarından fışkırdığını hissediyordu. İlkel benliğinde bir süredir pusuya yatmış olan puma işte şimdi dişlerini gıcırdatıyordu: “Defa-

larca” diyordu kendi kendisine. “Defalarca rica etmeme rağmen hem salonun orta yerinde içtin hem de sehpanın üzerine süs olarak koyduğumu bildiğin bu kültablasına söndürdün sigaranı, ha!”

Titremesi iyice artmıştı, fakat o buna şu anda aldırıyordu. Kanepenin ardında dikilmiş, adamın denizkızının göbeğinin tam ortasına söndürdüğü sigaranın izmarit izlerine bakıyordu... Göbeğinin tam ortasına... Küçük Denizkızı’nın... Uzun zamandır tıpkı onun gibi, tıpkı hikayedeki gibi hissediyor; cıvıldaayan, neşeli şarkılar söyleyen sesini, sonsuz ihtimaller barındıran o güzelim gençlik denizini özlüyordu. O uçsuz bucaksız mavi denizi... Ağlamamak için zor tuttu kendisini... Birden kasıklarına, kendisini aşağı doğru iten bir sancı saplandı. Kesik kesik nefesler alıp vermeye uğraşırken adamın çığlık çığlığa yükselen sesiyle yerinden sıçradı. Karnını tutarak adama baktı; o şimdi koşarak kendisini televizyonun önünde yere atmış, ellerini göğsünün ortasında birleştirmiş, höykürerek takımı için dua ediyordu. Birden duanın arasına;

-“Aşkım ya, biraz mısır patlatsan, ha! Ne güzel giderdi biranın yanında?” sözlerini ekledi. O sırada, yemek masasına tutunarak güçlükle ayakta duran kadın, beline giren yeni bir acı dalgasıyla inledi. Gözünü televizyondan bir saniye bile ayırmayan adam:

-“Kızma be güzelim! Şu maç bir bitsin; hele bir de bizim takım yenerse, dile benden ne diler sen. Ayak masajı bile yaparım sana, söz.” diyordu. Kadınsa gittikçe sıklaşan sancıdan nefes alamıyor, acıdan bayılacakmış gibi hissediyordu... Nefesini toplayıp kendisine geldiğinde adamın;

-“Alt tarafı bir avuç mısır patlatacaksın aşkım ya, bu kadar da naz yapılmaz ki...Orada dikilip duracağına şimdiye kadar çoktan patlatıp getir-miştin.”dediğini işitti. Yeni bir alev dalgası yaladı yüzünü ve işte tam o anda içindeki puma zincirlerinden kurtulup serbest kaldı:

-“Ben şimdi sana bir patlatacağım göreceksin gününü” diyerek sinirle bağırırdı adama. Maçın kalan kısmını huzur içinde izlemek isteyen adamsa, alttan alıyormuş gibi yaparak;

-“Tamam ya, tamam, devre arası olsun ben gider kendim patlatırım” dedi. Bu sırada kadının bacaklarından aşağıya ani bir su boşandı, ağzından şaşkınlık içinde;

-“Patladı!..Ali, patladı!” sözcükleri çıktı.

"Sen de taktın şu patlatma meselesine, tamam sorun yok, istemiyorum artık, relax.” dedi adam ve birden bağırmaya başladı: “Heyt be oğlum, yaşa be!.. Görüyorsun değil mi Ayşe? Analar ne evlatlar doğuruyor, görüyorsun değil mi?” dedi.

Kadınsa şaşkınlık içinde hala yerdeki suya bakıyordu. Aşağısında bir basınç hissetti, boşta kalan elini vajinasına doğru bastırduğunda farklı bir yumuşaklık olduğunu fark etti:

“Doğuyor! Doğuruyor Ali!” dedi. Adam o sırada kendinden geçmiş, pür dikkat televizyona kilitlenmişti. Sırf cevap vermiş olmak için kadına:

"Tabii ya, Türk evlatları bunlar...Türk analarının doğurduğu Türk evlatları..." dedi. Aniden bağırmaya başladı yine: “Haydi ya... Bak, şimdi oldu mu bu ya? Şu hakemin yaptığına bak ya. Satılmış bunların topu, satılmış. Topu ibne lan bu hakemlerin..." diyerek televizyonda gördüğü, oyuncu hakem her kim varsa onunla kavga ediyordu. Kadın dehşet içinde kendi içinde boğulan bir çığlık daha attı. Adam:

"Afedersin be güzelim, biliyorum hoşlanmıyorsun küfür etmemden, ama ne yapayım, başka türlü de çıkmıyor ki maçın keyfi. Stada da göndermedin zaten, çocuklar da gelmek istemiyorlar artık eve... Hay ben senin gibi!.. Oha, bir de kırmızı kart çıkart bari... Çıkarttı ya lan!.. Allah topunuzun" derken sözünü kadın tamamladı:

"Belanı versin... Ah!" Adam kadının uzaktan kendisiyle birlikte maçı izlediğini düşünmüş olmalı ki:

"Hah şöyle. Et, küfür et aşkım, açılırsın. İnsan nasıl da hafifliyor değil mi? İnsanın psikologa falan gitmesine gerek yok, şöyle en okkalısından, ama ağzının içini doldura doldura iki küfür edeceksin, bak nasıl işe yarıyor." dedi ve hemen

ardından ekledi; “Ayşe be, gel inat etme de patlat şu mısırını. Heyecandan sürekli bir şeyler yemek istiyor canım... Boş boş içilmiyor bu meret.”

Kadın son bir hamleyle, canının acısından avucunun içinde sıkı sıkıya tuttuğunu farketmediği denizkızı kültablasını adama doğru savurdu. Acıyla başını tutan adam bir saniye kadar ardına döndü, fakat kanepenin arkasına yığılan ve yerde kıvranan kadını görmedi. Tam bu sırada adamın tuttuğu takım gol attı, televizyondan gelen heyecan dolu seslere, adamın bağırmasıyla kadının çığlıkları da karıştı... Son bir gayretle kanepeye tutunarak doğrulan kadın, ağzından köpükler saçarak:

“Ali!..” diye hırladı. Adam denizkızı kültablasının başına çarptığı yeri tutarak kadına döndü, yüzünde; takımının attığı golden dolayı tuhaf bir mutluluk ifadesi vardı. Kadın bağırarak istiyor, fakat bu durumda bile adamın suratındaki ifade hakkında düşünmekten alıkoyamıyordu kendisini: Adam şu an gözüne o kadar embesil görünüyordu ki, bu ifadeyi az sonra doğacak çocuklarının yüzünde görmemek için Tanrıya bildiği tüm dillerde dua etmek istiyordu... Nefes kesen bir sancı daha saplandı karnına, düşüncelerini bölen bu acıya artık dayanamayacağını ve bayılmak üzere olduğunu anladı kadın. Gözlerinin önü kararmaya başladı. Artık başını ve kanepeye asılı kollarını tutamıyordu. Bıraktı. Son hatırladığı şey; yere doğru

uğultulu bir “gooooo!..” sesi eşliğinde uzandığı, televizyondan geldiğini bildiği sese Ali’nin şu sözlerinin eklendiği:

“Aşkım, aşkım, ne olur! Ne olur, iki dakika daha sık dişini! Söz veriyorum devre arası yetiştiririm seni hastaneye. Söz veriyorum! Hem bak! Bak aklıma ne geldi, bu günün anısına Kartal koyalım oğlumuzun adını. Ha, ne dersin? Kartal olsun mu adı? Alo, alo Kartal Devlet Hastanesi mi?..”

PEMBE AKGÜN

Aşkın ilk 11'i

Yine anahtar tutukluk yapıyor işte, bir türlü yerleşmiyor yuvasına, her gün her gün bu stresle eve girmekten bıktım. Artık kendi başımın çaresine baksam iyi olacak. İki haftadır söylüyorum; bir çilingire telefon edip yollayacak alt tarafı. İnsan, evine karşı ancak bu kadar ilgisiz olur. Her türlü aksilikle tek başıma uğraşmaktan bıktım, sürekli yalnız kalmaktan da zaten. Ne olur bir kere de eve akşam 10'dan önce gel, bir hafta sonunu da beraber geçirelim. Diğer aileler gibi alışverişe, yemeğe gidelim, doğa yürüyüşüne çıkalım, tenis oynayalım, arkadaşlarımızla görüşelim, ne bileyim, normal aileler gibi, eski biz gibi.

Son zamanlarda sık sık olduğu gibi akşamüstü yine bizimkileri çağırdım, iş sonrası birkaç kadeh devireceğiz. Lazaros eve dönene kadar da çoktan demlenmiş olacağız yine ve herkes evine dağılmış olacak o gelmeden. Banu, Stefania ve Berk yeni ailem oldu nerdeyse. Hemen hemen her akşamüstü görüşür olduk, çoğunlukla da benim evi tercih ediyoruz. Doğrusu, Castello'daki evimin büyüleyici manzarası, içki sohbetlerimize ideal dekor oluyor. Turcolimanı'nı bir baştan bir başa seyretmek,

günün geceye dönüşünde, denizin gökyüzü ile sevişirken yarattığı renk cümbüşüne dalmak sarhoşluğumuzu artırıyor sanki. Limanda inci gibi sıralanan beyaz yelkenliler de, ayrı bir güzellik kattıklarının farkına varmadan her akşam bizimle birlikte bu gösteriyi izliyorlar. Her zaman olduğu gibi sahile sıralanmış balık lokantaları dolup dolup taşıyor bu mevsimde. Bizim de arada değişiklik olsun diye iki kadehten sonra aşağı indiğimiz oluyor. Özellikle yeni açılan tavernanın istiridyeleri ve tarakları muhteşem oluyor. Her yediğimizde de afrodizyak etkileri ve benim dışımdakilerin bütün gece yataklarını tırmalayacakları esprisini yapmak bir klişedir. Bu kadar yakın arkadaşlarım bile kocamla seks hayatımızın ne kadar azaldığını ve aslında ne kadar tatminsiz olduğumu bilmiyorlar ne yazık ki!

İşte nihayet içerideyim, bugün de açıldı şu kapı; yarına kismet. Stresli bir iş gününden sonra kendini evinin şefkatli kollarına bırakmak gibisi yok. Hoş, kocamın şefkatli kollarına bırakabilsem daha da iyi olurdu ama... Neyse ki bu sefer doğru bir yardımcı bulabildik de akşam ev işleri için kolumu bile kıpırdatmam gerekmiyor. Umarım bu kadıncağızla istikrarımız bozulmaz da benim de akşamları rahatım bozulmaz. Koca Atina'da doğru dürüst temizlikçi bulmak, piyanogo tutturmak gibi bir şey. Ama bu kadın tamamdır. Baksana ne güzel dizmiş yeni minik çiçeklerimi balkon camının önüne, arkada manzara

ohh! Bu akşam keyfimize diyecek yok yine, bir de şu bina yan tarafı kapatmasa manzaramız 360 derece olac.. ...Aman allahım! Yine o! Mutfağı manzara görmediği halde perdelerini ve ışığını hep açık tutmasında ve bir erkek olarak sürekli mutfakta vakit geçirmesinde artık bir kasıt arayacağım. Şimdiye kadar hep kendimi suçlu hissettim onu gözlüyorum, hatta bizimkilere de gözetletiyorum diye ama ne bileyim, insan mahremiyetini çevredekilerin gözünün içine bu kadar sokarsa bakanda kabahat yok bence, tabii tabii, kesinlikle öyle! Yine çok hoş dar bir tişört giymiş, tabii bu vücut Lazaros'ta olsa onu da böyle kıyafetlerle görmek isterdim, ama nerdeee! Spor yapmak kim, Lazaros kim! Evin yolunu bulduğuna şükretmem lazım. Bak yine bakışları buraya dikildi. Uff! Ben de burada dikilmiş kalmışım. Gidip millet gelmeden üstümü değiştireyim, atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım, hatta ilk içkimi de koyup, balkona kurulup öyle bekleyeyim milleti.

Günün bu saatlerine bayılıyorum; iyice ısındı havalar, yakında hafta sonları kaçmaya başlarız adalara, monotonluktan bıkmaya başladığım şu günlerde harika gelecek. Bizimkilerle sohbetlerimiz bile monotonlaşmaya başladı. Şimdi gelecekler, herkes kendi içkisini hazırlayacak ve Berk barda tanıştığı bu haftaki yeni erkek arkadaşından bahsedecek, Banu konsolosluğa gelen, Türklerin yüz karası suçlu ve kaçaklardan, bu

bitince de Rusya’da görevde olan sevgilisini konuşacağız. Stefania her zamanki gibi çocuklardan dert yanacak ve ben de monoton evliliğimden bahsedeceğim. Bugün bir değişiklik yapıp yaz planlarımızdan da bahsetmeliyiz. Aman tanrım! Yine gözüm kayıyor yan pencereye! Bu çocuk bütün vaktini mutfakta geçiriyor olmalı, aşçı falan mı acaba? İşte yine bu tarafa bakıyor ve ben itiraf etmeliyim, heyecanlanıyor, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyorum ki zil sesiyle kendime geliyorum.

Sohbetimiz koyulaşmış ve hava da iyice kararınca, Turcolimanı’nın muhteşem gece güzelliği çıkmıştı ortaya. Baharla birlikte içi kaynayan insanların doldurduğu tavernalardan yükselen uğultu eve kadar ulaşıyordu. İçkinin de etkisiyle iyice gevşemiş ve sürekli kikirdiyorduk, arada da yan penceredeki komşumla ilgili senaryolar üretip dedikodu yapmaktan geri kalmıyorduk. Biz yine her zamanki gibi 50 metrekarelik balkonun, tam o pencereyi gören 2 metrekarelik köşesindeki ahşap oturma grubuna sığılmıştık. Işığı ve perdeleri her zamanki gibi açıktı, bir televizyon ekranı kadar net gözüküyordu mutfağın içi karşımızda. Hafif bir meltem çıkmıştı ve üzerimize atacak ince birşeyler getirmek üzere içeriye girdim. Döndüğümde Berk’i şaşkınlığını ve hatta hayranlığını bastıramayarak hafif bir çığlık atarken buldum. ”Olamaz! Bu kadar da olmaz!” diye bağırıyor ve komşumun penceresinden gözlerini ayıramıyordu. Banu ile Stefania

yoğun sohbetten kafalarını kaldırıp ne olup bittiğini anlayıncaya kadar komşum arkasını dönmüş mutfaktan çıkıyordu. Benim görebildiğim ise sadece harika küçücük poposu ve muhteşem sırt kasları oldu. Artık kesin olarak emindik hepimiz: Bu adam teşhirciydi ve bize gösteri yapmaktan hoşlanıyordu. Mutfağa çırlıçıplak dalmış ve 30-40 saniye görünüp geri çıkmıştı bu sefer. Hepimize gülme krizi geldi ve deli gibi gülüşüyorduk ama benim için sadece komik bir manzara olmadığını ve son derece tahrik edici olduğunu hissettim utanarak.

O gece yatağa yattığımda o görüntü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Lazaros çok yorgun olduğunu söyleyerek biraz televizyon seyredip uyudu bile. Bense bir sağa bir sola dönüp, hep o sahneyi ve komşumu düşünüyordum. Hatta bi ara kalkıp salon penceresinden bir göz atmayı bile düşünüyordum ki tam bu sırada dalmışım.

Ertesi gün öğleden sonra işleri biraz toparlamış, müşterilerimize günlük raporlarını yollamış, yeni müşterimizin finans projesini tartışacağımız toplantının saatini bekliyordum ve bu arada da günlük ekonomi gazetelerine göz atıyordum ki telefonum çaldı. Arayan Lazaros'tu ve bu akşamki Olimpiakos-Panathinaikos derbisini seyretmek üzere bir arkadaşının evinde toplanacaklarını, gecikeceğini söyledi. Tamamen unutmuş-

tum. Günlerdir erkek meclislerinde, televizyon ve gazetelerde bu ma konuşuluyordu ve bu akşam şehirde hayat 23:00'e kadar duracaktı besbelli. Bizimkilerle de g r şemeyecektim bugün. Neyse... Bir film kiralar, evde seyreder ve biraz da sakinliğin tadını çıkarıp dinlenirim diye düşündüm.

Eve anahtarın tutukluk yapma endişesiyle döndüm yine. Neyse ki çok uğraştırmadan açıldı kapı. Üstümdeki ciddi ekonomist tayy r mden bir an önce kurtulup minik tiril tiril bir yaz elbisesi giydim. Hafif yazlık giysilerimi çok  zlemişim. Bu elbise çok yazlık da olsa dayanamadım ve geiriverdim üzerime. Bir ay yapıp videomu yerleştirdim ve tam kendimi koltuğuma atacaktım ki yine o belirdi karşı mutfakta! Bu sefer daha medeniydi(!), giyinikti. Gözünün sürekli burada olması dikkatimi çekti yine. Ben içeride perdenin arkasındaydım ve o beni göremiyordu. Demek ki mutfaktan çıkmaması gerçekten kasıtlıydı ve gözleri resmen şu an beni arıyordu! İim içimi yemeye başladı; avuçlarını terledi yine ve ani bir kararla üzerime yazlık bir mont alıp attım kendimi dışarı. Beynimin kararlılığına bedenim direniyor ve bacaklarım titriyordu. Adımlarım iyice ağırlaşmışsa da kısa süre içinde kendimi yan apartmanın kapısında bulmuştum. Her katta tek daire olduğundan kolaylıkla zilini bulup bastım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve nihayet "Kim o?" diyen sesi duyuldu. "Ben, karşı apartmandan komşunuz" diyebildim g -

l kle. Kapıyı tereddütsüz açtı ve asansöre yöneldim. Kendimi kontrol etmeli ve böyle k  k kızı gibi davranmayı bırakmalıydım. Üstelik, kalp atışlarını duyup beni ne kadar heyecanlandırdığını bilmesini hiç istemiyordum. Heyecan ve endişemi olağanüstü bir çabayla kontrol ederek katta duran asansörün kapısını açmıştım ki onu, beni kapıda beklerken buldum. Tanrım! Bu nedir böyle, niye geldim sanki buraya, gibi pişmanlık düşünceleri kafamdan ışık hızı ile geçtiler. Hayatım boyunca 1.62'lik boyumdan dolayı hiç kompleks duymamıştım, ta ki şu an dek. İnce, düzgün bir vücudum vardır ve iri g  slerim genelde tüm erkeklerin bakışlarını çeker. Üstelik, diri popomun da oldukça tahrik edici olduğunu söyler hep kocam. Ama şu an kendimi k  c k, sıradan bir kız çocuğu gibi hissediyorum. 1.80'in üstündeki boyu, arkaya ba lanmış hafif uzun saçları ve harika vücudu ile bir Yunan tanrısı karşımda duruyor işte! Son derece afallamış halimi örtbas ederek hemen gülümsedim ve selamlaştık, hatta isimlerimizi takdim edip tanıştık bile! Hemen geliş nedenimi, daha doğrusu bahanemi belirtmeli ve derhal eve dönmeliyim diye düşündüm ve en sevimli g l ş m  takınarak konuşmaya başladım. O gece arkadaşlarım gelecek ve limanda yemek yiyecektik, malum bugün ma  vardı ve biz kadınlar alternatif plan yapmıştık. Ama talihsizlik o ki i lerinden birinin çocuğu rahatsızlanınca bu planı iptal etmiştik ve ben de son anda evde

yemek yapıp yemeye karar vermiştim. Gelin görün ki hazırlıksız olduğum için malzemem eksikti ve vaktini sürekli mutfakta geçiren birinde bu malzeme kesin vardır demiş ve bu yüzden buraya “*biberiye*” istemeye gelmiştim!!! Söylediklerimin inandırıcı olup olmadığını düşünürken Nikos hemen imdada yetişti ve “Neden birlikte limanda yemek yemiyoruz?” diye soruverdi.

Benim son zamanlardaki favorim olan yeni tavernaya oturmuş, buğulanmış bardaklarımızdan buz gibi Pino Grigio’larımızı yudumlarken, birbirimizi tanımak için onlarca soru yöneltip duruyorduk karşılıklı. Doğrusu bu gece maç seyretmemesi bile onu çok farklı ve çekici yapmaya yetiyordu. Kendisi bir spor hocası ve sporla bütünleşmiş olarak yaşayan bir erkek olarak futbol hiçbir zaman ilgi duymamıştı. Fitness’ın yanı sıra tenis ve basketbol da oynuyordu ama futboldan hoşlanmıyordu. Ben partner bulamadığımdan yakındığımda, haftada bir tenis oynama planı bile yaptık. Çekici yanları bunla bitmiyor, bir Yunan erkeğine göre son derece gelişmiş yemek ve seyahat kültürü ile de aklımı başımdan alıyordu. Şarap seçimiyle başlayan bu mükemmelliği, yemek seçiminde de gösterdi kendini. Benim her zamanki gibi çiğ ıstiridye ve taraklar sipariş etmem onun da çok hoşuna gitmişti. Berk’in diline dolama yaptığı afrodizyak etkilerinin bu gece beni rahatsız eden bir tarafı da yoktu. Zaten hızla tüketip, ikinci şişesine

geçtiğimiz şarap ve Nikos'un sımsıcak tavırları beni son derece gevşetmişti. Üstelik yeşil gözlerine her baktığımda sanki eriyordum, harika vücudunun, vücudumdaki fizyolojik etkilerini ise anlatmıyorum bile...

Zaman su gibi akmıştı saatin 22:00'ye gelmekte olduğunu fark ettim ve daha en az bir saatimiz olduğu için sevindim. Benim saate baktığımı farketmiş olmalı ki “yavaş yavaş kahvelere geçelim istersen ama kahveyi sana ben yapmayı öneriyorum”dedi. Klasik kahve bahanesinden işin nereye gideceğini iyice anlamıştım artık, hala içimde bi yerlerde bir tedirginlik olsa da ona karşı koyamayacağımın farkındaydım ve hesapla birlikte gelen mastika rakılarını da tepemize diktiktikten sonra evin yolunu tuttuk. Yolda başımın iyiden iyiye döndüğünü fark ettim ve Nikos hafifçe beni kendine çekerek yürümeme destek oldu. Eve girip Nikos'un acele ile yaptığı kahvelerimizi kanapenin üstünde oturup bitirmeye pek vakit olmadı. Nasıl olduğunu anlamadan Nikos dudaklarıma yapıştı. O an başımın dönmesi son haddine ulaştı ve çok uzun süredir ilk defa bu kadar tahrik olduğumu hissettim. Aynı istekle ben de ona karşılık verdim. Sarılıp beni birden kucağına çekti ve dudakları boynumdan aşağılara inerken ben tepkilerime hakim olamamaya başladım. Nikos'un mükemmel kaslı kollarının arasında küçücük bir kuş gibiydim ve o beni hiç incitmeden ama bir o kadar da ateşli okşuyordu. Bu beni iyice

tahrik etmişti. CDalardan yükselen Sade'nin kadife sesi ortamı biraz olsun romantikleştiriyorsa da duygularımıza daha çok tutku hâkimdi. Kontrolsüzce birbirimizin kıyafetlerini çıkarmamız ve Nikos'un iyice aşığılara inmesi hiç uzun sürmedi, tabi benim ığılıklarla boşalmam da... Derken yüzümüz Turkolimanı'nın muhteşem manzarasına dönük bir şekilde vücutlarımız tamamen birleşti. Nikos'u olabildiğince hissediyordum artık ve bu harika bir histi, yarı aralık gözlerimin önüne hayal meyal serilen limanın görüntüsünün bu kadar da masalsı ve anlamlı olduğunu şimdiye kadar fark etmeyişıme şaşırdım.

Yorgun bir şekilde kanapenin üzerinde bir düğüm olmuş halde yatıyorduk ki saate bakmam gerektiğini hatırladım. Aman Allahım! Saat 23:00'ü geçiyordu bile ve benim derhal eve dönmem gerekiyordu. "Niko! Harika vakit geçirdim ama şimdi gitmem lazım "diyerek halen dudakları vücudumda dolaşmakta olan Nikos'un kollarından kurtuldum. Ben giyinirken beni hayranlıkla seyrediyordu, 3 saat önce kapıldığım kısa boy kompleksim tamamen geçmişti hatta kendime güvenim öncekinden bile daha yüksekti. Kapıdaki son birkaç öpüşmeden sonra, kendimi sokağı, ordan da kendi apartmanıma attım. Dönüşte yine bacaklarım titriyordu ama bu kez endişeden değil az önce yaşadığım müt-hiş dakikaların etkisindendi. Şu an kendimi direk yatağıma atıp onun kokusu ile bebek gibi

uyumaktan daha güzel ne olabilirdi?.. Böylece içten içe suçluluk duyduğum Lazaros'la da hemen yüzleşip konuşmak zorunda kalmazdım. Kapıya tam kilidi soktum ki, kabusum en fena şekliyle yine karşıma çıktı, kapı bu sefer gerçekten açılmıyordu, üstelik bedenim böyle erimiş bir haldeyken konsantrasyonum sıfırdı ve bir türlü beceremedim. Ne yapacağımı düşündüm, yanımda ne arabanın anahtarı ne cep telefonum vardı. İçimde bir şeytan, Nikos'un kollarına geri dönmem ve sokakta bekleyerek geçireceğim anlamsız vakti onun kollarında geçirmemi söylüyordu. Lazaros'a da evde bunalıp limana bir şeyler atıştırmaya gittiğimi, dönüşte kapı açılmayınca mecburen yürüyüşe çıktığımı, onun ihmali olan kilit meselesi yüzünden sokaklarda kaldığımı söyleyip bir de sitem ederdim üstelik, böylece suçluluğumu da kendimce bastırabilirdim. Beklenen oldu, yine Niko'nun kapısında idim. Dönüş sebebimi açıklayamadan ve kapı bile kapanmadan yine onun kollarındaydım, beni yine hop diye kucağına alıverdi ve ben de bütün gücümle bacaklarımı onun küçük poposuna doladım. Kapının arkasında yeniden sevişmeye başladık. Bu sefer çok daha şiddetli bir şekilde ikimiz aynı anda mutlu sona ulaştık. Gücüm tükenmiş ve susuzluktan bitmiş bir halde eteklerimi belimden aşağıya çekip mutfığa girdim. Buzdolabından doldurduğum koca bir bardak suyu kafama dikmişim ki ilk defa kendi evimin bu açıdan nasıl görüldüğünü, dolayısıyla

Nikos'un beni günlerdir ne derece takip edebildiğini de öğrenmiş oluyordum. Fakat o anda her yanıma bir panik kapladı. Evin ışıkları yanıyor-du perdeye yansıyan gölgelerden Lazaros'un salonda dolaştığı belliydi. Korkudan neredeyse kalbim duracaktı, nasıl da böyle boş bulunup pat diye girmiştim şu mutfığa? Koşarak koridora geçtim ama bütün keyfim kaçmıştı, böyle harika bir geceyi tedbirsizlikle nasıl da mahvetmiştim inanamıyorum. Gerçi Lazaros hiç öyle etrafına dikkat etmezdi, onlayken balkonun öbür tarafında otururduk genellikle ve evde perde arkasından da orayı burayı gözetlemek hiç huyu değildi, ayrıca yan pencereden ne aramızda bahsettik ne de ondan bir yorum duydum şimdiye kadar. O halde beni görme olasılığı hemen hemen hiç yok diye düşünüp rahatladım biraz.

Dalgın ve huzursuz bir şekilde öpücüklerine cevap vererek, Nikos'la vedalaşıp çıktım. Eve girer girmez sitemlerime başladım anahtarla ilgili, bir yandan da yüz ifademi saklamaya çalışıyordum. “Kapıyı açamadığım yetmezmiş gibi bir de iyice geç kalıp beni sokaklarda mağdur ettin” diye söylenmemi sürdürüyordum. Lazaros, maçı kazandıkları için çok keyifliydi ve ertesi gün hemen halledeceğini söyleyerek gönlümü alıyordu. Neşe ile koluma girip balkona çıkardı, “Bugün çok sevinçliyim bozma lütfen, hatta biliyor musun şu karşıdaki adam için bile seviyorum.” diyerek yan pencereyi gösterdiğinde, bacaklarımın bağı çözüldü, yanaklarımı ateş

bastı, neredeyse bayılmak üzereydim ki Lazaros devam etti: “Adamın mutfağında aylardır ilk defa bu akşam bir kadın, hem de oldukça hoş bir kadın gördüm nihayet, neredeyse kadınlara ilgisi olmadığını düşünüyordum.” Beni kollarının arasına çekerek, dudaklarımda noktalanacak sözlerini sürdürdü: “Ama kendim için çok daha fazla seviyorum, benim mutfağında ve yatağında her akşam harika bir kadın var, seni seviyorum Melina!”

SELCAN TÜRK

Kutsal derbi

Ayın 21'iydi bugün ve Handan 22'sini iple çekiyordu. Her yerde yarınki derbi konuşulurken gündem bu konuya kilitlenmişti adeta, ama Handan için kim oynuyor'un bir anlamı yoktu, o sadece son maçta olan olayların tekrarlanacağını hayaline odaklanmıştı. Hakan bey ve eşi Caroline hanım geleceklerdi. Son gelişlerini hatırlayınca içinde korku heyecanla karışık bir duyguyla karşı karşıya kalmıştı. Kendine kızsın mı yoksa olduğu gibi kabullensin mi durumu bilemiyordu. Son yaşadıklarını düşündüğünde içine sinsice saplanan endişenin bedenine verdiği ürpertinin oluşturduğu kirpi dikenlerinin kollarında her an sadırıya geçecekmiş gibi baş kaldırdığını gördüğü halde enselememişti bile. Duygularının hepsi çok yeniydi. Berrak bir nehrin ve akıntılı bir nehrin akımına bırakmıştı kendini sanki ve akım git gide hızlanınca artık geri dönüşü olmayan bir yola saptığını anlamıştı. Bu akıntı onun her an duyduğu mutluluğu ve yasak aşk duygusunu dışarı vurma korkusuyla bir iç hesaplaşma yaşıyordu. Bu korkular nehrin berrak suyunda sivri keskin kayalar gibi görünüyordu. Her an onlara çarparak parçalana-

cak gibi his ediyordu etmesine ama içindeki o tuhaf duyguyuda durduramıyordu. Kendini bir ara suyun akıntısına vermeye cesaret ettiğinde dimdik kayaların üstünde duruyordu sanki ama canı yanmıyordu. Handan ayaklarıyla kayaların üstünde duruyordu durmasına ama içindeki tanıdık olduğu kadar da yabancı hislerin seline kapılmıştı. Kendine hislerini anlamak için savaş açmak zorundaydı sanki. Bir an hislerinin azgın seline kapılmadan bu durumdan kurtulmak için çaba göstermişti ama bir şeyler onu hala orada tutmaya çalışıyordu. Selin akıntısı güçlenmeden sudan çıkıp karaya ulaşması gerekiyordu. İlk defa yolunu bilmediği dev ağaçlarla çevrili bir ormanda yürüyordu adeta. Yolunu bulmaya çalışırken sendeleyeyen Handan her an ormanın bir köşesinden vahşi bir hayvanın saldırısına uğrayacakmış gibi his ediyordu kendini. Çaresizdi. Uykudan uyanırcasına salondan gelen sesle irkildi bir an.

- Hanım okuma gözlüklerimi gördün mü?

Handan Fehmi beyin başucundaki komidinin üstünde göz gezdirirken bir şeyler seçemediği halde –hayır burada değiller masaya baktın mı diye cevap verdi. Artık kalkıp salona gitmesi gerekiyordu. Düşüncelerinin ürpertisinden silkindi ve oturduğu yatağının baş ucundan ayaklarını yere uzatarak inmeye çalıştı. Ayaklarını his edemiyordu. Ayağına kalkarken öne doğru düşer gibi oldu ama baş ucundaki yeşil komidine tutunarak düşmekten kurtulmayı ba-

şardığında, artık kendini toparlamıştı. Fazla oturmuş olmalıydı, ayakları uyuşmuştu. Basarken ayak altlarına iğneler batıyordu sanki. Yatak odasının ahşap çerçeveli buzlu camlarında Afrika geyiğinin gizemli bakışına takılırken gözleri bir suç işlemişçesine etrafına bakındı. Ge-yik sanki onun işlediği düşünce suçundan haberdar gibi manalı bakıyordu. Salona geldiğinde gözlüklerin Fehmi beyin hafif seyrek ağarmış saçlarının üstünde küçük bir kız çocuğunun yirmi-üç nisanda basına taktığı çember tokası gibi duruyordu. Handan hanım içten gülümseyerek ellerini eşinin kafasına okşarcasına götürdüğünde Fehmi Bey durumdan rahatsızlık duymuş gibi çekilirken geriye Handan ona gözlükleri uzattı. Bu durumu anlayınca Fehmi Bey karısına içinde artık küllenmiş ve sönmeye yüz tutmuş ateşin son kıvılcımını hislerini hatırlatan buruk bir özlem dolu uzak bir bakışla bakarken biraz da eziklik içindeydi. Hastalandığından beri artık içinde olduğunu bile hatırlamadığı istek hislerinin son tiyatro perdesini aralamış gibi his ediyordu kendisini. Doktorlar sanki ameliyatla beraber erkekliğini de kesip atmıştı. Vurulan neşterle beraber içindeki her gördüğünde azgın volkan gibi kabaran eril hisleri de küçücük bir kor ateşin söndürülmüş gölgesine çevirmişti. Handana her baktığında kabuk bağlayamayan yarası kanıyordu ve onu kendinden uzaklaştırmak için sürekli bahaneler üreterek meşgul olacak uğraşlar buluyordu kendisine. Ameliyatının

üstünden tam 22 ay geçmişti ve yara her geçen gün daha da derine iniyordu sanki. Derine indikçe de aradaki iletişimi kesen duvarda o kadar belirgin ve kalın oluyordu. Hey gidi avukat Fehmi Bey hey neydin ne oldun. Kendisini Handandan koparan lanet hastalığının pençesinden kurtulmuştu ama içinde bulunduğu durum ölümden beterdi, bunu ancak şimdi anlayabilmişti ne yazık ki. Bu kadar zor olduğunu bilseydi başka bir tercih yapardı belki. Bu durum en çok Handan'ı etkileyeceği için kendisini af edemiyordu. Hüzünlü ve nemli gözlerle aşağı katta ki hastalıktan sonra kendisine uğraş olsun diye kurduğu marangozhanesinde gemi maketlerine parmaklarıyla dokunurken Handana dokunduğunda his ettiklerini hatırlamaya çalışıyordu belki, durumu net olarak seçemiyordu. Sanki parmakları da artık bir şeyler his etmesine izin vermiyordu. İçinden bir şey yapmak geçmiyordu, ama Handan uyuyana kadar marangozhanede kalmalıydı ancak böyle ona karşı his ettiği vicdan azabından kurtulabilirdi. Saat gece 22 geldiğinde Handan uyuyordu zaten ve 22 ye tam 11 dakika kalmıştı. Handanın her zaman olduğu gibi düzenli saatleri vardı. Otuzüç senenin verdiği tecrübeyle artık karısını tanımıştı bundan emindi. Hayatının dönüm noktasına gelmeden önce tanıdığı bütün arkadaşları onun ne kadar şanslı olduğunu sürekli imrenek ona söylerken his ettiklerini düşünce içinden göze geldim diye haykırmak istiyordu. Ta-

nıdığı bütün arkadaşları hayat arkadaşlarını çoktan değiştirmişlerdi bile, bazıları üçüncü deneyime geçmişti bile. Fehmi Bey kendisi hala karısını ilk günküden daha fazla seviyordu. Asla ondan başkasını düşünmemişti.

Tabii ki de işi icabı tanıdıkları ve ona duygusal eğilimlerle yaklaşanlar olmuştu ama o bunları nazıkçe hep reddetmişti. Saat 22:11 olunca merdivenin basamaklarını yavaşça çıkarak yatak odasına yöneldi. Yatakta melek gibi uyuyan ve hafif kıvrırcık kızıl saçının burnunun üstündeki kıvrımlarının oluşturduğu gölgenin silüetini hafızasına kazıyacakmış gibi seyretti uzun süre, çünkü bunu ancak şimdi o uyurken yapabiliirdi. Uyandığında onunla göz teması bile azap gibi geliyordu. Yavaşça yatağına yaklaştı ve uyumak için uzandı. Uzun süre Handan'ı izlerken uykuya ne vakit geçtiğini bilmeden sabah olmuştu. Kalktığında yatak boştu handan sabah yogasına çoktan başlamıştı bile. Banyoya düş almak için girdiğinde bugünkü derbi maçı aklına gelince moralinde de düzelme olduğunu fark etmişti.

Handan her zamanki gibi gene kahvaltıyı hazırlarken Fehmi beyin hayalet gibi yürümesine hala alışamadığından masaya döndüğünde bir an çılgılık atmamak için kendisini zor tutmuştu. Hastalandığından beri sanki ayakları sağlam yere basan adam gitmiş yerine tüy gibi hafif yürüyen biri gelmişti. Artık eskisi gibi konuşmuyorlardı da zaten. Fehmi Bey gazetesini okumak için gözlüklerini aramaya başlamadan

Handan onun önüne koymuştu bile. Kelimeler artık kifayetsiz olmuştu, gereksizdi. Beraber yaptıkları hiçbir şey yoktu oysa eskiden o kadar çok beraber olmak için ve hayatı dolu dolu yaşamak için birbirleriyle konuşup yaşadıklarını ve hislerini anlatıyorlardı ki. Kahvaltıdan sonra Fehmi Bey bürosuna gitti her zaman yaptığı gibi, aslında artık çalışması gerekmiyordu ama evden uzaklaşması gerekiyordu.

Nihayet derbiye iki saat kalmıştı ve Fehmi Bey her an işten eve dönecekti, Belki yanında Hakan beyle karısını da getirecekti, ne de olsa Hakan Bey de şirketin ortağıydı, üstelikte derbiye beraber bakacaklardı. Caroline gelecekti ve Handan elindeki rujunun kapağını kapatırken kapının çaldığını duydu. Hızlıca merdivenleri inerken kapıya yaklaştığında soluklanmak için durakladı. Kapıyı açınca Sade ce Fehmi beyi görünce bir an acaba gelirler mi diye düşününce korkmaya başladı ama belli etmedi. Zaten belli etse de Fehmi Bey görececek durumda değildi, her zamanki gibi elbiselerini yerine astıktan sonra banyoya elini yüzünü yıkamak için gittiğinde Handan içindeki şüpheli acabalarla başbaşa kalmıştı kapı girişinde. Kapıyı kapatıp mutfığa yaptığı hazırlıklara döndüğünde eline aldığı domatesi miksera atarken kapı çalındı. Misafirlerin geldiğini tahmin ettiğinden içinde bir sevgi beliren yüzündeki ciddi ifadeye yerini tatlı bir gülümsemeye bırakmıştı. Kapının çalındığını duyan Fehmi Bey de misafirlerini karşılamak

için aşıya inmişti bu arada. Derbiye yapılan hazırlıklar hepsi tamamdı sadece sebze kokteyli kapı çalınca yarıda bıraktığından onu tamamlamak için Handan mutfağa gitmişti tekar bu arada Caroline de onun arkasından gelmişti mutfağa ve bir an sessiz bakışların ne kadar şey ifade ettiğini anlamışçasına bakıştılar. Mutfaktaki işler bitince iki bayan üst katta bulunan salona gitmek için izin istediklerinde ne dediklerinden emin olmadan kafalarını sallayan erkekleri derbileriyle başbaşa bıraktılar. Hararetli futbol konuşmaları ve farklı takımlara sevdalı olmaları konuşmalarına damgasını vurmuştu ki hanımların gittiğini fark bile edememiştir.

Caroline Hakan Bey'den tam 22 yaş küçüktü yani aslında kızının yaşındaydı ama onu ilk gördüğü günden beri ona âşık olduğunu söylüyordu ve bunu duyan Hakan beyinde göz bebekleri parlıyordu. İlk kez mutlu olmuştu. Bu onun mutluluk sarayındaki dördüncü denemesiydi, ilk üçü onun rally pistinde deneme sürüşleri yapan acemi şoför gibi gelmişti. Caroline için durum farklıydı, ilk defa kalbinin gerçekten attığını hissetmişti, içinde elektrik çarpmasına benzeyen bir titreşimin verdiği mutluluk hissinin sarhoşluğuyla yaşadığının farkına varmıştı.

Caroline Ve Handan salonun kapısını kapatırken televizyonun sesi de şiddetini az da olsa kaybetmişti. Karşılıklı Fransız şarabını andıran Chesterfield koltuklarına oturduklarında gözlerindeki arzulu bakışlarında sinsi bir fırtına gibi

belirmişti adeta. Kurdukları bu tuhaf ilişkinin temelini son buluşmalarında atmışlardı. Tamamen tesadüften ibaret ve anlık el temasından doğan elektrik sonucunda olmuştu. Yol yabancı geldiğinden sadece öpüşmeyle sınırlı kalmıştı bu keşif ama artık ikisi de karşı koyamıyorlardı içlerindeki yalnızlık hissinin yerini dolduran bu sıcak duygu seline.

SELMA MAY

Çukur

Her şey, ben kendimi bilmezden evvel başladı ve ben kendimi bilmeye başladıktan bir an sonra da bitti. Yüzyılların ağırlığı ve yaşanmış hayatların yorgunluğuyla kendi yatağında kimi zaman dingin ve berrak kimi zaman hırçın ve çamurlu, üzerimizden akıp geçiyordu zaman. Bizse hiçbir yere ve hiçbir şeye tutunmayı başaramayan çakıl taşları misali, hızla savruluyorduk oradan oraya. Bazen sakin bir kuytuda huzurlu bazen fırtınalarla fütursuzca oraya buraya çarpa çarpa buluyorduk yolumuzu. İnsan dediğin zamanın bir yerine tutunmaya çalışan zavallı bir mahluk. Yarınsız düşlerin ya da sonsuz kâbusların girdabında çırpınmaya yazgılı, dünden yenilmeye mahkum. Zamanın sularında boğulmaya karşı dayanıksız bir et ve kemik yığını ya da bir bok çukurunda heba olup öte diyara göç edecek kadar talihsiz bir zavallı.

Demem odur ki, size anlatacağım, işte bu zavallı insancığın öyle ateşle falan değil, bizzat zamanla imtihanının öyküsüdür. Bir kendini bilememenin yeknesak tarihidir.

Kendimi bildiğim an boktan bir andır. Zira, köylük yerde, anacığımın kendi elleriyle bana özene bezene diktiği morlu-mavili-pembeli yeni pazen

fistanımla evin önünde arz-ı endam etmeye başladığım sırada, kurnaz Tahso amcanım kötü kalpli çirkin kızı Avdo'nun kafama sıçtığı an, benim kendimi bildiğim ilk andır. Çünkü yaşama dair ilk anımdır. Zihnimde talihsizce canlanan ilk görüntüdür. İşte bundan sonra hayatım tam bir bok çukurunda geçmeye devam etti. Yaşadığım her şeyin o ilk anımla bağlantılı olduğu saplantısı hayatımın odak noktası olmaya başladığından beri, yaşamın da bir bok çukurundan farklı olmadığını anladım. Sonrası bilincin kayıp kıyıları...

Bu kayıp kıyılardan biri belki beni ben yapan futbol tutkumdu. Ben dört beş yaşlarındayken, babamın köy koşullarında çalışmaya alışık olmayışından, ilçede kendisine bir dükkan açmış, bizi de oraya götürmüştü. Dört kardeş ve annemle bir de şehirli olmaya çalışmakla baş edecektik. İlk iş hepimiz Türkçe öğrendik tabii. Ailenin en büyük çocuğu olarak sanırım en hızlı öğrenen de ben olmuştum.

Daha ilkokul yıllarımda, 9-10 yaşlarındayken erkeklerle futbol oynamaya bayılırdım. Bunun sebebi belki de Doğu'da bir yerlerdeki küçük ilçemde etrafımızın sarıllı olduğu ananelerle baş etmeye çalışmamdan kaynaklanıyordu. Bundan hala emin değilim. Bu futbol tutkum babamdan kaynaklanıyordu. Phillips marka küçük televizyonumuzdan bütün spor türlerindeki müsabakaları sabah akşam izleyen babamın bu huyunu bize bilinçsizce aşılamış olduğuna inanıyorum.

Küçük takımlardan birinci lig takımlarına, buz pateninden basket maçlarına kadar bombardımanına maruz kalmadığımız spor müsabakası kalmazdı ama ben özellikle futbolu severdim. Fenerbahçeli'ydi ya babam, haliyle biz de Fener'i tutuyorduk. Adını bilmediğim futbolcu yoktu o yıllarda. O yıllar dediğim 80'lerin sonu, 90'ların başı. Bir de ananleler vardı tabii bizi biçimlendiren. O yaşta bile bir kız çocuğu çocuk gibi davranmaz, bir yetişkin gibi büyütülürdü. Mesela amcalar, büyükler ya da babamız eve girince saygı işareti olarak ayağa kalkar, ancak o yerine oturunca biz de otururduk. Dışarıda iken büyük bir kadın gibi sağımıza solumuza bakmadan, dosdoğru gideceğimiz yola bakarak yürümemiz öğretilmişti. Ama çocuk olunca bu kurallara her zaman riayet etmek de beklenmemeliydi bizden. Sabah erkenden sokağa çıkar, gece yarlarına dek bildiğimiz tüm oyunları oynar ve bir an bile sıkılmazdık. Canımızı sıkın tek şey, gün boyu güneşin altında oynamaktan kapkara olan enselerimizdi. Hele de okulda bembeyaz, pamuk gibi narin memur ve asker çocuklarını gördükçe kendimizden utanır, banyo yaparken ensemizi beyazlatmak uğruna ölümüne keselensek de bir gıdım açılmıyordu rengimiz. Yüzümüzü yıkadığımız piring suları bile kar etmezdi.

Neyse, o yaştaki her çocuk gibi beni de Kur'an dersine göndermeye başladılar. Babamın bana aldığı ilk hediye bir eşarptı. Hem de temmuz sıcağında kıslık, koyu renkli bi eşarp. Bu şekil-

de yaz tatili boyunca her gün o kalın eşarblı güzelce başıma bağlar, uzun bir etek giyip Kur'an hocamın evine derse gider, elif, lam mimi nun'dan sonra ağırbaşlı büyük bir kadın gibi eve döner, hemen üstümü değiştirip koş a koş a sokağa çıkar, arkadaşlarımla buluşmaya giderdim. Çünkü yazın bütün çocuklar mahallede toplanır, gecenin geç saatlerine kadar erkekli kızlı takımlarla kortik, futbol, birdirbir ve envai çeşit oyun oynanırdı. Mahallenin geniş meydanı bize yetmez, onları bölen yemyeşil deryalar oluşturan tarlalarda da gizli gizli oynardık. Maazallah tarla sahipleri bizi yakaladı mı eline geçirdiği değnekle popolarımızı mosmor ederdi ama yılmazdık. Elbette kendi aramızdaki gruplaşmalar da işin içine girince kavga etmek kaçınılmaz olurdu. Bizden büyük, yaşları 10 ila 15 arasında değişen erkek çocukları küçükleri ezmeye, özellikle kızları dövmeye pek meraklıydı. Yine bir gün benden bir yaş küçük erkek kardeşim eve gözleri kan kırmızısı geldiğinde nasıl hiddetlen-diysen koşarak evden çıkıp mahallenin meydanında soluğu aldım. Onu döven Niyo dediğimiz on beş yaşlarında bir çocuktü. En sevdiğim arkadaşlarımdan Muazzez'lerin kapısının önünde maç yapıyorlardı. Çalımlar atıyor, diğer çocukları itekleyip düşürüyor, önündeki topu doğruca kaleye göndermeye çalışıyordu. Bir hışımla maça daldım. Topu ondan kapıp önüme aldım. Onun kalesine doğru sürmeye başladığımda hepsi birden afallamış bana bakıyor, bir yandan

da küfür savuruyordu. Ben Niyo'dan topu çalım-
la almıştım ya, hırsından kıpkırmızı kesilmiş,
salyalarını ağzında tutamıyor, topu tekrar ka-
zanmaya, bir yandan da diğer çocukları kışkırtıp
üstüme salmaya çalışıyordu. Pes eder miyim?
Hayır. Korkmamış değildim elbet. İri yarı bir
çocuktuk ve mahallede dayak yiyen kim varsa
sorumlusu o olurdu. Çocuklar hep masum yara-
tıklar gibi görülse de aslında onların dünyala-
rında da muazzam bir kötücüllük ve rekabet
vardır. Bu rekabeti de her zaman en güçlü olan
değilse bile zaman zaman en zeki olan kazanır.
Niyo'dan (aslında adı Nihat'tı) aldığım topu
kalesine kadar diğer çocuklara takılsam da pes
etmeden götürmeyi ve golümü atmayı başardım.
Hiç mutlu olmamıştım ama içimdeki muzaffer
duygu da göğsümü kabartmıyor değildi. Böylece
ona iyice diklenebilir, dersini verebilirdim.
Onun da yılmaya niyeti yoktu. Golü yiyince er-
kekliği kabarmış olacak ki kaba kuvvete baş-
vurmaya yeltendi. Hemen kollarını sıvadı. Ağ-
zından zehirli sözcükler tükürüklerle beraber
üstüme üstüme gelmeye başladı. Kız olmamdan
girdi, mahallede erkeklerin maçına karışavak
kadar densiz olmamdan çıktı, saçımı olanca
gücüyle çekmeye başladı. Bir yandan kalbim
korkudan güp güp atıyor, öte yandan onu bu
kadar çaresiz bırakmışken geri adım atmak ol-
maz diye düşünüyordum. O saçımı çektikçe ben
de ağzıma geleni sayıyor, mümkün olduğunca
çenesine yumruk indirmeye çalışıyordum. Ben-

den hayli uzun olduğu için zorlanıyordum tabii ama yenilmeye hiç niyetim yoktu. Saçımдан tutam tutam koparmaya başladığında can havliyle bütün gücümü toplayıp çenesine öyle bir yumruk indirdim ki ağlaya ağlaya eve doğru koşarken bütün çocuklar hayretle ikimize bakmaya devam ediyordu. Niyo kendinden hayli küçük bir kızıdan dayak yemiş, kan içindeki çenesiyle ağlayarak evine koşmuş, bense sersemlemiş, kafa derimin ağrısından afallamış ama geri adım atmamıştım. Niyo, benim hem düştüğüm çukur, hem içinden kurtulduğum çukur olmuştu.

İkinci futbol hadisem, ertesi yıl dördüncü sınıfa başladığımda Beden Eğitimi dersinde meydana gelmişti. Sınıfımızda Fırat adında, ilçenin en iyi çocuk takımları kalecisi vardı. Sürekli bana takılır, o yaşta hoşlandığı kızı rahatsız eden sersem çocuklardan biriydi. Sırada sürekli saçımı çeker, çelme takar, fark edilmediğini sandığı anlarda da gözlerini bana diker, hülyalara dalmış gibi ağzı açık halde bakar dururdu. Bir gün öğretmenimiz gelecek hafta Beden Eğitimi dersinde penaltı atışı yapacağımızı duyurdu. Fırat ilçenin en iyi çocuk kalecisiydi ya, ona gol atmayı başarabilene hediye vardı. Sınıfta otuz beş öğrenci kadardık. Ama Fırat kendine o kadar güveniyordu ki herkesin gözünü korkutmayı başarmıştı.

Ertesi hafta geldiğinde, tabii eşofmanlarımız yoktu, beden dersindeki faaliyetlere üzerimiz-

deki kara önlüklerle katılıyorduk; Fırat kaleye geçti. Numara sırasına göre herkes altışar penaltı atışı yapacak, en çok gol atan da galip gelecek, öğretmnein hazırladığı hediyeyi alacaktı. Ben sonlardaydım. 412 numaralı öğrenci olduğumdan epey bir sıra beklemem gerekti. Erkek ve kız öğrenciler sırayla topun başına geçiyor, altı atış sonunda hüsrarla sırasını bir sonrakine devrediyor, kimi zaman iki, üç gol atabilenler havalara sıçrayıp sevincini çığlıklarla gösteriyordu. Önümde zorlu biri vardı. Bizden yaşça hayli büyük ve gerçekten adı Şirin Baba olan çocuk vardı. Pek sarsak bir çocuktı. Ailesi göçer olduğu için okula çok geç başlamış, dördüncü sınıfa bizimle birlikte devam etmişti. Üstelik on beş yaşında ve kekemeydi. Şirin Baba uzun bacaklarıyla topun başına geçince hepimiz nefesleri tuttuk. İlk atış karambole gitti. İkincisi kale duvarına çarpıp geri döndü. Üçüncüden sonra golleri tutturmaya başlayınca umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım bile. Şirin Baba attığı dört gölün sevinciyle iyice kekelemeye, bu yüzden ağzından salyalar akmaya başlamıştı. Artık şansım yok gibi görünüyordu. Sıra bendeydi ama bunca oğlan varken zaten ben nasıl galip gelebilirdim ki. Çamurlu ayakkabılarımla topun başına geçtim. O zamanlar naylon ayakkabılar giyiyorduk ve hem çamurda, hem tozda hem de kar da kayıyordu. Kız çocuklarının kaderi, erkekler ise spor ayakkabı veya iskarpın giyiyordu. Onlar daha şanslıydı. İşte o naylon ayakkabılarımla

topa odaklandım. İlk atışıma kaleyi ortadan değil de sol taraftan hedef alarak yaptım. Ve goooool. Öğretmenim aferinlerini bana doğru yollarken kulağымda dünyanın uğultusu, topa ikinci kez dokundum ama Fırat bu kez hazırlıklıydı. Dok-sandan gol yememek için iyice sola doğru kay-maya başladı. Ben de kalenin soluna bakıyordum ama tam atış yaparken topu sağ köşeye gönderdim. Yine goooooool. Fırat iyice afalladı, bu kez dağ tarafı kapatmaya çalıştı. Üçüncü atışıma tam kalenin ortasına gönderdim. Artık sınıftaki yaygarayı, tezahüratı susturmak mümkün değildi. Fırat bir kızdı üçüncü golünü yiyordu. Erkek öğrenciler bir yandan bana bileniyor, öte yandan Fırat’a cesaret vermeye çalışıyordu. Fırat bu kez de kalenin ortasında yer aldı ama sağlı sollu ve de falsolu attığım topların hiçbirini durdurmayı başaramadı. Böylece ben altı vuruşun altısını da kaleye göndermiş, hem Fırat’a bu kadar gol atan ilk kişi, hem de ona gol atan ilk kız olmuştum. Öğretmenin verdiği hediye-yi ise hatırlamıyorum bile. Bu olaydan sonra Fırat’a bir de lakap takmıştım. Sınıfta öğrendiğimiz Cilveloy Nanay şarkısından yola çıkarak ona Cilveloy adını takmıştım ve ilkokul bitene kadar zavallı çocuk bu isimle yaşamaya mahkum oldu. Sanırım bu olaydan sonra bana olan duyguları da nefrete dönüşmüştü ama kimin umurunda! Çocukların acımasız dünyasında mantığın, empatinin yeri yoktu çünkü. Kimbilir zavallı çocuğa o erkek dünyasında nasıl bir travma yaşat-

mıştım. Onlar bizi kız çocuğu olduğumuz için eziyorsa, ben de kendi oyunlarında onları yenmeliydim ama bunu bilinçli olarak değil içimden gelen hain dürtüyle yapıyordum. Büyüklerin dünyasına geçtiğimde ise bu hain dürtü ne yazık ki işe yaramaz oldu. Hayatımda içinden başarıyla çıktığım ikinci çukur bu penaltı maçı olsa da çukurların ardı arkası kesilmedi tabii. Mahallemizde gerçekten bir sürü çukur vardı ve ben sürekli tökezleyip o çukurlara yuvarlanıverirdim. Oramı buramı yaralar, eve gidince de sokakta erkeklerle oynadığım için annemden bir araba azarı işitir, üstüne bir ton sopa yerdim. Okulda bit kontrolü yapılır, bitli çıkınca da diğerlerinden ayrı yerlere oturtulurduk. Hatta en sevdiğim arkadaşım memur bir ailenin kızıydı ve annesi bizim okulda öğretmendi. Bit kontrolünden sonra Özlen'i bizim bitli okulumuzdan almış, dışarılıklı memur ve asker çocuklarının okuduğu başka bir okula kaydettirmişti. Öğretmenim benim için çok mücadele etmiş, annesine Özden'le ne kadar yakın arkadaş olduğumuzu, onu bizim okuldan alırsa benim ne kadar etkileneceğimi anlatmış, sonunda da aynı okulda birbiriyle konuşmayan iki öğretmen olmuşlardı. Bizim cezalarımız hiç bitmiyordu. Biz başkalarını, başkaları da bizi cezalandırmaktan vazgeçmiyordu. Çukurlar bizi içine çekmeye devam ediyordu.

O zamanlar ülkenin bizim tarafımızdaki kısımlarında insanların gerçekten kireç çukurlarına

gömüldüklerinin, faili meçhullerin günden güne arttığının, şehir içinde sıradan arabalar gibi gezen tank ve panzerlerin bizi bir olağanüstü hal çukuruna gömdüğünün farkında değildik. Hatta öyle ki o küçük yaşımıza rağmen okul dönüşlerinde panzerler üstümüze üstümüze gelirdi. Göz korkutma, yıldırma düşüncesiyle. O halimizde ne kadar korkutucuysak artık! Yıllar sonra, hayatın çeşitli çukurlarından bata çıka ilerlemiş, bir şekilde büyümeyi başarabilmiş, olağanüstü hallerden olağan hallere geçen yetişkinler olunca çevremizin gerçekte ne çok çukurla çevrilmiş olduğunun ayırdına varabildik. Oyunlarımızın çoğu bile bilinçsizce çukurlardan oluşuyordu. Kortik oyunu bunun başlıcalarından biriydi. Kortik “çukur” demekti. Bilyelerle oynanıyordu. Bütün bilyeleri beş Kortiğe sokabilen, oyunun galibi oluyordu. Biz de o bilyeler gibi oraya buraya dağılıp birer yetişkin olduk. Futbolu da eskisi kadar takip etmiyorum. Hayatımızın bok çukurlarından oyun çukurlarına, oradan ölüm çukurlarına uzaması belki de beni futboldan uzaklaştırdı.

SELMA ALTINTAŞ BURSALIOĞLU

Tita

*İnsanı sofraya bir kez çağırırlar
Tıpkı yatağa davet ettikleri gibi...*

(L. E.)

Güzel sözler. Yazarken okumayı seviyorum ve ayrıca yazar çok haklı! Bin yıldır aşk için yapılan ne çok tanım var. Aşk, çetrefilli bir şey, bir düğüm, iz, yolculuk, bir kaçış, buluş. Öpücük. Bilen için ince bir seviş... Bilmeyen için bir oyun. Belki bir karşılaşma. Umursamazlık. Çoğu zaman aymazlık... Arsız bir maç, belki... Yatağa davet... Topa vurmanın şehvetli sınırsızlığında kendine goller arayan bir topçu. Coşkulu bir gol; sahada atılan! Ve benzerleri... Oysa benim istediğim -daha doğrusu öykümün kahramanının istediği, şimdilik ona Tita* diyelim- sade bir aşktı, vanilyalı dondurma gibi. Tita'nın az önce yazdığım karışık cümlelerle işi yoktu. Sade yaşamayı severdi. Belki bir parça karamelli... Hayatına katacağı ufak tatlara, örneğin vanilyanın yanına konan yarım kaşık karamelli dondurmaya 'hayır' demezdi. O da, stad-yumu hıncahınc dolduran coşkulu kalabalık

dondurmaları silip süpürmemişse ve bahçedeki kırmızı renkli masaya oturacak kadar yorgun değilse, eğer... O canhıraş kalabalığa hizmet ederken ince telli, kırmızı saçlarını yeşil bir toka ile tutturuyor başının üzerinde, tıpkı benim gibi... Gülüşü de bana benziyor. Sanırım aklımdan en önemlisi kalbinden geçenler de, benim kalbinden geçenler gibi olabilir. Düşünsel ya da tensel v. b.

Tita'nın kuytu karanlıklarında aşk başladığında büyük bir maçın küfürler arasında yükselen tezahüratları bile kalp atışlarının sesini dindirmeye yetmemişti. Büyük futbol karşılaşmasına yakışan büyük bir aşk! O kadar büyük ki Tita'nın kalbine sığmakta zorlanmış, az biraz dışarı taşmıştı. Tıpkı acı çikolata ile yapılan ekşi vişneli pastanın sosu gibi... Tita, dudaklarına bulaşan çikolatayı yalamaya, büyük futbol karşılaşmalarına ve karizmatik, yakışıklı futbolcuların kahverengi gözlerine bayılırdı. Bir şey vardı bu büyük, kahverengi gözlerde... Öyle bir çift göze aşık olmuştu. Aşk olduğunu sanmıştı belki... Belki başka bir sanrı... Bilemiyorum.

Tita, bir sabah kırmızı kaküllerinin arasında siyah güzel gözlerini kapatıp açtığında -bu arada hayatına tat katan karamelli kahvesini yudumluyor ve siparişleri düzenlemeye çabalıyordu- hala aşık olduğunu hissetti ya da ona göre aşk hala oradaydı. Sonsuz bir aşk Tita'nın karanlık kuytularla dolu kalbinden çıkıp, tam karşısında duran kahverengi gözlü futbolcunun kalbine

saplandı... Tam o anda sahadan yükselen “gol” sesi, Tita’ya egzotik bir mesaj gibi geldi... Takım, 1-0 galipti!

Tita’nın kalbi 1, kahverengi gözlü 0! (Ama o gece için skorun bu kadarla kalmadığını söyleyebilirim. Kahverengi gözlü için bol gollü bir gece olduğu kesin!)

Keşke Tita bu bol gollü maça böylesine bağlanmasaydı. Kahverengi gözlü, o gece Tita’nın kulağına şu sözleri fısıldamış -belki de en büyük sırrını onunla paylaşmıştı: Top yuvarlaktır ve maç 90 dakikadır! (O sadece bir futbolcuydu. Öykünün girişindeki cümleleri fısıldayan bir aşçı da olabilirdi şüphesiz... Ama tüm açılımı bu kadardı. Hepsi bu kadar... Sığ, az...)

Topun yuvarlaklığı ve maçın süresi futbol karşılaşmaları için evrensel bir kuraldı. Oysa aşk kuralsızdı! Başına buyruktu! Ve şüphesiz futbolcular çapkındı. Tita’nın futbolun nasıl oynanması gerektiğini öğrenmesi için daha uzun bir zamana ve taç, serbest vuruş, penaltı, faul, korner, avutu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Yoksa bol yenilgili ligler onu bekliyor olacaktı...

Neyse ki zaman aşkı, acı çikolataya dönüştürecek kadar usta bir aşçıydı. Yine de Tita’ya biraz şefkatli davranmış küme düşmesine engel olmuştu. (Acı çikolatanın hatırına ben de bir parça yardım ettiğimi itiraf etmeliyim... Tanrı biz kadınları ve yazarları acı çikolatanın amansız cazibesinden korusun!)

O gece, ertesi gece ve ertesi gece Tita, dondurmasının ve kahvesinin yanına hayatına renk katan karameli eklemekten vazgeçti. Aşk acısını ne TV’de izlediği coşkulu futbol maçları, ne karamelin yanık şekerli tadı, ne kırmızı renkli masanın dayanılmaz cazibesi ne de kahve renkli gözlünün bir zamanlar onun için yazdığı uzun aşk şiiri dindirdi... Uzun, ince telli kırmızı saçlarını yeşil tokası ile başının üzerine topladı, tıpkı benim gibi... Gözyaşlarından oluşan büyük gölcüklere doğru hayali bir yelken açtı. Tıpkı benim gibi... Yelkenli derin sularda, aşkın mırıldanan rüzgarı ile salınırken, tam o anda TV’den yükselen ses büyük maçın skorunu belirliyordu: 1-0! Rakip takım galip! Ama Tita kahve renkli gözlünün yenilgisinin zevkini o gece çıkartamadı. Belki de umursamadı. Duyamazlıktan da gelmiş olabilir... Belki de tam o anda aşkı bitti.

Bana kalırsa Tita çoktan uykunun dingin korumasında pembe hayallere gülümsüyordu. Eğer uyumasaydı kahve renkli gözlünün aşkı biten Tita yüzünden kalede nasıl da öylece kalakaldığına ve rakip takımın bu fırsattan yararlanarak golleri nasıl da arka arkaya sıraladığına tanık olacaktı.

(Ben de Tita’yı rahatsız etmek istemedim. Artık ona Tita demekle kararlıyım. Sanırım aşk üzerine karmaşık cümleler kurmaya da devam etmem gerekiyor. Bu, benim için acı dindirici olabilir. Belki Tita için de... Hem belki bunu yaparken

hayatıma renk katan karamelli bir kahve de içebilirim... Ama her şeyden önce şu TV'yi kapatmalıyım. Neden bir futbol maçı izliyorum ki!)

ŞEBNEM ATILGAN

Stadyum

Onu ilk kez gördüğüm stadyumun yerinde şimdi yeller ve kuzey rüzgârları esiyor. Şehrin en işlek semtleri içinde kalan stadyumum adını söylersem herkes bir anda günahlarımı öğrenme şansına erişecek ki bunu istemiyorum.

Çıplak bir başıma çaresiz kaldığım rüyalarımın kabusa dönüştüğü gecelerden birinde, cırlıçıplak stadyumun giriş kapısını arıyordum.

Bir başkasında ben stadyumun en yüksek yerinden bilet kalmadığı için içeri giremeyen topluluğun içinde kalan ona bakıyordum ve gene çıplaktım. Arkamı dönmem gerekiyordu tribün kalabalığına, onu görmeli ve bana bakmasını sağlamalıydim, ama yapamıyordum.

İç çamaşırlarımı kat kat giyinmiştim maça girerken. Onları çıkarıp birbirine ekleyerek ona indirecek ve yukarı yanıma çekecektim.

İç çamaşırlarımın birbirine dolanmaları, çözülmemeleri, maçın başlama düdüğünün sürekli çalması, maçın nedense bir türlü başlayamaması bana ecel terleri döktüren nedenlerdendi.

Oysa onunla olmalıydım bu sefer. İlk kez isteyerek buraya onun için gelmişim, ama o yoktu. Televizyonlarda maç izlerken kadınlı erkekli

sevgili sarmaş dolaş seyircileri görür hep imrenirdim ve hayatımda hiç maça gitmemiştim. Bu yüzden olsa gerek stadyumlar bana hep mabed gibi gelirdi ve ben o mabedin dinine mensup değildim. Rüyalarım dışında girmem yasaktı. Orası erkeklerin dinine özgü ve aitti.

Stadyumun yerinde şimdi büyük bir alışveriş merkezi duruyor dersem, kim anlar acaba... Stad taşındı elbette, ama rüyalarımıdan taşınmadı.

Onu unutamıyorum ve nerdeyse her gece aynı maçı görüyorum. Hiçbir yüzü hatırlamıyorum. Kimse o maçlara gitmemiş gibi. Bense hala stad dışına bakıp onu arıyorum.

Yine de rüya olduğuna hala inandığım, ama şehirde hemen hemen herkesin her şeyin, gazetelerin ve ekranların tersine tanık olduğu sahnenin mimarı benim.

Benim.

O maçta, sahaya atlayıp, sonunda onun beni görmesini sağlamak için sahanın ortasına kadar koşan çırılçıplak kadın.

YELDA KOŞAN

Ben onun, o futbolun müptelası

Sarı sıcak ve çok tuzlu bevli dilimi damağımı yakıyordu, yere oturmuş ellerim dizlerimde, beyaz tenli, güzel bir küçük pisuar olmuş gözlerine bakıyordum, o ayakta ağzımın tam ortasına kesik kesik bevlederken. Gırtlığıma kayan çok tuzlu yoğun damlalar beni ögürtse de ağzımı kapayıp çekip gitmiyordum. Ağzımın kenarından yanaklarıma, saçlarıma akıyordu idrar tutkusu adını verdiğimiz nehir. Öyle huzurluydu ki suratından hiç eksilmeyen memnuniyetsizlik ve dudaklarının şikayetperver şekli şemali gitmiş yerine, gözün kaşa, kaşın zülüfe, zülüfün avurtlara hatrı, muhabbeti, sözü olan mutlu mutmain bir hüsnü surat gelmişti. Ellerime akan damlalarla mavi matilda saçlarımı arkaya doğru sıvadım. O konuşmaya başladı, şimdiki zamanlı fiillerin hepsini ağzında ne güzel edalandırıyordu, bütün şimdiki zamanlı cümleleri gelecek vaad ediyordu, âşıktım, her şeyinin hastasıydım.

Ben onun o futbolun müptelasıydı.

Bir gün öleceği hiç aklıma gelmezdi.

Rüzgârla salınan süs ağaçları, caddelere bayrak asan insanlar, tek kız evladıyla bir olmuş onun gibi konuşan onunla okula giden ve konuşurken biz diyen anneler, çöplerden karton kutu toplayan kirli ama her daim mutlu çingeneler, gördüğüm daha nice şey her vakit hüküm sürecek sanıyordum. Bu sanrı o öldükten sonra da devam etti. Bir zaman sonra ölümünü kabullendim, bir zaman sonra onu topyekun unuttum ya da unuttuğumu sandım. Bu sanrı onun ölümüyle beni teskin eden her şeyin, mutlu Çingenelerin, iki aylıkken gülen bebek yüzlerinin, polensiz duru havaların, Mezopotamya ağıtlarının, her şeyin beni artık teselli etmemesine kadar devam etti. Sokakta yanlarından geçerken dudaklarımın daimi devinimi gören ve garipsemeden yanımdan geçip giden tüm o insanlara minnet ve merhametle bakıyordum. Kendi kendine konuşan bu sessiz, içli muhabbetine bazen mimikleriyle elleriyle tavır katarak yürüyen bir genç kızın deliliğe yaklaşımını hoş görüyle karşılıyor, umursamaz görünerek ötekilemiyor ya da aslında hiçbirisi olup kimsenin kışığında olmuyordum. Yeni yıkanmış elbiseleri, terli bedenlerine sıkışıkları parfümleriyle yanlarımdan geçen o insanların sandığı gibi anlamsız bir çılgınlıkla yürümüyordum. Vecd ile dua ederek yürüyordum. ‘Ben onu çok sevdim Allahım sen de sev’ diye diye adımlıyordum yolları. Önceleri kendi kendime konuşma gibi bir huyum yoktu behemehal. Onu sevmeye başladıktan sonra o da beni sevin-

ce, çok sevip sevildikçe birbirimize dönüp görmülyorken elleri titrek, sesi kırıgın ‘ Kimseyle konuşma artık’ demişti. Görüşmelerimden hazzetmediğini sezdiğim, benimse gülüp eğlendiğim, sabahlara kadar dans ettiğim, dertleşip ağlaştığım erkek dostlarımdan söz açıyor sanarak ‘Erkeklerle mi?’ dedim.

‘Hayır, kızlarla, erkeklerle, kimseyle konuşma, benden başka kimseyle konuşma, yapabilir misin bunu’ dedi aşktan buğulanmış gözlerle. ‘Tamam, konuşmam’ diyerek söz verdikten sonra, ondan başkasıyla konuşma gereksinimim, herkesin her şeyin içinde sadece onu görerek bile rek dembedem yok olmuştu.

Henüz geçen kış bu sokakta, kalabalıklarda hapsirmaktan korktuğumuz günlerdi, domuz gribi kol geziyor, insan, hayvan demeden leblebi gibi toplayacaktı bizi dünyadan. Her zaman buluştuğumuz tekinsiz sokakta onu beklemiştim.

Kürklü botlarım, yünlü kabanımın içinde terlemiştim, burnumun ucu buzlamış, parmaklarım donmuştu. Dükkânların çiğ ışığı altında onu beklemiştim bir saat kırk beş dakikadır.

Öldüğüne inanamıyordum. Her zaman buluştuğumuz bu sokağa birazdan gelecek, soğuktan sümüklerimiz aka aka dolaşacağız sanıyordum.

İlk buluştuğumuz gün, yüzümü yüzüne yakın ederek yesari elinin yüzük parmağıyla dudaklarımı aralamıştı. İşaret parmağıyla ön dişlerime dokunmuştu. Zoraki gülümsemem onu şımartmış olmalı ki ağzımı olabildiğince açmıştı.

‘napıyosun oğlum’ diye kalkıp gidecekken gidememiştim. Dişlerimi tek tek parmaklarıyla incelemişti. ‘Akşama maç var hadi gidelim’ deyip sürüklemişti beni eve. Ben onun o futbolun müptelası olacağıdı. Ferforje ağır kapının kilidini açıp evine girmiştik. Kedi kokan sevimsiz evinde geniş koltuğuna sırtını dayayıp çoraplarını çıkarmıştı. Hükümranlığında daha da kabaydı.

ZEYNEP ZİşAN

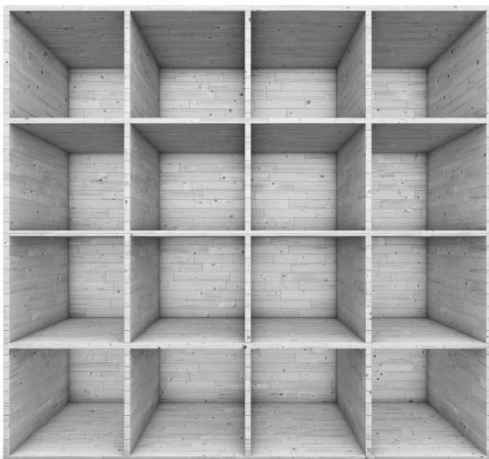
İçindekiler

ANUŞKA ŞAHİNER - O gece / 7
AYCAN TÜRK - Yeşil saha mektupları / 13
AYÇA BİLGE - Ten rengi çimenler / 35
BESTE YURTKAL - Milli maç / 43
DENİZ BÜYÜKUYSAL - Bir spor etkinliği / 47
DERYA DUMAN - Ofsayt mı? / 51
EMİNE EBRU - Ofsayta düştük / 61
ESRA E. KUTENGİN - Kırmızı kart / 71
ESRA MERCAN - Sabah sabah ofsayta düşen kız / 75
FİLİZ SELİM - Kapıyı çarptı ve gitti / 81
GÜL NAZ - Son 10 dakika aşkım / 87
GÜLDEN AŞÇIOĞLU Futbol ve feminist irade ya da bu da mı gol değil be! / 93
GÜLSER ERÇEL - Tutku / 97
NURCAN ONARAN / Uzatmaların Sonucu: 0-0 / 101
ÖZGE ÖZTÜRK - 45. Dakika / 107
PEMBE AKGÜN - Ali ile Ayşe / 111
SELCAN TÜRK - Aşkın ilk 11'i / 123
SELMA MAY - Kutsal derbi / 137
SELMA ALTINTAŞ BURSALIOĞLU - Çukur / 145
ŞEBNEM ATILGAN - Tita / 155
YELDA KOŞAN - Stadyum / 161
ZEYNEP ZİŞAN - Ben onun o futbolun müptelası / 163

kafekitap

Kitabınızı nasıl alırdınız?

*Kahve kokusunun kitap kokusuna karıştığı
kafekitap.com, tüm kahve ve kitapseverlerin uğrağı...*

kafekitap.com

kitap, e-book, dergi, kitaplık, sahaf

H.E.İ.D.İ KİTAPLARI

101 RUBAİDE AŞK * Derleme
ALDATMA KİTABI * Derleme
AŞKIN BÜTÜN HARFLERİNE * Akrostiş Şiir
FUTBOL AKŞAMLARININ YALNIZ KADINLARINA 22 ÖYKÜ
GÜNDÜZ AĞDA GECE BARDA * Arzu Mutlu
GÜZELLİĞİN İNTİKAMI * Aycan Türk
HAYATIMIN BÜTÜN KADINLARI * Derleme
KADIN PORTRERLERİ * Gül İlbay
KADININ FENDİ EVLİLİK ÖYKÜLERİ * Derleme
KADINLAR AŞKI NASIL YAŞAR * Selma May
KADINLAR VE ASTROLOJİ * Ayda Ersan
KADINLAR YANLIŞ BİLİYORArzu Mutlu
PENELOPE * Halil Gökhan
SU DAMLASI * Aycan Türk
ZENANNAME

